

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 71

Dijous, 2 de març de 2006

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 80

Í N D E X

Projecte de llei

de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya (ISC) (debat de totalitat)
(tram. 200-00044/07) (p. 4)

Projecte de llei

de creació del Fons d'acció territorial de l'educació superior (tram. 200-00028/07) (p. 11)

Proposició no de llei

sobre drogodependències (tram. 250-00970/07) (p. 21)

Proposta de resolució

de suport al model lingüístic vigent a Catalunya i de solidaritat amb totes les persones que van patir la repressió franquista perquè defensaven la llengua catalana (tram. 250-01090/07) (p. 27)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'impacte per als ciutadans de Catalunya de la reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària que projecta el Govern de l'Estat (tram. 300-01015/07) (p. 31)

Manifestació

de condol per la mort de l'exdiputat senyor Francesc Ferrer i Gironès (p. 36)

Composició

de la mesa d'una comissió (p. 36)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre els treballs de la Ponència en el procés de la reforma de l'Estatut d'autonomia al Congrés dels Diputats (tram. 317-00209/07) (p. 36)

al president de la Generalitat sobre la vigència de l'Estatut d'autonomia, en el cas que se n'aprovi el Projecte de reforma (tram. 317-00210/07) (p. 37)

al president de la Generalitat sobre la situació de la tramitació de la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00212/07) (p. 38)

al president de la Generalitat sobre l'estat de la tramitació de la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya al Congrés dels Diputats (tram. 317-00211/07) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments amb relació al procés de reforma de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00208/07) (p. 39)

→

al Consell Executiu sobre la seva política de subvencions pel que fa als mitjans de comunicació audiovisuals (tram. 310-00534/07) (p. 40)

al Consell Executiu sobre les sancions de trànsit que s'han imposat irregularment per la manca d'homologació dels radars (tram. 310-00536/07) (p. 42)

al Consell Executiu sobre la raó per la qual manté sense posar en funcionament diversos equipaments en matèria de serveis socials (tram. 310-00537/07) (p. 43)

al Consell Executiu sobre la prevenció de riscos a Catalunya arran de l'aprovació del Pla de prevenció de riscos laborals (tram. 310-00538/07) (p. 44)

al Consell Executiu sobre el Pla d'acció 2006-2010, de mesures a curt termini per al desenvolupament del Pla de l'energia (tram. 310-00539/07) (p. 45)

al Consell Executiu sobre el Congrés Mundial de la Telefonía Mòbil 3GSM, que ha tingut lloc a Barcelona (tram. 310-00540/07) (p. 46)

al Consell Executiu sobre l'adaptació de l'espai de Bolonya al sistema universitari català (tram. 310-00535/07) (p. 47)

Interpellació

al Consell Executiu sobre els drets i els deures dels càrrecs electes locals (tram. 300-01016/07) (p. 48)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana (tram. 300-01017/07) (p. 51)

Interpellació

al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya (tram. 300-01018/07) (p. 55)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els efectes que poden tenir les noves perspectives financeres europees en l'economia catalana (tram. 302-00161/07) (p. 60)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya (tram. 302-00162/07) (p. 64)

Moció

subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de publicitat institucional (tram. 302-00163/07) (p. 68)

NOTA

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

SESSIÓ NÚM. 80

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior i els consellers d'Economia i Finances, i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya (ISC) (tram. 200-00044/07). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat (Text presentat: BOPC, 283).
2. Projecte de llei de creació del Fons d'acció territorial de l'educació superior (tram. 200-00028/07). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del Dictamen de la Comissió (Dictamen: BOPC, 295).
3. Proposició no de llei sobre drogodependències (tram. 250-00970/07). Grups parlamentaris. Debat i votació.
4. Interpellació al Consell Executiu sobre l'impacte per als ciutadans de Catalunya de la reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària que projecta el Govern de l'Estat (tram. 300-01015/07). Sra. M. Ángeles Olano i García, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
5. Interpellació al Consell Executiu sobre els drets i els deures dels càrrecs electes locals (tram. 300-01016/07). Sr. Miquel Àngel Estradé i Palau, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
6. Interpellació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana (tram. 300-01017/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
7. Interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya (tram. 300-01018/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
8. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els efectes que poden tenir les noves perspectives financeres europees en l'economia catalana (tram. 302-00161/07). Sr. Manel Ibarz i Casadevall, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
9. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya (tram. 302-00162/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
10. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de publicitat institucional (tram. 302-00163/07). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.
11. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

La llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió. D'acord amb l'article 133.3 del Reglament seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Així mateix, es fa avinent que la pregunta número 12 serà substanciada abans de la número 6, d'acord amb la sol·licitud del conseller de Relacions Institucionals i Participació, amb el consentiment del Grup Parlamentari formulant i amb la conformitat de la resta de grups parlamentaris.

Modificació de l'ordre del dia

També els haig de proposar una alteració de l'ordre del dia, i és que, a sol·licitud dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi i Iniciativa per Catalunya Verds, es proposa d'incloure un nou punt a l'ordre del dia d'acord amb l'article 72.3 del Reglament, atès que ha complert tots els tràmits parlamentaris que li permeten de ser-hi inclòs. El nou punt de l'ordre del dia seria el debat i votació de la Proposta de resolució de suport al model lingüístic vigent a Catalunya i de solidaritat amb totes les persones que van patir la repressió franquista perquè defensaven la llengua catalana, que en el cas de ser admès se substanciaria com a quart punt de l'ordre del dia, és a dir, abans de les interpellacions.

El senyor Vendrell demana la paraula, i la té.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Per manifestar el nostre desacord amb l'alteració de l'ordre del dia i amb la inclusió d'un punt nou, i per manifestar un criteri. Com sempre, respectarem totes les coses que la presidència decideixi. El criteri que s'havia fet servir en aquesta cambra, de la unanimitat per a les alteracions de l'ordre del dia, és un criteri molt sensat per respectar els drets de les minories. Si es volen canviar els criteris, tothom té dret a fer-ho, però com a mínim que quedi constància que es canvien els criteris.

Gràcies, senyor president.

El president

En tot cas, com vostè sap, senyor portaveu, és la Junta de Portaveus qui ha acabat de decidir això i qui en definitiva, el nou Reglament, de la manera que es contempla..., això està perfectament dintre del que contempla el Reglament. (*El Sr. Vendrell i Bayona demana per parlar.*) No, no era...

El Sr. Vendrell i Bayona

No, només, senyor president, per fer-li constar –i a vostè li consta– que això mateix que he expressat aquí ho vaig expressar a la Junta de Portaveus. Vull dir, allò, perquè quedi clar que hi ha coherència en tant en tant..., en la defensa de les coses.

El president

Amb la mateixa coherència, jo li he respost.

Cridem a votació.

(*Pausa.*)

Posem, doncs, a votació l'alteració de l'ordre del dia. Els recordo que seria incloure un nou punt pel qual fa-

riem el debat i votació de la Proposta de resolució de suport al model lingüístic vigent a Catalunya i de solidaritat amb totes les persones que van patir la repressió franquista perquè defensaven la llengua catalana. Seria el quart punt de l'ordre del dia, en cas que fos aprovat.

Comença la votació.

La Proposta de resolució de suport al model lingüístic vigent a Catalunya i de solidaritat amb totes les persones que van patir la repressió franquista perquè defensaven la llengua ha estat inclosa en l'ordre del dia per 87 vots a favor i 10 vots en contra. Queda modificat en aquest sentit, doncs, l'ordre del dia.

Projecte de llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya (ISC) (debat de totalitat) (tram. 200-00044/07)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat del Projecte de llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya. D'acord amb l'article 150.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera d'Interior.

La consellera d'Interior (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, en primer lloc, molt bon dia. El 17 de gener, el Govern de la Generalitat aprovava el text que avui tinc el goig de presentar davant de tots vostès amb el nom de «Projecte de llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya» i amb què en realitat, darrere d'aquesta terminologia –Institut de Seguretat de Catalunya–, es presenta un dels exemples més significatius de la decisió de l'actual Govern de construir un sistema coordinat i unitari de seguretat pública de Catalunya, sistema que es fonamenta en polítiques modernes d'anticipació, és a dir, de prevenció, i també, ineludiblement, de participació tant de les institucions públiques com de la ciutadania en general. Aquest nou concepte de sistema de seguretat pública incorpora, doncs, una visió molt transversal per tal de fer possible amb millors garanties la seguretat ciutadana, la protecció civil, la seguretat viària, la cobertura dels ciutadans en casos d'emergència..., és a dir, tota tipologia de risc. Per garantir-ho, incorpora noves professions en l'àmbit de la seguretat, que tenen com a principal funció la prevenció, i també, i de manera especial, la mediació per tal d'esmoreir la conflictivitat i evitar manifestacions de violència.

El Projecte de llei fa evident la necessitat que l'acció pública del control i gestió de riscos sigui, en la mesura del possible, sempre més eficaç i vagi combinada amb una acció individual i privada de prevenció, i també amb un concepte –que reiterarem– d'autoprotecció, de coneixement per a l'autoprotecció. Així doncs, la futura llei vol guanyar influència sobre els gestors de seguretat en general, i de manera específica sobre aquells que actuen en espais de titularitat privada però que estan oberts al públic en general, garantint als ciutadans la solvència i qualitat dels recursos humans que s'utilitzen en aquestes tasques. Semblantment, la llei

vol ser un instrument per al naixement d'una consciència d'autoprotecció individual, com els deia fa un moment, a través de programes d'informació, d'educació i de consciència social.

Aquest Projecte de llei és també de manera indiscutible un instrument essencial en el necessari procés de desenvolupament d'una carrera professional que s'ha d'estructurar amb claredat en els cossos de policia i de bombers de Catalunya. És precisament l'institut que es proposa crear amb aquest Projecte de llei el que ha de garantir l'elaboració i compliment dels plans de carrera que incorporin un disseny de famílies professionals, també d'especialitats i nivells i, de manera especial, uns itineraris professionals que es puguin desenvolupar en el mateix lloc de treball, garantint així la formació per a l'especialització, la formació permanent de tots els professionals i la formació necessària per al naixement i per al creixement dels professionals en el desenvolupament dels seus llocs de treball.

La creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya, que preveu aquest Projecte de llei..., hi figura una disposició que deroga la llei que va crear l'Escola de Policia de Catalunya, l'any 1985, i també els articles de la llei de prevenció i extinció d'incendis de l'any 1994, que creava l'Escola de Bombers i Seguretat Civil. L'Institut no fa desaparèixer aquestes importants peces institucionals, sinó que les integra. Són dues institucions de llarga trajectòria, que han format part del panorama del nostre autogovern de manera indiscutible formant els professionals d'aquests cossos de la seguretat en els valors del servei públic, la protecció de drets i llibertats, i mereixen, per tant, avui i aquí, de forma solemne, el nostre reconeixement i homenatge. Encara més: si les institucions són éssers orgànics, si tenen vida pròpia, com és aquest cas, mereixen la conservació del seu esperit i voluntat, que, de ben segur, veurem reencarnats en el nou Institut de Seguretat que es vol hereu d'una tradició de treball ja històrica i acreditada pels professionals de la seguretat que serveixen avui la nostra comunitat de ciutadans.

La llei preveu tres objectius fonamentals, i els preveu, evidentment, interrelacionats. S'ha d'encarregar, doncs, del servei d'educació dels professionals de la seguretat, però alhora ha de ser un lloc privilegiat per a la reflexió i la investigació en la missió d'assegurar la pertinença, la qualitat i la coherència de les activitats relacionades amb la selecció, formació i carrera professional de la seguretat, i l'estudi i la recerca en aquesta matèria. I si la seguretat és multidisciplinària –i avui ja ningú ho discuteix–, i per tant és transversal, l'àmbit d'actuació de l'Institut és certament complex.

I a aquest mateix..., podem copsar la magnitud del canvi que representa el Projecte de llei si parlem de l'activitat formativa, que es pot desenvolupar sobre els següents col·lectius: els membres dels cossos de policia –mossos d'esquadra, policies locals, vigilants i auxiliars de la policia local–; els membres dels serveis de prevenció i extinció d'incendis i de salvament –és a dir, el Cos de Bombers de la Generalitat, el personal pertanyent als serveis de prevenció i extinció d'incendis de les entitats locals, els bombers voluntaris, els bombers d'empresa–; en tercer lloc, el personal facultatiu i tècnic dependent

del Cos de Mossos d'Esquadra i el personal tècnic especialitzat destinat a complir tasques de suport i ajut al Cos de Bombers; en quart lloc, el personal dels serveis de protecció civil; en cinquè lloc, el personal propi o adscrit als centres d'atenció i gestió de trucades d'urgència –és a dir, l'1-1-2, 112 de Catalunya–; el personal que desenvolupa funcions en l'àmbit de la seguretat viària, el trànsit i la mobilitat; els membres del Cos d'Agents Rurals; els agents que desenvolupen funcions de policia administrativa especial en els àmbits dels serveis públics, com ara els zeladors de ports, autopistes, ferrocarrils de Catalunya; els agents de prevenció i mediació social que desenvolupen funcions de prevenció i resolució de conflictes en els espais públics; el personal que desenvolupa funcions de vigilància i control d'accés a instal·lacions i establiments i espais de titularitat privada però oberts al públic –evidentment, aquells exclosos de la Llei de seguretat privada per la seva disposició addicional tercera, perquè la resta correspon a l'Estat en aquests moments–; el personal penitenciari –tema molt important, la formació del personal penitenciari– en els àmbits dels procediments, intervencions i tècniques de seguretat; si escau, també, el personal de seguretat privada en l'àmbit d'activitats de formació prèvia i formació permanent.

I, a més a més de tots aquests professionals, també la Llei vol prestar especial atenció a la formació de personal voluntari. Ens referim al personal voluntari directament relacionat amb els serveis de seguretat, emergències i protecció civil, i també al públic, a la ciutadania en general, en els àmbits del que representa la informació, l'educació per al comportament en casos de risc, la conscienciació social en aquestes matèries de seguretat.

Però la Llei no només canvia els subjectes beneficiaris de la formació que es doni en l'Institut i que es donava fins ara en les escoles de què he parlat, sinó que en canvia –i aquesta és una qüestió molt important– les polítiques. I per aquesta raó, en el camp de la formació, l'Institut ha d'establir i desenvolupar les directrius i els criteris tècnics per a l'elaboració dels plans de formació.

En el camp de la creació, gestió i aplicació del coneixement tècnic per a la selecció, promoció i desenvolupament dels professionals, l'Institut ha de contribuir a la millora i eficiència de la selecció mitjançant l'estudi, la identificació i la definició del reclutament actiu, amb perspectiva sempre d'una carrera professional en aquest àmbit que els he explicat.

També en l'àmbit de l'estudi i la recerca dels diferents camps de la seguretat, ha d'organitzar activitats de debat i divulgació en col·laboració amb entitats d'aquí i d'arreu del món, de caràcter internacional. I per a aquesta funció la Llei identifica una peça singular, que és el Centre d'Estudis de Seguretat, responsable d'impulsar la investigació dels canvis socials, de les noves formes de delinqüència i de l'anàlisi permanent dels riscos.

Evidentment, per fet tot això cal una estructura orgànica que la Llei preveu i que ha de ser profundament participativa, atès que en l'horitzó de la seva tasca figuren aquests nombrosos col·lectius que he mencionat. S'articula, doncs, a l'entorn d'un consell de direcció on el món local té una forta representació; també d'un consell

pedagògic, amb representació de diferents departaments de la Generalitat com a reflex de la transversalitat, i també hi són presents les universitats com a institucions del coneixement. L'esquema es completa amb dues comissions de relacions, una amb els sindicats com a representants dels professionals, l'altra amb una representació de les empreses de seguretat privada.

Uns apunts o unes consideracions darreres. En el règim de personal, cal destacar les possibilitats que obre aquest text legislatiu per dotar l'Institut de Seguretat dels recursos professionals necessaris i qualificats en cada moment, per la seva tasca de formació, a través de règims flexibles, com ara comissions de serveis, adscripcions temporals, així com la utilització de contractes de recerca i d'estada d'experts, per tal de garantir la renovació constant, l'aportació dels coneixements dels màxims experts en els diferents camps que avui s'obren o que configuren la seguretat. Flexibilitat i experiència contrastada: això és el que es vol per al personal, per tal de formar adequadament aquells o aquelles que ens han de protegir a tots nosaltres, tot el poble de Catalunya.

I, per acabar, convé destacar que la Llei incorpora per primera vegada –i aquesta és una qüestió molt important–, per primera vegada en aquest tipus de norma, el requisit de reserva legal que atorga als drets i, alhora, assenyala també règim disciplinari per als alumnes de l'Institut, és a dir, per als aspirants a arribar a ser algun dia policia, bomber o qualsevol de les altres professions que he mencionat. Per tant, els determina drets, però alhora assenyala també obligacions i règim disciplinari per als alumnes de l'Institut, donant així garantia de subjectes jurídics als mateixos alumnes d'una institució que ha de contribuir decisivament al desenvolupament i a l'aplicació dels principis informadors i protectors de l'estat de dret. Per tant, si ells han de ser en el futur els grans protectors de l'estat de dret en primer lloc, també la Llei els ha de reconèixer, a aquests aspirants, els seus drets i les seves obligacions.

Per finalitzar, doncs, vull dir-los que, evidentment, els ciutadans tenen dret a la seguretat, els ciutadans i ciutadanes, la ciutadania té dret a la seguretat. El Govern –els governs en general–, el Govern de la Generalitat té l'obligació de protegir-los, de protegir la ciutadania, i els professionals tenen el dret de poder assolir un nivell de coneixements a l'alçada dels temps. Temps complexos necessiten sistemes de seguretat complexos i multidisciplinaris. Aquest és, doncs, el pas d'una escola que formava cossos a una escola que forma un conjunt de professionals perquè diverses són les causes de la violència i dels riscos; diversos són, per tant, els agents que intervenen en la resolució.

Aquest és, doncs, el principi bàsic del Projecte de Llei que avui inicia el seu recorregut en aquesta cambra de representació democràtica.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fixar la seva posició, té la paraula ara, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Honorable senyora consellera, il·lustres diputats i diputades, en primer lloc, bon dia. És per manifestar-los, des de Convergència i Unió, que donarem –ja els ho diem d'entrada– el nostre vot favorable perquè es prengui en consideració aquest Projecte de llei. Això, perquè globalment estem d'acord amb la forma amb què s'ha seguit fins aquí per tramitar-lo, i també estem globalment d'acord amb el contingut, com ja hem tingut l'oportunitat de manifestar-li en la reunió que li agraiem que convoqués per parlar-nos d'aquest Projecte. Però, dit això, és evident que en el tràmit parlamentari presentarem les esmenes que considerem oportunes, amb la voluntat de millorar-lo en la mesura que sigui possible i demanant també la seva receptivitat per tal que aquesta millora en l'eficàcia i en l'eficiència del sistema pugui ser una realitat.

Volem fer unes precisions pel que fa tant a la forma com pel que fa al contingut. Pel que fa a la forma, hem examinat els antecedents legals del Projecte de llei, hem vist que s'han demanat informes a tots els departaments que des d'Interior s'han considerat afectats per l'àmbit de regulació d'aquesta norma, que s'ha demanat també el dictamen de la Comissió Jurídica Assessora i que, en el seu conjunt, s'han tingut en consideració les observacions que s'han fet des dels diferents departaments i que per part de la Comissió Jurídica Assessora s'estableixen dos principis essencialíssims pel que fa a la forma i pel que fa al fet que nosaltres li donem recolzament: un, que es tracta d'una norma que sembla que té tots els requisits per ser constitucional, i un altre, que no s'observa cap vici d'importància en la tramitació legal i, per tant, en qüestions de forma.

Però la Comissió Jurídica Assessora els fa una sèrie de precisions que a mi m'agradaria aportar avui aquí, en el plenari. La Comissió Jurídica diu: «Estem compla-guts de presentar el nostre dictamen, perquè som competents per fer-ho i perquè la consellera d'Interior ens ho demana. Ara bé, el nostre dictamen no és ni preceptiu ni vinculant. No és preceptiu perquè no es tracta d'un reglament, i no és vinculant perquè en aquesta matèria, evidentment, la competència que té el Parlament desborda la competència que pot tenir aquesta Comissió Jurídica Assessora.»

I aleshores diu: «Aquest Projecte és constitucional perquè es tracta d'una norma de caràcter organitzatiu» –importantíssim: norma de caràcter organitzatiu–, que, per tant, el Parlament podrà legislar perquè té competències organitzatives per determinar com han de funcionar la Generalitat i els seus departaments. Per tant, pot crear un ens, com és el cas, un ens autònom, descentralitzat administrativament, dependent del departament que tingui la titularitat del tema de seguretat, per regular la formació i la selecció dels seus funcionaris. Estem en el camp, no de la seguretat, sinó en el camp de funcionament de la Generalitat i de la seva organització.

I és important perquè després, entre les observacions que fa la Comissió Jurídica Assessora, diu: «Recomano que es millori el redactat de l'exposició de motius, perquè quedi molt clar quines són les funcions i per quina competència s'està legislant.» I aleshores diu: «Canvieu, en el primer paràgraf, quan parla de títols

competencials, aquesta referència genèrica, perquè no porti a confusió.» La seguretat aquí..., és evident que hi entrarem, en tema de seguretat, però d'una manera instrumental, perquè formarem cossos, perquè seleccionarem cossos que buscaran la millora de la seguretat en el seu conjunt. I per això nosaltres hi estem d'acord.

Aleshores, el preàmbul també pot induir a error, perquè diu: «Seguint la bona tradició legislativa fins aquí de les legislatures passades, regulem en matèria de seguretat», com s'ha regulat abans en matèria de Policia - Mossos d'Esquadra, Policia Local, Prevenció d'Incendis..., la importantíssima Llei 4/2003, del 7 d'abril, d'ordenació del sistema públic de seguretat de Catalunya, que estableix el criteri de sistema integral de seguretat; diu l'exposició de motius: «Ergo, com a conseqüència de tot això, nosaltres també regularem integralment la formació».

Molt bé, em sembla molt bé que reguli integralment la formació, perquè em semblava molt bé que la seguretat es tractés com un tema integral. Perfecte; val més posar-ho així, d'aquesta manera. En la reunió que vam tenir el 10 de juliol, li vam manifestar la nostra voluntat que aquest gran paraigua que es crea per regular la formació i la selecció no fos un *totum revolutum*, sinó que deixés molt clar que en el si d'aquest gran Institut existeix una escola de policia de vint-i-tres anys de tradició, amb un segell de qualitat tant a nivell interior, com a nivell nacional, com a nivell exterior, i que tenim una escola de bombers i de seguretat civil també amb una trajectòria similar, de qualitat i d'eficàcia i d'eficiència. Que un gran paraigua, una gran estructura, no ens facin perdre en eficàcia i en eficiència. Amb aquest sentit és com nosaltres intentarem orientar..., un dels sentits que donarem a les nostres esmenes: assegurar que el fet de crear un gran paraigua, una macroestructura, no ens fa perdre en l'eficàcia que ja tenim contrastada en determinats àmbits de seguretat i de protecció.

Per tant, pel que fa al contingut, entenem i agraiem aquesta línia de continuïtat amb la idea del sistema integral de seguretat –que segurament no se'ns escapa que també hi té alguna cosa a veure el fet d'haver conservat entre els màxims responsables del Departament un alt dirigent de l'època anterior– i, per tant, des del punt de vista del contingut, nosaltres hi estem perfectament d'acord.

També ens sembla molt bé que es busqui la investigació, que es busqui la recerca en el camp de la formació i de la seguretat. I en aquesta línia també veiem bé que tinguin en compte la recomanació que els fa la Comissió Jurídica Assessora, que no solament s'incorporin i es possibilitin estades de professionals i de tècnics i d'acadèmics, sinó també de persones que potser no tenen una titulació superior, que potser no tenen una trajectòria acadèmica reconeguda, però que tenen un coneixement i una experiència pràctica que els fan inevitables a l'hora de poder formar futurs cossos de seguretat.

Dit això, per nosaltres res més que manifestar-li que mantindrem, per tant, aquest vot favorable a la presa en consideració, que presentarem les esmenes dirigides a recollir aquestes observacions que en aquest àmbit i en uns altres camps els ha fet la Comissió Jurídica Assessora i que, com la mateixa Comissió Jurídica deia, no

són vinculants i fins aquí no s'han observat, com podria ser el tema de l'organització, en establir dos vicepresidències per sota del president, que poden minvar, retallar les competències o entrar en col·lisió directament amb les competències del director, i d'altres d'aquest estil que, per nosaltres, no retallen en absolut el que és el sentit d'aquesta norma, que considerem que és bona i que, per tant, hi votarem a favor.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyors consellers, senyores i senyors diputats, senyora consellera, cregui que per al Grup Socialista avui és un dia feliç –és un dia feliç. Ho deia fa un moment la diputada del Grup de Convergència. Estem desenvolupant un sistema integral de seguretat a Catalunya, i això ens agrada a tots els grups polítics. A nosaltres ens agradava des de fa molt de temps, i en aquest Parlament hem presentat lleis que demanaven un sistema integral de seguretat a Catalunya. Efectivament, la Llei que posem avui sobre la taula tracta de manera central aquesta manera d'entendre de manera integral la seguretat en el nostre país. Si entenem que la seguretat s'ha de fer de manera integral, efectivament, els professionals que treballen en l'àmbit de la seguretat –policies, bombers, protecció civil, etcètera– han de tenir també una formació de manera integral. I ara per ara, per tant, aquesta peça que es posa sobre la taula, efectivament, doncs, dóna compliment a aquesta filosofia, a aquest nou model de seguretat que necessita Catalunya.

Certament, l'Estatut d'autonomia de Catalunya garanteix a la Generalitat una pluralitat de títols competencials, i en aquest terreny el Parlament de Catalunya en els seus últims anys ha desenvolupat una bateria normativa en aquesta direcció, especialment l'aprovació de la Llei 4/2003, del 7 d'abril, d'ordenació del sistema de seguretat pública a Catalunya, la qual suposa aquest salt qualitatiu endavant en la direcció d'entendre aquest sistema integral que garanteixi la llibertat i la tranquil·litat, els drets i la seguretat. És una garantia que ha de provenir d'aquestes iniciatives i polítiques transversals que valorin alhora els valors democràtics, la llibertat i la seguretat de les persones, i també dels seus béns.

En aquest sentit es pretén la creació d'un únic centre de formació i recerca, adreçat a l'adquisició de les qualificacions i competències professionals en l'àmbit de la seguretat, capaç de crear col·lectivament i de compartir el coneixement tècnic en els àmbits de la selecció, la formació i el desenvolupament personal i, en general, capaç de promoure l'estudi i la recerca també en l'àmbit de la seguretat.

Estem, per tant, creant un centre de formació, de recerca en l'àmbit de la seguretat i de l'Administració de la Generalitat. Quins objectius té aquest centre? Doncs, en primer lloc, la formació dels membres dels serveis públics o privats de seguretat, la prevenció, la creació i la

gestió i l'aplicació del coneixement tècnic per a la selecció, la promoció i el desenvolupament de les carreres professionals d'aquests col·lectius professionals, i la promoció, l'estudi i la recerca i la investigació també en l'àmbit de la seguretat. Adreçat a qui? Especialment –ho diu la Llei– als cossos de policia, al personal d'emergències, al personal de seguretat viària, trànsit i mobilitat, al personal facultatiu tècnic de suport de la funció policial i al personal d'emergències i a d'altre personal de seguretat que pugui tenir..., que en aquest cas puguin quedar exclosos d'aquesta legislació, de seguretat privada, sens perjudici de les autoritzacions que es puguin preveure també en aquesta matèria.

Efectivament, consta en els antecedents l'informe de la Comissió Jurídica Assessora. Per a nosaltres no és sobrer, això dóna més potència, més garanties a la Llei. És un bon exemple. Però sí que, efectivament –també ho deia la representant de Convergència–, potser per a nosaltres el més important de tots és que en aquesta Llei hi ha molta complicitat, diguem, no és la paraula «complicitat»; tots els partits polítics estan d'acord en la Llei. El «sector» –com se sol dir, entre cometes– està d'acord també amb aquesta Llei. Jo crec que aquest és un bon començament.

En el tràmit parlamentari acceptarem..., bé, doncs, posaran sobre la taula les esmenes que puguin presentar la resta de partits polítics. A nosaltres la Llei ens agrada així, però segurament sempre estarem disposats a debatre aquestes esmenes amb la resta de forces polítiques i, lògicament, però, en el cas que vagin en la direcció correcta de no canviar els principis fonamentals de la Llei.

Acabo ja. Lògicament, mai són prou els reconeixements als professionals de la seguretat que hi han en aquest país; nosaltres també ens voldríem sumar a aquest reconeixement de les forces de seguretat, els bombers, de la gent que treballa en la protecció civil. Miri, i un reconeixement que feia la persona que m'ha precedit, la diputada que m'ha precedit, i que jo crec que també s'ha de fer. De fet, avui tancarem l'Escola, l'antiga Escola de Policia de Catalunya, es farà d'una altra manera. Però jo crec que tots hem de reconèixer que el treball que ha fet l'Escola de Policia de Catalunya ha estat central també per treballar en aquesta direcció de la seguretat i la tranquil·litat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I en aquest sentit, també el nostre reconeixement al treball que ha fet l'Escola de Policia de Catalunya.

Res més. Moltes gràcies, senyora consellera, endavant amb aquesta Llei.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'illustre senyor Oriol Amorós.

El Sr. Amorós i March

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, bé, jo crec que –com s'ha dit– és un bon dia per a la seguretat a Catalunya. És un dia que des d'Esquerra Republicana ens felicitem que aquesta Llei, la Llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya, hagi arribat al Parlament. I realment és una fita impor-

tant, perquè des de fa molts anys, des de principalment els partits d'esquerres i ara em sembla que ja tots, i també recollint-ho en el Pacte del Tinell i també recollint-ho en el Pla de govern i també recollint-ho en una moció que va votar aquest Parlament a iniciativa dels grups que donen suport al Govern ara fa un any i escassos mesos, hem manifestat la voluntat d'avançar cap a un model més integrat de policia, i per avançar cap a un model més integrat de seguretat al nostre país.

De fet, el nostre país, de vegades, malgrat els esforços que en aquest sentit faci l'oposició, no té tant un problema de ràtios com un problema d'ús integral dels actius que té sobre el territori; no té tant un problema de ràtios, de nombre de policies per habitant, com un problema d'ús efectiu, d'ús integral, de coordinació efectiva de tots els actius que té damunt del territori.

Per construir aquest model de seguretat integral calien diverses peces: calia la peça de la coordinació de les emergències, i tenim una Llei del 112 a punt d'entrar al Parlament; calia la peça d'un desplegament que es fes en coordinació amb les policies locals, i tenim l'exemple recent de la sala conjunta d'emergències entre la Guàrdia Urbana de Barcelona i el Cos dels Mossos d'Esquadra, tenim tot l'exemple d'un seguit de convenis de col·laboració Mossos d'Esquadra - policia local, d'aquest Govern i de l'anterior també. Per tant, tenim un progrés en la coordinació de les policies. I tenim obrint-se, començant a obrint-se a la societat, el debat de la nova Llei de seguretat pública, que també va en aquesta direcció i també estableix aquestes bases.

La Llei que avui ens ocupa, per tant, forma part d'aquest conjunt d'actuacions i de mesures legals que són necessàries per avançar cap a un sistema integrat de seguretat a Catalunya. Per tant, és una llei que parteix de la voluntat del Govern catalanista i d'esquerres d'avançar cap a aquest sistema integrat i unitari de la seguretat pública. Respon també a una demanda –respon també a una demanda– de l'evolució pròpia de la societat, en què l'àmbit de la seguretat es converteix cada vegada en més transversal i multidisciplinar. Hi ha moltíssims sectors que han anat desenvolupant activitats vinculades a l'àmbit de seguretat, per tant, hi ha hagut una gran dispersió, una gran diàspora. I si no hi ha una coordinació de la feina que fan aquests diversos, diversíssims sectors que d'una manera o una altra estan interessats i vinculats a temes de seguretat, si no existeix un cos que doni unitat doctrinal o unitat formativa o unes bases comunes de coneixement, serà difícil la coordinació de tots aquests actius. I aquí, doncs, estic parlant de moltíssimes coses: de la seguretat privada, de la gestió d'emergències, de prevenció i de riscos en moltíssims àmbits.

Per tant, com que les demandes i el sector de la seguretat han anat creixent d'una forma molt dispersa, és necessari un lloc on es doni una base formativa, una base de coneixement comú que ens serveixi per obtenir més eficàcia.

Per tant, també respon a una exigència social, una exigència social de tenir sistemes de prevenció i control de riscos més eficaços, més coordinats i que recullin també –com deia ara mateix la consellera– més coneixement i creï una cultura de coneixement per a l'autoprotecció de les persones.

Per tant, és una llei també que respon al sentit de responsabilitat del Govern. Doncs, creiem que cal –com us deia ara– coordinar tots aquells gestors diversos de la seguretat, i, per tant, des del mateix Institut es manifesta obertament i clarament la voluntat d'influir-hi, de coordinar el coneixement que s'hi està produint i que tingui un sentit. Però també respon als drets dels professionals i a la millora dels drets dels professionals –com passa sovint en els àmbits professionals molt vinculats al sector públic, en què un dels mals o una de les dificultats és l'estructuració de carreres professionals o la dificultat de varietat en la feina o a vegades la propensió a l'existència de rutines. Volem a partir d'estructurar, donar format, fer homologacions de les diferents formacions que es facin. Per què no l'experiència d'un professional de la seguretat no ha de tenir un reconeixement, no ha de tenir un reconeixement reglat com un títol professional? El que sigui, sigui equivalent a un cicle formatiu o sigui el que sigui. Per què no hem de poder valorar l'experiència també dels professionals de la seguretat com es fa amb tants altres professionals? Per exemple, des del Departament d'Educació, de l'Institut de Qualificacions Professionals. Per què no des de la seguretat també?

Per tant, respon als drets dels professionals estructurar i tenir perspectives d'una carrera professional endreçada, organitzada i que tingui una lògica amb el conjunt del sistema de seguretat.

És al mateix temps, així com els deia ara mateix, la necessitat d'avançar cap al coneixement holístic, cap al coneixement global, cap a la coordinació d'àmbits molt dispersos. També existeix, i aquesta és una paradoxa que passa en molts àmbits de la formació i l'educació, la paradoxa de voler avançar cap a les bases de coneixements comuns, cap als coneixements generalistes i holístics i la necessitat que aquests coneixements siguin presents en totes les professions especialitzades, però al mateix temps també existeix una necessitat de coneixement especialitzat. I per tant, creiem que és bo tenir una institució de referència del màxim nivell de formació i capaç de col·laborar amb les universitats i al mateix temps amb la formació professional més bàsica, és a dir, que pugui actuar en tots els àmbits de la formació per donar resposta tant a la necessitat de coneixement holístic o generalista d'unes bases comunes, com la necessitat d'un coneixement especialitzat que respongui a les múltiples funcions que la seguretat té avui dia en el nostre país.

Per això considerem molt positiu que se li doni aquest caràcter multidisciplinar i transversal, que vulgui donar resposta i acollir i col·laborar amb col·lectius tan diversos com els que ha esmentat la consellera fa un moment: policia local, policia general de la Generalitat, bombers, bombers voluntaris, personal penitenciari, agents de prevenció social, agents rurals, seguretat viària, personal del 112, etcètera. Per tant, tan importants bases comunes de coneixement com coneixement especialitzat. I, dintre d'aquest coneixement especialitzat, permetin que destaquï la voluntat de l'excel·lència de fer recerca i desenvolupament amb la creació d'un centre d'estudis de la seguretat.

Per tant, creiem que és una llei important, que no és una llei aïllada, sinó que és una llei que forma part d'un conjunt per avançar cap a un nou sistema de seguretat, que anirem construint de mica en mica en el futur, que segurament no el podrem construir en dos dies, perquè tenim ara una primera feina que és desenvolupar la implantació en el nostre país de la policia de la Generalitat, del Cos dels Mossos d'Esquadra. Però que, sens dubte, aquesta és una base per avançar cap a aquest model futur del sistema integrat i unitari de seguretat pública al nostre país.

Acabar fent un reconeixement de la feina feta per tanta gent a l'Escola de Policia de Catalunya. Creiem que és una escola que, malgrat la dificultat objectiva i logística, clara, d'haver de formar a gran velocitat una gran quantitat de professionals per donar resposta a la demanda social del desplegament, i que segurament aquesta dificultat objectiva la condiciona en totes les seves actuacions, tant ara com amb el Govern anterior, sens dubte, i sempre ho hem reconegut i sempre hem entès que existia aquesta dificultat objectiva. Malgrat aquesta dificultat objectiva, ha esdevingut una escola de prestigi i referent i ha fet ja una primera gran feina d'unificació del coneixement compartit en l'àmbit de seguretat entre policia i policia local; coneixement compartit que ara volem ampliar a més professions, a més sectors professionals, a més àmbits, inclosa també la feina feta i el coneixement adquirit des de l'Escola de Bombers i Seguretat Civil, que també avui és dia de reconèixer i de retre homenatge, fins i tot, per la molt bona feina que s'hi ha fet i unificant també doncs, ampliant, per tant, el nombre de professions que han estat, que són objecte d'aquesta coordinació, d'aquesta creació d'una base de coneixement comú.

Res més. Per tant, anunciar el suport del nostre Grup, com ja devien esperar, en aquesta Llei.

El president

Té la paraula el senyor Daniel Sirera, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'Estatut d'autonomia vigent ha permès –com s'ha dit– aprofundir en l'autogovern de Catalunya també en l'àmbit de la seguretat, no? I a més a més, la vigència de l'Estatut d'autonomia vigent permet precisament presentar aquesta Llei que el Govern presenta. En l'exposició de motius d'aquesta Llei apella a l'Estatut d'autonomia de Catalunya per continuar avançant en el procés d'autogovern de Catalunya, no? I per tant, deixi'm que la primera reflexió vagi una mica en aquesta línia, no?

Bé –com s'ha dit–, el Govern pretén crear per llei un únic centre de formació i recerca adreçat a l'adquisició de qualificacions i competències professionals en l'àmbit de la seguretat. Si no s'escolta amb atenció tot el que han dit els portaveus que han parlat abans que el Grup Popular, algú podria tenir la sensació que fins ara no s'ha fet formació, no s'ha format els mossos d'esquadra, no s'ha format els bombers, i tots els que portem temes d'interior sabem perfectament que això no ha

estat així, no?, i que s'ha donat una formació de qualitat a tots aquests col·lectius, ara i abans, també amb el Govern de Convergència i Unió.

Per tant, jo voldria deixar molt clar que amb aquesta Llei que presenta el Govern a la consideració de la cambra el que es fa és una cosa molt senzilla, és unificar dues coses que ja existeixen: per una banda, l'Escola de Policia de Catalunya i, per altra, l'Escola de Bombers i Seguretat Civil de Catalunya. Per tant, avui he sentit al senyor Pérez dient «avui desapareix l'Escola de Policia de Mollet...» Bé, desapareix el nom, les coses continuen com fins ara, simplement s'ha fet aquesta mena d'agrupació de caràcter administratiu; és per la creació de l'Institut de Seguretat Pública de Catalunya, que, com s'ha dit, servirà, com feien l'Escola de Mollet de Policia i l'Escola de Bombers i protecció Civil, per garantir polítiques de selecció, de formació i carrera dels diferents cossos que integren el sistema de seguretat pública de Catalunya, i també les policies locals.

Per cert, senyor Amorós, la Llei no fa molta referència als agents rurals –nosaltres farem esmenes perquè també estiguin inclosos dintre d'aquest Institut de Seguretat Pública–, i s'ha dit que neix, aquest Institut, per encarregar-se de la formació, per crear, gestionar i aplicar el coneixement tècnic per a la selecció, la promoció i el desenvolupament d'aquests col·lectius, per a la promoció i l'estudi i la recerca en l'àmbit de la seguretat.

Bé, el Partit Popular de Catalunya donarà suport a aquesta Llei, que nosaltres –i disculpin els grups que han parlat en nom del tripartit– la considerem una llei de caràcter eminentment tècnic, i nosaltres, com he dit, hi donarem suport malgrat que formularem esmenes per assegurar la presència del món local, que no està del tot representada en els òrgans de direcció i de gestió d'aquest Institut.

I a més a més, honorable consellera, ens preocupa, i molt, el fet que aquesta Llei no porti cap mena de dotació pressupostària, que no porti un estudi que l'acompanyi pel que fa a què, si volem fer tot això, això necessita diners. I, per tant, ens preocupa molt que creem aquest Institut de Seguretat pública de Catalunya i no diguem que tingui els recursos necessaris per fer l'ambiciosa tasca que ha de fer.

Acabo amb dues reflexions finals. Una és felicitar-la, honorable consellera, pel procés de diàleg i de negociació amb els grups parlamentaris, perquè amb aquesta Llei vostè es va adreçar a tots els grups, també els de l'oposició, que es va explicar molt abans que ningú tingués coneixement que aquesta Llei estava en marxa o havia de ser aprovada; va parlar amb els grups de Convergència i Unió, em sembla, amb el del Partit Popular i amb la resta. Vam dir la nostra. Tot això va anar molt bé i, per tant, jo la felicito, perquè crec que aquesta és la fórmula per treballar, aquesta és la fórmula.

I dic això perquè vostès ara també treballen en una altra llei, la llei de policia de Catalunya, que nosaltres, i ho lamento, hem tingut coneixement de la llei aquesta per *El Periódico de Catalunya*. I sé que després vostès volen explicar-nos el contingut d'aquesta llei, però estic segur que vostè coincideix amb mi que aquesta no és la

fórmula; és a dir, el Parlament de Catalunya, els diputats, fa lleig que ens assabentem de lleis que fa el Govern abans per *El Periódico de Catalunya* que per la mateixa consellera d'Interior, no? Per tant, li demanaria que en el futur, si és possible, tingui en compte la funció representativa que té aquest Parlament amb relació a totes aquestes qüestions.

I la segona cosa que volia dir, i amb això ja acabo, perquè estem parlant de l'Escola de Policia de Catalunya, del funcionament, de l'Institut aquest de Seguretat, sobre la tasca que farà de continguts docents, jurídics, actualització de programes de formació, i aquesta setmana el senyor Ferran ha tingut diferents intervencions amb relació a informes, estudis que es feien en anteriors governs, i jo, a més a més, els encoratjo que continuïn fent aquesta tasca d'oposició de l'oposició. Però, miri, nosaltres hem tingut coneixement que l'Escola de Policia de Catalunya ha encarregat diferents informes per fer precisament això que vol fer l'Institut: per adequar i redissenyar els continguts docents jurídics, per a l'actualització dels programes de formació especialitzada de l'Escola –algun d'ells molt recent, en concret del 7 del XII del 2005. I bé, són informes que s'encarreguen a persones que es diuen, per exemple, Montserrat Royes Vila, que curiosament coincideixen, els cognoms, amb els del senyor Manuel Royes; informes que són els mateixos el 2004 i el 2005, per valor de 24.000 euros.

Bé, tot això jo crec que també algun dia, senyor Ferran i senyor Pérez, s'hauria d'explicar, perquè també és veritat que, si volem governar per a tothom, s'ha de ser transparent i explicar les coses tal com són.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, per manifestar també la satisfacció del nostre Grup Parlamentari pel fet que hagi tingut entrada el Projecte de Llei de creació de l'Institut de Seguretat de Catalunya en aquest Parlament, per al seu debat i discussió en el si de la Ponència. La meua intervenció intentarà ser força curta perquè em sembla que hi ha una absoluta coincidència, per part dels diferents grups, en el pas qualitatiu o salt qualitatiu que representa aquest Projecte de Llei. Entenem que és un salt qualitatiu en la consideració de la seguretat com un sistema integral, com s'ha repetit.

Entenem, també, que és un pas endavant, és un salt qualitatiu en aquesta nova concepció de la seguretat que integra les diferents competències, bé de policia, amb les de protecció civil, trànsit, joc, espectacles, seguretat privada; entenem, doncs, que aquest Projecte de Llei és una resposta complexa, com deia, o una realitat complexa, una resposta que està a l'alçada de les demandes de l'actual societat de risc, amb algun..., em sembla recordar que en el preàmbul del Projecte de Llei es qualifica així la realitat en què ens trobem.

Per tant, estem satisfets perquè el Projecte, també, es planteja d'una manera absolutament transversal, i entenem que és la millor manera d'abordar aquestes iniciatives i aquests temes. En definitiva el que s'està fent és crear un únic centre de formació i recerca, evidentment em sembla que, amb les manifestacions de tots els diputats que han intervingut, en cap moment s'ha volgut menystenir, tot al contrari, la tasca que fins al dia d'avui ha fet tant l'Escola de Policia com l'Escola de Bombers, no pot ser d'altra manera. I per tant, amb la creació d'aquest únic centre de formació i de recerca, el que s'està fent és avançar per tal que la formació i l'adquisició de qualificacions i de coneixements dels diferents professionals siguin millor. I, per tant, hi haurà una formació, com també s'ha dir, amb un caràcter permanent, però també una formació amb una tendència a l'especialització, i d'això ens alegrem.

Aquest únic centre de formació, el que serà nou Institut, el que també pretén, doncs, és avançar en la creació de coneixement tècnic per a la selecció del personal, i promoure l'estudi i la recerca en tots els temes relacionats amb la seguretat.

Per tant, el fet que es plantegi que s'unifiquin els diferents serveis, els serveis que fins ara estava donant tant l'Escola de Policia de Catalunya com l'Escola de Bombers i Seguretat Civil de Catalunya, aquest tractament unitari del tema ens sembla prou encertat.

També valorem, d'una manera important, el fet que s'apliquin criteris –també esmentats i repetits– com el de coordinació i el de col·laboració entre els diferents agents implicats, entre les diferents institucions, les diferents administracions que es veuen implicades en els temes relacionats amb seguretat. També entenem molt positiu que es plantegi la coresponsabilitat dels diferents agents implicats, com comentava abans, que es tendeixi cap a una major eficàcia i una major eficiència, i, en definitiva, que anem a optimitzar recursos i estructures. D'alguns comentaris que s'han fet per aquí sembla com si es tractés d'una qüestió menor –s'ha dit, de caràcter tècnic, de caràcter organitzatiu–, jo, en tot cas, el que afegiria és que, bé, això no és ben bé així, no és una qüestió menor, no és una qüestió amb poc contingut polític. Nosaltres entenem, doncs, que es donarà un pas important i que al final el que aconseguirà, que entenem que ja aconsegueix aquest Projecte de Llei, és incrementar el grau de seguretat de les persones i dels seus béns, i per tant, donar solució, plantejar solucions a una exigència social, a una exigència de la ciutadania.

I ho fem, també, posant en pràctica, doncs, una política moderna, com bé deia la consellera, de caràcter preventiu, que promou l'autoprotecció. I també posem en pràctica un exemple d'organització política, que és el que serà el nou Institut, de caràcter també participatiu.

I, per tant, per tot el que he anat esmentant, nosaltres, doncs, valorem molt positivament que hagi tingut entrada aquest Projecte de Llei, i per tant, doncs, en el si de la Ponència discutirem amb molt més detall aquests vint-i-un articles i les seves corresponents disposicions, però en la presa en consideració, evidentment, doncs, el nostre vot és favorable.

Moltes gràcies.

El president

Atès que no s'han presentat esmenes a la totalitat, d'acord amb el nou Reglament del Parlament, el Projecte, doncs, continuarà la seva tramitació.

Projecte de llei de creació del Fons d'acció territorial de l'educació superior (tram. 200-00028/07)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Projecte de llei de creació del Fons d'acció territorial de l'educació superior.

Abans de començar el debat, vull fer-los avinent que el Projecte de llei que anem a debatre tot seguit va iniciar la seva tramitació a l'empara de l'antic Reglament, mentre que la fase final s'ha fet ja amb la vigència del nou Reglament. Atès que el Projecte de llei que comencem a debatre té reservada una esmena a la totalitat, després de la presentació que correspon al Govern, començarem el debat amb l'esmena a la totalitat en els termes del Reglament anterior, i en cas de ser rebutjada, continuariem el debat del dictamen amb el debat del Dictamen de la Comissió.

Per tant, i d'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Carles Solà, conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació (Sr. Carles Solà i Ferrando)

Molt honorable president, il·lustres diputades i diputats, el proppassat mes de maig, a la població noruega de Bergen, els ministres dels estats que participen en l'anomenat procés de Bolonya –quaranta-cinc estats– es comprometien a assegurar que les universitats del continent gaudissin l'any 2010 de l'autonomia necessària per poder posar en pràctica les reformes acordades en el marc de construcció de l'espai europeu d'educació superior, i reconeixien explícitament la necessitat d'un finançament sostenible d'aquestes institucions. Doncs bé, amb l'aprovació per part d'aquesta cambra –si és aquesta la voluntat dels parlamentaris i dels parlamentaris que la formen, i no cal dir que espero que així sigui– del Projecte de llei que avui se sotmet a debat i votació, haurem donat un pas important perquè aquesta autonomia, perquè aquest finançament sostenible s'estengui al conjunt del sistema universitari de Catalunya.

L'espai europeu d'educació superior vol oferir a la ciutadania noves alternatives i oportunitats de mobilitat, assegurant alhora transparència i claredat, però també pretén millorar el procés de formació de les persones de cara a la seva integració eficient i responsable en la societat. Aquests objectius són necessaris per tal de garantir el benestar i el futur del nostre país, en particular per progressar més i millor en la implantació de la societat del coneixement.

El caràcter estratègic d'aquest procés té implícita la necessitat d'assegurar que aquests beneficis s'estenguin harmònicament per tot el territori. Cal, doncs, i aquest podria ser l'esperit de la declaració de Bergen, impulsar l'adequada implantació territorial dels centres uni-

versitaris als quals s'ha encomanat la responsabilitat del servei públic de l'educació superior. L'uropeïtzació i la internacionalització de les nostres universitats s'ha de dur a terme alhora que aquestes es consoliden sobre el territori, per la qual cosa aquest procés ha d'anar acompanyat de mesures que assegurin una oferta universitària amb una presència territorial sòlida i equilibrada. En aquest context, les universitats s'han de trobar en condicions idònies per a assumir un paper cabdal en el desenvolupament del seu entorn territorial i socioeconòmic immediat, especialment per mitjà de la innovació i la transferència de coneixement a les empreses, i, si no, la seva creació.

En aquest punt, deixin que, apartant-me en part del tema que ara ens preocupa, celebri l'aprovació per part del Govern i la remissió a aquest Parlament del Projecte de llei de foment de la ciència, que justament regularà, com a part integral del sistema de recerca i innovació, el Consorci de Transferència de Coneixement, ja en marxa, i peça clau per a promoure la transferència del coneixement científic, generat a les universitats i centres de recerca, al teixit social i productiu. En definitiva és el que es s'anomena «la tercera missió de les universitats», que s'ha de dur a terme al costat de les funcions clàssiques de recerca i de docència.

Aquesta tercera missió de les universitats, certament, es posa de manifest quan constatem que les infraestructures universitàries, a diferència d'altres equipaments, acostumen a ser àmpliament reclamades per molts agents des de molts àmbits territorials. Així, és enormement significatiu que les administracions locals –ajuntaments, consells comarcals, diputacions, encara existents–, sense competències específiques en aquest àmbit, no tan sols hagin ofert sovint múltiples facilitats per a la instal·lació d'equipaments universitaris, sinó que també s'hagin implicat directament en la promoció de centres d'educació superior. La promoció d'aquests centres per part del món local ha tingut i segueix tenint fortes repercussions socials, econòmiques i culturals a mitjà i llarg termini, però sovint no se n'ha obtingut un rendiment immediat per la mateixa naturalesa de l'acció.

Aquesta manca de retorn immediat de les inversions o el mateix caràcter intangible de l'educació i el coneixement han constituït tradicionalment unes de les dificultats per aconseguir de vegades la mobilització de recursos econòmics, tant públics com privats. Ara, a partir d'aquesta llei, en cas que s'aprovi, i del desplegament reglamentari que el Govern en faci els propers mesos podrem començar a treballar més seriosament per pal·liar aquesta situació.

S'ha de fer esment necessàriament de la gran quantitat de dades que confirmen, efectivament, el rol clau que tenen les universitats en el seu entorn més immediat. En particular, em vull referir a l'informe que el Govern britànic va encarregar a l'antic editor del *Financial Times*, Robert Lambert, publicat ara deu fer aproximadament un any, una mica més d'un any, en què fa una descripció de com les universitats tenen una acció molt directa sobre el seu entorn més immediat i com això afecta especialment en el cas de les petites i mitjanes empreses, que es basen molt directament en el contacte amb el professorat universitari de les universitats de

més a la vora, independentment que el país, com és el cas de la Gran Bretanya, tingui grans nuclis de recerca capdavantera mundialment, com poden ser els complexos universitaris de Cambridge i Oxford.

En el cas del nostre país, i atesa la seva estructura econòmica i la importància que tenen les petites i mitjanes empreses, això encara és més rellevant. I, en particular, fins i tot, disposem també de dades quantitatives en el nostre país, com és l'informe que va publicar deu fer un parell d'anys la Universitat Rovira i Virgili sobre l'impacte econòmic d'aquesta Universitat en el seu entorn més immediat, cosa que justifica, al meu parer, més que enfrontament, la necessitat d'aquesta distribució territorial.

Ara bé, pel que fa a recursos públics, cal assenyalar que el finançament ordinari del nostre sistema universitari públic, pel mitjà del model de finançament general de les universitats públiques, adoptat arran d'una moció del Parlament de Catalunya i inclòs en la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, no ha comptat tradicionalment amb factors que consideressin de forma específica el que podem anomenar «fet territorial». En realitat, el model de finançament general de les universitats és establert per mesurar i valorar la quantitat i qualitat de la tasca acadèmica, docent i de recerca que realitzen, i optimitza la distribució dels limitats recursos disponibles entre les universitats d'acord amb indicadors que mesuren la quantitat i la qualitat del treball acadèmic realitzat.

L'impacte territorial és, però, un concepte diferent. Necessita un tractament específic en funció d'altres factors més difícilment quantificables que consideren els diferents aspectes del problema i necessita també que s'hi puguin canalitzar apropiadament els recursos que puguin aportar les diferents entitats públiques o privades que el promoguin. A través d'aquests fons es poden tenir en compte de manera específica aquests aspectes d'impacte territorial amb tots els seus matisos. Això resultaria beneficiós, sobretot, per a les universitats allunyades de la gran conurbació barcelonina, com és el cas de la Universitat de Girona, la Universitat Rovira i Virgili i la Universitat de Lleida, sens perjudici de la possible inclusió d'alguns altres centres universitaris que es troben fora de l'àrea metropolitana però jurídicament integrats en les altres universitats públiques.

Pel que fa, d'altra banda, als recursos privats, la Comissió Europea ha posat de manifest la necessitat que augmenti la despesa privada, la inversió privada, en l'àmbit de l'educació superior, sobretot quan constatem que els països de la Unió gasten per terme mitjà només un 1,1 per cent del seu producte interior brut. Aquesta xifra, que és similar a la del Japó, és, però, molt inferior a les de països com el Canadà -2,5 per cent-, els Estats Units -2,7 per cent- o Corea del Sud -2,7 per cent-, com posava de manifest el comunicat de la Comissió de la primavera passada sobre la mobilització del capital intel·lectual d'Europa per tal de crear les condicions necessàries perquè les universitats puguin contribuir plenament a l'Estratègia de Lisboa.

En els països citats la contribució privada, la inversió privada, és molt més important que en el nostre país. El Fons d'acció territorial de l'educació superior esdevé,

doncs, un instrument que pot contribuir a reduir aquestes diferències amb els països capdavaners, per mitjà de l'aportació de les empreses, les quals han de trobar acollida per a les seves necessitats en els nostres centres universitaris.

Així mateix, cal recordar que l'article 116 de la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya, concep la programació universitària de Catalunya com un instrument de planificació, coordinació i reordenació dels ensenyaments que ofereixen les universitats públiques de Catalunya i també les universitats privades que sollicitin ésser-hi incloses. A més, segons aquesta mateixa Llei, la programació universitària s'ha de basar en els criteris proposats pel Consell Interuniversitari de Catalunya, entre els quals cal considerar l'equilibri territorial en un marc d'eficiència en la utilització dels mitjans materials i dels recursos humans del sistema universitari de Catalunya, així com els costos econòmics i llur finançament. El Fons d'acció territorial de l'educació superior pot esdevenir, doncs, un element complementari de la programació universitària de Catalunya.

En definitiva, amb aquesta nova Llei es pretén donar resposta al suport específic que requereixen els centres universitaris que ofereixen programes d'educació superior i es troben estesos pel territori, però tampoc podem oblidar que això no sempre comporta haver de garantir un suport directe als centres determinant.

No voldria acabar aquesta intervenció sense fer referència a aquests casos en què, perquè no resulta possible o convenient expandir l'oferta de determinades titulacions ja programes a bastament..., cal continuar avançant per contribuir a eliminar els obstacles per a la mobilitat d'aquests estudiants que es troben en territoris amb escassa o nul·la oferta educativa superior, o, simplement, territoris en què no es troba aquella oferta específica. Cal aquí, i per raons d'estricta equitat, facilitar l'accés de tots els estudiants a estudis universitaris que només ofereixen els centres allunyats d'allà on viuen.

A hores d'ara, els principals recursos per oferir beques i ajuts que podrien servir per a aquest objectiu es troben en mans de l'Estat, i, si bé és cert que des de l'any passat tenim traspasada la gestió dels fons, aquests ens arriben ben migrats i d'una forma molt condicional i, cal afegir-ho, injusta per als estudiants catalans. Efectivament, la fixació per part de l'Estat d'uns llistats i modalitat d'ajuts absolutament tancats suposa no poder-los adaptar a les peculiaritats territorials del nostre país, i utilitzo aquí l'expressió de la tants cops invocada per la Generalitat sentència del Tribunal Constitucional de l'any ja llunyà del 2001.

En la mesura que els nous sistemes jurídics que es preparen actualment, sigui la reforma de la LOU, la Proposta d'Estatut, tant pel que fa al capítol de competències com a un àmbit més general respecte al model de finançament del país..., ja dic que, a l'espera d'aquests instruments jurídics que respectin finalment aquestes peculiaritats territorials, podem assegurar a les universitats de Catalunya, als seus estudiants, al seu professorat i personal, els recursos necessaris per assolir de forma plenament satisfactòria, tant com sigui possible, si

més no, els objectius que, fos a Bergen o fos a Bolonya, es marcaren els estats europeus per tal de construir l'espai europeu d'educació superior.

Amb independència, però, del resultat final d'aquests processos, els indicadors són, en general, molt positius. Entre el 2003 i el 2006 s'ha incrementat un 30 per cent nominal el finançament de les universitats, la qual cosa suposa, en termes reals, haver recorregut ja dues terceres parts del camí marcat a la Llei d'universitats de Catalunya. A més, l'objectiu del Govern que es fa fixar a començament de la legislatura d'arribar a una despesa de 5.000 euros per estudiant ja avui ha estat àmpliament superada, i, sumant-hi la inversió, l'any 2006 s'arriba a la xifra de 6.500 euros per estudiant de recursos públics.

Per tant, i malgrat tots els condicionants que els comentava ara mateix, podem assegurar a les universitats del país que aquest Govern continua complint, i amb escreix, els compromisos contrets.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

Hi havia presentada una esmena a la totalitat, però em fa l'efecte que hi ha notícies respecte a aquesta qüestió. Senyor Castellà?

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, senyor president. Aquest diputat tenia entès que l'havien retirat en comissió. En qualsevol cas, la retirem en aquest tràmit.

Gràcies.

El president

Doncs queda retirada, i, per tant, aniríem directament a la tramitació. La senyora Pilar Dellunde havia estat designada relatora pels representants de la Comissió, però em fa l'efecte que una causa de força major li impedeix ser aquí amb nosaltres. La funció de relator, la farà algú o directament podem passar a la tramitació? (*Veus de fons.*) No, la funció de relator; el senyor Bonet farà el posicionament. En tot cas, doncs, passem directament al debat de la Llei i estalviem la funció del relator en aquest cas concret, com he dit abans, per una qüestió de problemes de salut.

Té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Castellà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per defensar les esmenes encara vigents.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyor diputats, entrem en el debat de les esmenes vives que queden en aquest Projecte de Llei. De fet, per això, amb la prèvia justificació de les esmenes, nosaltres, d'entrada, vam presentar una esmena a la totalitat, que acabem de retirar fa un moment, a aquesta Llei, i no era tant pel que proposa el Projecte, que, en el fons, hi estem tots d'acord, i així crec jo que ho visualitzarem en la votació final. Per descomptat que les universitats dites «territo-

rials» i, per tant, l'impacte de les universitats en el territori, doncs..., tot allò que sigui dotar-ho de més finançament o de finançament extraordinari, com no podria ser d'una altra manera, sempre hi estarem d'acord.

Però la primera pregunta que ens fèiem és que no enteníem que per fer això s'hagi de fer una llei, no entenem el sentit de fer una llei, entre altres coses perquè si el que hem de fer és dotar de finançament extraordinari a nivell territorial..., doncs, ho fem via pressupostos i ho fem dins del model de finançament de què ens hem dotat i ja està, i ho fem més ràpid, a més.

De fet, no és tan sols una opinió del Grup Parlamentari de Convergència i Unió; és que és l'opinió, també, en alguns dels informes emesos pel Departament d'Economia i Finances. És el mateix Departament d'Economia i Finances que es fa la reflexió de dir: «Escoltri'm, per què han de fer una llei si, perfectament, això, via pressupostària, via model de finançament, és factible fer-ho?» De totes maneres, com que al que no posarem mai pals a les rodes és al fet que finalment una actuació d'aquest tipus tiri endavant, doncs, a partir d'aquí hem retirat l'esmena a la totalitat.

De totes formes, un es fa la pregunta, per tant, inicial: per què una llei? En principi, doncs, un pot fer la reflexió i dir: «Home!, una llei perquè fa ja dos anys, el Departament no ha impulsat cap llei fins ara, hi havia el compromís de la Llei de seguretat de la informació, de la Llei de foment de la ciència...» És possible que diguem: «Home!, fem-ho en format de llei, i així ja hem complert, com a mínim, l'expedient d'haver presentat una llei via parlamentària.» Tampoc és el cas. El conseller acaba d'anunciar que aquest dimarts, doncs, es va aprovar pel Govern la Llei de foment de la ciència.

Però quan entrem en el debat de quin és el text presentat, i, per tant, *a priori* un ha d'esperar que senzillament és aquell mecanisme que ha de permetre el finançament d'accions en el territori que tinguin un impacte en el seu desenvolupament des del punt de vista universitari –i aquest és l'esperit de la Llei, en el qual estem d'acord–, ens anem trobant amb una llei que ho barreja una mica tot en el seu text inicial. I en el text inicial, possiblement, la preocupació comença amb els beneficiaris –article 3. Perquè, és clar, un pot pensar que si el que financem és això, doncs, bàsicament a les universitats, i quan ens anem als beneficiaris, en el seu text inicial, doncs, ens trobem que el que nosaltres anem a finançar són les universitats públiques catalanes –perfecte–, les universitats catalanes d'educació a distància amb finançament públic –parlem de la UOC–, les universitats privades promogudes per administracions públiques –parlem del model Vic– i les administracions públiques que facilitin infraestructures de suport a la docència universitària a distància a Catalunya. Pensava que ja havíem esmentat la UOC. Per tant, això és nou, a què ens referim? A la UNED. I aquí ens entra una mica la preocupació, per què –per què?– hem d'obrir el camp, des del Govern de Catalunya, a finançar la UNED? I sé que, en tot cas, se'm dirà: «No, és que financem aquelles administracions públiques que donin infraestructura...» Bé. És el mateix, al final. Per què hem de finançar la UNED? A més, en un debat que estem de model de... Estem en un debat estatutari en el

qual tots els grups coincidim que Catalunya necessita un altre model de finançament, que tenim unes necessitats financeres importants, que, a més –jo l'he escoltat més d'una vegada, al conseller–, l'esforç que fa el seu Departament pressupostari és important, però que no anem sobrats, que en necessitaríem molt més, i obrim la porta a finançar la UNED.

Per tant, ho torno a reiterar, si nosaltres estàvem d'acord amb la filosofia, agraïm l'esforç fet a la Ponència d'admetre les esmenes, i, per tant, en el text ara, actual, tanquem la porta a aquesta possibilitat. Per tant, tranquil·litat per a tothom: no hi ha porta oberta a finançament de la UNED.

Nosaltres mantenim una esmena aquí també, per concepte. És a dir, en l'ordenació que hem fet en el text final, que crec sincerament i crec que puc coincidir amb els companys diputats potents que ha quedat més net i més ordenat, doncs, respecte als beneficiaris, nosaltres creiem que hi falta, d'alguna manera, potser no obertament i directament, però, alguna participació de les universitats de titularitat privada.

No en obert directament, perquè ja estem d'acord que no hem d'entrar en el finançament. Però aquí vull concretar que entrem en el debat del finançament no de la universitat, sinó de les accions o de projectes que pugui fer la universitat. No entenem, conceptualment, que si una universitat de titularitat privada planteja un projecte determinat, que s'entengui d'interès públic i que, a més, tingui una repercussió determinada en el territori, per què no podem entrar a cofinançar-la? Dic ni tan sols que ho fem, és a dir, per què no ho podem ni plantejar? Quan això, a nivell global, en àmbit de recerca, sí que ho fem: en alguns projectes concrets no tanquem la porta absolutament.

Per tant, l'esmena que mantenim viva en aquest punt era en el seu esperit no allò directament obrir la porta a les privades..., però, dir: «Però, per què la tanquem?» Per què no podem..., senzillament que..., si algun projecte determinat és d'interès i d'impacte territorial, doncs, per què no podem entrar a finançar públicament, si és d'interès públic en la seva finalitat?

Per tant, creiem que aquí hi ha hagut una postura tancada, i que, a més, no respon o respon més, quasi ho diria, a una mentalitat més conceptual ideològica, des del punt de vista de dono les sortides al que poden ser prioritats per al nostre país. Per tant, per això mantenim aquesta esmena, senyor president.

Després, en l'article 4, que nosaltres també hi mantenim una esmena, l'article 4 inicial també, amb la incorporació de les esmenes i l'acord que hem tingut a la Ponència, li hem posat una mica d'ordre, a aquest article, perquè, a més, ens sorprenia. Quan parlem de la dotació del Fons, de fet, com queda actualment, que quedem que és el més correcte, és a dir: «Escolti'm, aquest Fons, que és un fons de la Generalitat, via pressupostària, i ics per cent.» En aquest cas, el dos, el mínim del dos. Podem discutir si és molt o és poc, però conceptualment queda arreglat.

En el text inicial parlaven que el Fons d'acció territorial es nodria de les aportacions del Govern o d'altres administracions, de la Unió Europea, d'entitats, de cor-

poracions, d'empreses públiques o privades... Home, deixi'm dir-los que..., home, no val això. És a dir, el que no val gaire és dir: «És que creem un fons i, llavors, automàticament, aquí pot incorporar-ho en aquest Fons o comptabilitzarem dins d'aquest Fons altres tipus d'aportacions.» Dic «comptabilitzarem», perquè tècnicament o jurídicament no es pot fer una aportació en un fons d'aquest tipus que és purament pressupostari.

Si creem un fons pressupostàriament per al Govern de la Generalitat, dins dels seus pressupostos, per llei, en aquest cas, el que no hi pot haver són aportacions d'aquest tipus, exteriors. Una altra cosa és que creéssim una agència, que creéssim un ens determinat; però això és una partida pressupostària, al cap i a la fi.

Llavors, un té la sensació que aquí el que busquem és que qualsevol altre tipus de recursos econòmics que tinguin impacte en el territori, quan jo acabi fent una roda de premsa, pugui dir: «Escolti'm, l'impacte del Fons és això, més això, més això, eh?» Potser sóc una mica malpensat –potser sóc una mica malpensat! En qualsevol dels casos, vam arribar a l'acord en la Ponència que ho endrecem, i, com que hi ha hagut acord, vol dir que jo era malpensat i que l'esperit no és aquest, doncs, ho hem arreglat i aquí parlem del percentatge.

Mantenim l'esmena que nosaltres diem que respecte al percentatge de l'import global anual de la dotació assignada, que és del 2 per cent, nosaltres volíem especificar que fos de la dotació total assignada. No ha reeixit l'esmena. A partir d'aquí podríem discutir. Els informes del Departament d'Economia ja venien a dir que «escolti, el 2 per cent que sigui la lectura més restrictiva possible», com sempre fan els departament d'Economia i Finances; però creiem que una esmena en la qual especifiquéssim el total ens donaria, doncs, més marge del còmput global de quants diners han de ser els que es destinin a aquest Fons.

A partir d'aquí, en l'article 5, que també hem arribat a un acord transaccional d'esmenes, ho fèiem també perquè en la Llei inicial... Bé. Ja hem decidit que reglamentàriament decidirem, doncs..., o que el Govern desenvoluparà un reglament per, d'alguna manera, decidir quines són les bases d'aquesta distribució, sobre uns criteris mínims. Però, clar, si introduïm sense especificar quina és la lectura criteris com nombre d'estudiants en el centre, que es verifiquin les condicions assenyalades en l'article 3 a què es referia..., el nombre d'alumnes... El nombre d'alumnes l'entenc en sentit molts o pocs, o per què, o com... Aquí és on hauríem de decidir els ajuts, projectes o convenis provinents de la Unió Europea.

A més ajuts, menys finançament; a més ajuts, més finançament? Entrem en el risc que si «a més ajuts, més finançament», les universitats grans sempre acabaran guanyant, perquè no tenim definit tampoc en la Llei què s'entén per una universitat territorial, no? És els impactes al territori? Entenc que l'Autònoma també té un impacte en el territori, respecte a projectes europeus, sempre –sempre– estarà per sobre.

Llavors, clar, o hem d'anar als pocs projectes i, per tant, desincentivem la capacitat d'opositar per a projectes europeus. No ens quedava clar... La població existent

en els nuclis de la zona geogràfica d'influència. La població existent en els nuclis geogràfics d'influència, de molta o de poca? Que la influència sigui sobre molta població o per què hi ha poca població? Aquesta era una mica la discussió.

Per tant, creiem que el Govern, això, ho pot desenvolupar perfectament i reglamentàriament, molt més especificat, i que, en tots aquests punts, doncs, com a mínim, se'ns creava el dubte de cap on ho estaríem enfocant.

Per tant, ho hem deixat en els conceptes que aquests són indiscutibles, que al final és l'objectiu de la Llei, que és el grau de desenvolupament social i econòmic de la zona geogràfica o el sector econòmic i l'impacte previst de dinamització en el territori. Aquest és l'objecte de la Llei. Per tant, concretem molt més que aquí posarem diners en funció de quin és el grau de desenvolupament del territori i quin és l'impacte de les accions o dels projectes que poden fer els beneficiaris de la Llei.

Per anar acabant, per tant, nosaltres, senyor president, aquestes bàsicament són les dues úniques esmenes que mantenim.

Una tercera és respecte al títol, en coherència també perquè, des de l'inici, vam considerar que era millor parlar del Fons d'acció territorial del sistema universitari de Catalunya. Per no entrar en mals entesos de si UNED o no UNED o per incloure, per què no?, com a concepte, en alguns dels seus punts, com he dit anteriorment, projectes que puguin plantejar universitats de titularitat privada, si tenen un impacte determinat que considerem beneficiós per al territori. Aquesta és l'última esmena que mantenim.

Per tant, tres esmenes, i ja els anunciem que creiem que, respecte a la reflexió que he fet, hem arribat a un bon acord en la Ponència, que hem esmenat tot el que podíem esmenar i que ens porta, doncs, a un consens entre els diferents grups. I, per tant, anuncio en aquest tràmit que nosaltres donarem suport a la Llei.

Li avanço, senyor president, en qualsevol cas, que el que sí que farem és demanar votació separada de l'article 3 de la Llei.

Per tant, els anuncio que donarem suport a la Llei. En l'article 3, ens hi abstindrem. Ens abstindrem a l'article 3 per allò que els he avançat abans: perquè creiem que està ben redactat però que hauria estat més positiu, en algun àmbit, poder incloure-hi algun beneficiari més.

Per tant, aquest és el posicionament del Grup de Convergència i Unió.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, abans que res, doncs, agrair tot el treball fet a la Ponència, perquè hem tingut molt

de treball. La veritat és que ha estat una llei bastant treballada i es pot dir, igual que ho vam dir, que «la Llei de la ILP tal com va entrar va sortir». Pràcticament el debat va servir per dir que no a tot el que vam presentar des de l'oposició. Aquesta Llei quasi l'hem refeta, aquí al Parlament, amb la qual cosa, doncs..., home, a un li fa goig, per dir-ho d'alguna forma, doncs, que hagi pogut contribuir a la redacció actual. Amb això ja pot suposar que el vot del nostre Grup serà favorable a la Llei.

Abans vostè deia: «Espero que sigui favorable.» Serà favorable. Tindrà la unanimitat. Com el Grup de Convergència i Unió, nosaltres també mantindrem l'esmena a l'article 3, ara ho explicaré, que en demanarem votació separada, d'aquest article, i ens abstindrem, concretament, en aquest article.

Clar, quan un es fica a una llei pot pensar moltes coses: per a què serveix una llei o quin és l'objecte d'una llei. El per a què serveix ja ho diré cap al final. L'objecte de la Llei, doncs, ens ve redactat en l'article 1, quan ens diu que és contribuir al finançament d'aquelles actuacions que realitzen les universitats i altres beneficiaris en el marc d'aquesta Llei. Clar.

L'article 2 ens dóna altres pistes importants, que és que la «finalitat del Fons és promoure, reordenar i consolidar l'activitat territorial –l'activitat territorial– dels seus beneficiaris en el desenvolupament del territori». És a dir, tenim diversos elements: finançar –per descomptat, si no, no parlaríem d'aquesta Llei–; actuacions de les universitats en la seva activitat territorial.

Clar, quan parlem d'activitat territorial, doncs, aquest diputat no es vol posar metafísic, però, què és el territori? És la gran pregunta que a vegades ens fem. Què vol dir activitat territorial? Podem tenir diverses opcions, per descomptat; d'opcions, n'hi ha moltes. Territori és allò que no és la capital de Catalunya, que no és Barcelona? Pot ser, és una bona opció. Territori és allò que no és la conurbació barcelonina? També és una altra opció. O territori és allò que és extern a la xarxa urbana. Per exemple, podem considerar, doncs, que hi han municipis amb una característica, per dir-ho d'alguna forma, urbana important que no formarien part del territori. Sí que formen part d'altres tipus de continus urbans importants en la nostra societat del coneixement i que es configuren, tampoc no vull parlar ara de sociologia urbana, però, que es configuren com un continu important.

Per tant, si mirem, per exemple, el preàmbul d'aquesta Llei, podríem deduir que és la segona opció, és a dir, tot allò que no forma part de la conurbació barcelonina. Que és, per cert, on fins ara s'han posat, han estat, s'han implementat, s'han instaurat, per dir-ho d'alguna forma, les universitats més importants o els centres, almenys, més importants universitaris de Catalunya. Però, si mirem després quines són les condicions que ens demanen, precisament unes condicions que hem simplificat... Hem simplificat el seu articulat, perquè les condicions originals eren, a vegades –ho eren–, massa rígides i necessitàvem flexibilitzar aquestes condicions perquè després, en el desenvolupament posterior, poguem combinar molt bé aquestes condicions que demanem a les universitats. I quan demanem combinar vol

dir que hi ha altre seguit d'actuacions de la Generalitat de Catalunya que també hi tindran molt a veure, i també hi tindran molt a dir en aquesta política. Parlem de graus, sobretot de grau de desenvolupament social i econòmic, amb la qual cosa ja ens indica quin és el tarannà per a on hem d'anar, i l'impacte en la seva dinamització.

Mirin, jo crec que –i ho parlem en els debats polítics, i a Catalunya no estem a part d'aquest debat– la globalització econòmica, les deslocalitzacions ens demanen actuacions en l'àmbit del pensament, en l'àmbit de la formació i en l'àmbit econòmic importants amb dos objectius territorials, bàsicament.

Un primer objectiu, que ja el deia: les conurbacions urbanes. Aquest continu és important. Barcelona ha de ser forta en el continu urbà, i, d'això, ja parlem de diverses actuacions que estan enmig del que seria una administració autonòmica i una administració local, i per tant també de la governabilitat dels municipis; és important.

Però quan parlem d'aquesta Llei estem parlant d'un segon aspecte, un aspecte que és la cohesió del territori. No podem construir aquesta conurbació urbana si no tenim una cohesió del territori; un territori –quan parlem sobretot del territori semiurbà, per dir-ho d'alguna forma– que ha perdut molt –que ha perdut molt–, en aquesta globalització, del seu caràcter estructural econòmic. I aquesta pèrdua el que ha comportat és que no s'ha inserit dintre d'aquesta economia globalitzada i corre el risc de desaparèixer en un sentit. Això no vol dir que no s'hagin de flexibilitzar i que hem de trobar maneres, però aquesta és una manera. I per tant ens n'alegrem.

I això és important. És important perquè avui en dia el prestigi que una universitat dóna a un municipi... És a dir, moltes vegades la Universitat de Vic, que li dóna un prestigi a Vic perquè té un centre universitari, no ha d'estar només en el fet de tenir la universitat, perquè no té sentit. La universitat ha perdut el monopoli del saber, ha perdut el monopoli, en altres casos, de la recerca i del desenvolupament, i, per tant, en el que s'ha de convertir, en el que hem de convertir les universitats és en motors de creixement; és a dir, que desenvolupin aquest rol estratègic perquè difonguin el coneixement, perquè invertixin en recerca i desenvolupament i innovació, i generin al territori també un capital humà competitiu en el seu entorn econòmic. I aquí anava.

Per tant, no és tan important –com deia al principi– el fet que sigui la universitat –que ho és, perquè en definitiva és l'ens que estem finançant–, sinó les condicions, sinó també les condicions que hem de fer al territori. I per què ho dic? Perquè aquest triangle de l'excel·lència –universitat, empresa, territori; universitat, transferència, universitat, territori..., la transferència universitat - empresa, perdó, la transferència entre la investigació bàsica i aplicada, la transició universitat - empresa, també en el territori, i la potenciació de models econòmics i d'estructures econòmiques pròpies d'aquest territori. Per tant, aquest triangle de l'excel·lència s'ha de coordinar molt bé, perquè no només estem parlant d'una acció determinada, d'una subvenció a una universitat, sinó que estem parlant d'una subvenció –com també deia el

diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula– de les activitats. I per què ho dic? Perquè a vegades ens costa veure la necessitat d'aquesta Llei com a llei –com a llei en si mateixa.

Hem de coordinar-ho amb què? Tenim uns plans estratègics importants en moltes parts del territori; plans estratègics que ens defineixen cap a on han d'anar les estructures econòmiques d'aquest territori. Això ho hem de coordinar molt bé. Per tant, quan hem de fer un desenvolupament de la Llei, ho hem de comptar. Tenim uns plans d'inversions universitàries, un dels objectius principals dels quals, si llegim la seva pàgina 3, és «la consolidació de la descentralització del sistema universitari català»; i tenim també l'acord per a la competitivitat i la internacionalització, que parla precisament d'aquestes relacions entre la universitat i el territori i, per tant, en el seu desenvolupament ho hem de fer veure i ho hem de compatibilitzar.

Per tant, tot això ho deia per la importància de la coordinació de l'activitat que podem desenvolupar des d'aquesta conselleria, però també per un altre sentit, que és la nostra esmena a l'article 3. No entenem per què es fa de banda les universitats privades. Perquè si el que estem fent és finançar activitats, finançar impactes puntuals, el que hem de fer és finançar aquest impacte, i ho hem de mesurar. Perquè no és això el que estem fent, l'impacte al territori; no estem intentant fer una descentralització de les universitats que pertanyin al sistema universitari català; no estem parlant de finançar la contribució dels entorns i les estructures econòmiques. Per tant, això ho hauríem de fer independentment de si la iniciativa de la universitat és pública o és una iniciativa civil. Per tant és important... És més, la concertació, com hem demostrat a l'acord estratègic, entre la iniciativa pública i la iniciativa civil és el que dóna aquesta excel·lència que abans deia també en el triangle que abans posava. I això és obvi; si estem imposant –en el nivell d'impostos– activitats, si imposem activitats tant a la iniciativa pública com a la iniciativa civil, també hem de subvencionar aquestes activitats tant de la iniciativa pública com de la iniciativa civil.

Per acabar –em queda molt temps, però una llei de pocs articles, sis articles...–, tres comentaris. Un 2 per cent. Això pot ser..., es pot discutir si és poc –jo crec que és poc–; estem parlant que... Jo crec que és poc. Estem parlant que, per exemple amb les dades d'aquest any, em sembla que uns 13 milions –serien uns 13 milions d'euros–, si mirem que tenim més de trenta punts, centres, repartits en la nostra geografia, doncs estaríem parlant... Escolta, això és molt..., fer números així no és seriós, però estaríem parlant d'uns 450.000 euros, per punt geogràfic. Vull dir, és clar, aquí podríem pensar altres coses; les despeses, per exemple, a l'hora de crear al territori dintre de plans –el que comentava– dintre de plans estratègics molt més amplis, hauríem de tenir una major inversió. Per a això estarien els plans d'inversió, és cert; però vull dir que també estem parlant de coordinar també altres elements.

És clar, però la pregunta que nosaltres ens fem, i ho deia al principi, sobre la necessitat de la Llei és si aquest any, o l'any 2005, amb les dades del 2005, tenim una subvenció fixa de 90 milions d'euros, que està in-

clousa al model de distribució de finançament; si l'any 2005 tenim una subvenció bàsica de 368 milions d'euros, que està inclosa al model de distribució del finançament, si la subvenció derivada de l'any 2005, de 55 milions d'euros, que està inclosa al model de distribució del finançament, o si la subvenció estratègica de 89 milions d'euros, que també està inclosa al model de distribució de finançament, per què una subvenció, entre cometes, «territorial», de 13,5 milions d'euros, està fora del model de distribució de finançament i ho hem de fer per llei?

El diputat de Convergència i Unió, el senyor Castellà, ha apuntat algunes coses, que jo crec que van per aquí. És a dir, o bé en la creació del nou model de 2005, de l'any passat, no es va tenir en compte que s'havia de fer aquest apartat, aquesta subvenció, entre cometes, «territorial» –no es va tenir en compte, manca de previsió; a tothom li pot passar–, o bé és que aquesta conselleria necessitava alguna activitat legislativa –alguna. Perquè, per altra banda, hem conegut fa poc, doncs, el sistema d'indicadors que ens ha presentat el Pla de govern, on diu que l'activitat legislativa ha crescut de forma sorprenent i de forma absolutament disparada. És clar, comparant amb un 2004 bastant pobre en activitat legislativa, i com hem vist avui amb unes lleis que moltes vegades són difícils de veure per on les agafem, i la justificació de lleis.

Però també parlava abans, quan parlava del sistema de finançament i del sistema de com hem de coordinar, jo crec que és important coordinar perquè en definitiva el que haurem de fer –i això és més un prec que no parlar de la Llei en si mateixa– és que en el desenvolupament d'aquesta Llei hem de tenir molta de cura per casar interessos de les universitats, és a dir, com fer atractius els llocs, les inversions que fan les universitats, l'aprofitament del desenvolupament industrial, reflotar sectors amb pèrdues, que avui en dia, amb un major grau de recerca i desenvolupament, els podríem reflotar perquè sinó el que veiem és una deslocalització de molts sectors, i com també casar els interessos del territori pel que fa a les infraestructures, pel que fa a plans estratègics, pel que fa a les xarxes que el pacte per la internacionalització de l'economia en parlava, que és important.

Unes..., per exemple, casar els interessos dels territoris, parlar de la mobilitat dels estudiants. Vostè sap, senyor conseller, que nosaltres fa poc vam presentar una proposta, primer perquè es creés, perquè la seva conselleria en una resposta a aquest diputat li va dir que no hi havia cap mapa de mobilitat dels estudiants universitaris a Catalunya. És important que hi hagi un mapa de mobilitat si estem apostant realment per una descentralització, si estem apostant realment per un finançament sobre aquesta descentralització. I també seria important, doncs, tenir un sistema..., per dir-ho d'una altra forma, en què la mobilitat tingui un menor impacte en els alumnes.

Per tant, estem parlant de coses molt més complexes, no només d'aquesta Llei, que es podia haver fet per un..., incloent-ho al model de finançament de les universitats. Però bé, jo crec que és un pas important, també s'ha de dir, per al sistema de finançament, finançar l'estructura territorial, aprofundir en la descentralitza-

ció, que ja va començar l'any 95 amb el Pla d'inversions universitàries de l'any 95, perquè el nostre territori necessita un capital humà molt més desenvolupat; i sobretot apostar pels sectors estratègics que es desenvolupen al nostre territori, que és molt i té una llarga tradició.

Gràcies, senyor president; senyors diputats, senyores diputades, senyors...

El president

Per fixar la seva posició sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, té la paraula, pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Pilar Díaz.

La Sra. Díaz i Romero

Gràcies, senyor president. Honorable conseller... Senyores diputades, senyors diputats, jo seré molt breu en la meua intervenció per posicionar-me per part del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Aquesta és una llei breu, necessària però breu, en la qual ens explica molt bé en el preàmbul d'aquest Projecte de llei, que en breu serà Llei, la tercera missió que tenen les universitats. I per tant, doncs, es parla de la creació d'un fons, la seva finalitat, uns beneficiaris, una dotació, les bases de distribució i el procediment.

Com deia, en el preàmbul d'aquest Projecte de llei ja es fa referència al que s'anomena, que es coneix com a tercera missió de les universitats. Tots els grups polítics i tots els grups parlamentaris d'aquest Parlament coincidim en l'impacte beneficiós que tenen els centres d'educació territorials en els territoris on es troben ubicats aquests centres. Aquests centres esdevenen un motor essencial de desenvolupament tant econòmic com social, com cultural del seu entorn. La descentralització de les universitats que va tenir lloc després de la transferència de competències va contribuir aquest suport econòmic i social a l'activitat territorial. Ara bé, si ens fixem en el model territorial..., en el model de finançament actual de les universitats públiques, aquest model no té exactament en compte aquesta tercera missió de la qual parlàvem, eh?, poder finançar les universitats i els centres d'educació superior per a aquesta tasca de motor i de desenvolupament econòmic i social en el seu entorn i en el seu territori.

Molt resumida, perquè a més a més també està inclosa en l'article segon, la finalitat precisament del fons d'acció territorial de l'ensenyament superior, que es crea a través d'aquesta Llei, doncs és aquesta; és pal·liar aquesta mancança en el finançament pel que fa a aquesta tercera missió. I en aquesta finalitat, en aquest objectiu concret, sí que coincidim tots els grups parlamentaris. I és per això, doncs, que, si no vaig errada –i així s'han expressat–, penso que es podrà aprovar aquesta Llei per unanimitat, eh? Per tant, en la finalitat estem d'acord.

On no coincidim és en el model d'universitats, o en concret on no coincidim és en el model d'universitats públiques i d'universitats privades. El nostre Grup Parlamentari sempre ha defensat la creació d'universitats privades, i així ha estat, així hi hem donat suport en aquesta cambra i així sempre ho hem pogut expressar

i hem pogut demostrar-ho. Faltaria més, a més a més, diria, no?; perquè, a més a més, ho contempla el marc legal, la possible creació d'universitats privades. En el que no estem d'acord és en el finançament públic de les universitats privades. És a dir, nosaltres no estem a favor de tenir universitats privades concertades. En això no estem d'acord. Tret d'aquelles que jurídicament, per motius diversos, siguin promogudes per administracions públiques, però que jurídicament siguin privades. Com ha passat i coneixem tots, doncs, en algun cas promogut per alguna administració local.

Tots sabem que ens queda molt camí per recórrer per arribar a un finançament adequat de les universitats públiques del sistema universitari de Catalunya. Jo crec que tots els que som presents aquí no estem satisfets amb el finançament de les nostres universitats públiques, de les universitats públiques del sistema universitari de Catalunya. Seria fallaç intentar dir una altra cosa. És cert que s'estan fent les passes adequades per al compliment del que diu la Llei d'universitats de Catalunya en matèria de finançament, i és assolir aquest 2 per cent en el termini adequat. I per tant, doncs, com han anat augmentant els pressupostos de manera reiterada, indica que això serà possible. Però tot i així sabem que això no serà suficient pel creixement vegetatiu que tenen les universitats, i, per tant, no podem dir que estem satisfets del finançament de les nostres universitats públiques.

Des del nostre Grup Parlamentari pensem que només faltaria que financéssim iniciatives de les universitats privades en detriment del finançament de les iniciatives de les universitats públiques. És clar, com s'ha dit aquí, que les iniciatives de les privades són d'interès públic; però no només les iniciatives en el territori, qualsevol de les activitats que fan –faltaria més!–, que són d'interès públic: la seva docència, la seva recerca, el seu impacte en el territori; tot això és d'interès públic, i fan un servei públic. Com també, per exemple, el fan els mitjans de comunicació que són privats; també desenvolupen un servei públic, i per això no estan finançats amb diners públics. Per tant, nosaltres acceptem que siguin d'interès –faltaria més!–, per això estem a favor de la creació d'universitats privades, però no només en aquesta tercera missió, sinó per a totes les missions. I, per tant, nosaltres pensem que, sobretot en una situació de no-finançament adequat de les universitats públiques, encara que intenten convergir a la situació de finançament que tenen les universitats europees, pensem que, evidentment, dins els beneficiaris no podíem contemplar les universitats privades; només aquelles promogudes, com he dit abans, per administracions públiques. Bé, és una diferència de models, i per tant s'ha reflectit així en el text d'aquesta Llei.

Pel que fa al tema de la UNED, ja que s'ha esmentat, només voldria fer avinent, perquè en això tots vam coincidir en la Ponència, que, evidentment, no volíem deixar una porta oberta, només volíem finançar aquelles iniciatives encetades des d'universitats, centres, etcètera, que pertanyessin al sistema universitari de Catalunya. Possiblement el text era quelcom ambigu, i en aquest sentit, doncs, tots vam acordar modificar aquest text, perquè una possible porta que segurament no es va voler deixar oberta en cap sentit, doncs, restés tancada, eh?, d'alguna manera.

A nosaltres, per acabar, ens agradaria demanar al conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació que tinguéssim, com sempre hem tingut, aquest canal constant de converses en el moment de poder desplegar i desenvolupar el Reglament que haurà de definir quins seran els criteris concrets per als beneficiaris; pensem que això seria positiu. De la mateixa manera que hem tingut aquest diàleg, aquest consens, també demanaríem que continués el consens, fins i tot jo diria amb totes les forces que donarem suport a aquesta Llei, per poder parlar d'aquest Reglament que desenvoluparà la Llei, perquè en el fons i en l'esperit tots hem expressat –i el que encara queda per expressar-se– l'acord amb aquesta Llei.

I per últim, doncs, voldria agrair la feina, la tasca i el suport dels lletrats i altres serveis i assistents d'aquesta cambra, i sobretot la tasca i la voluntat de poder arribar a acords de tots els ponents que han format aquesta Ponència.

Això és tot. Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Carles Bonet.

El Sr. Bonet i Revés

Bé, moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller... Bé, jo estic aquí una mica de suplent, eh?; per tant, vull disculpar la persona que en nom d'Esquerra Republicana ha dut aquesta Llei, que havia de ser la relatora. Per tant, espero que una llei en què hi ha un suplent, que a sobre és senador, no és relator, i resulta que al final tampoc hi ha esmena a la totalitat, espero que no sigui una llei desangelada, perquè jo crec que és una llei molt important.

I la Llei és tan important perquè, d'entrada, meritava una unanimitat. Per això m'ha sorprès –que després he vist que era un error– que hi hagués una esmena a la totalitat en aquesta Llei. Ho dic perquè és una llei que està en la línia de concebre el territori, és a dir, tot Catalunya, com un territori amb tots els seus agents compromesos en una reconversió de l'economia cap al valor afegit i cap a la tecnologia del coneixement. Aquest és un compromís que aquest Govern catalanista i d'esquerres ha fet des del primer dia; aquest és un compromís del pacte del Tinell; aquest és un compromís del Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

I aquesta Llei, doncs, ve a posar una mesura concreta de com els centres territorials adscrits a universitats públiques s'han de beneficiar d'un impuls per tal que la universitat faci i els centres universitaris facin aquest paper de motors econòmics, i sobretot que el territori on estan inserides –la ciutat, la comarca–, doncs, faci un salt cap a l'economia del valor afegit i cap a l'economia del coneixement.

He vist que en el debat s'ha suscitat el tema de les universitats públiques, les universitats privades. Està clar que aquest Govern, doncs, té una concepció ideològica, una concepció d'acció política en què si bé en el

tema educatiu està clar que dona suport i vetlla per la concepció d'escola pública i privada, i que la privada també tingui, podríem dir, els concerts i tingui ajuts públics, en la qüestió universitària aquest tema no està tan clar, per moltes raons que avui en dia no podem discutir, però sobretot per una massa crítica que tenen les universitats públiques que no tenen les universitats privades, les quals algunes vegades es beneficien d'allò públic per, podríem dir, progressar.

I nosaltres no podem estar d'acord que hi hagi una profusió en el territori de centres privats que d'alguna forma, doncs, s'aprofitin de la voluntat i de les necessitats que tenen molts ajuntaments, moltes comarques, de tindre, de voler centres universitaris, i que això, en definitiva, suposi un desgavell per al mateix sistema universitari català, del qual també formen, segons la Llei catalana d'universitats, algunes universitats..., bé, totes les privades que hi ha avui en dia que estan reconegudes.

Per tant, aquesta és la nostra política, la política d'aquest Govern, d'ordenar i de tindre una concepció universitària arreu del territori fonamentada en el control i la racionalitat que donen, diguéssim, el Govern i la planificació des del Govern i des del Departament d'Universitats, no?

Com deïem, aquesta Llei és una llei necessària, perquè entra en la línia de la següent llei que després vindrà, que és la Llei de la ciència, i forma part d'un compromís del pacte del Tinell, en què en la concepció territorial universitària era fonamental impulsar el triangle universitat, empresa i territori. Les universitats han de ser instruments d'impuls econòmic i de cohesió, i sobretot han de ser clústers en què l'economia d'un territori accedeixi, com deïa, a aquesta economia superior del valor afegit.

Això, com deïa, no és una ocurrència; està en qüestió la reconversió econòmica davant de la Unió Europea, davant de l'engrandiment de la Unió Europea, davant de la globalitat, en definitiva, i l'economia catalana està interpellada. Una de les raons fonamentals per demanar més recursos, reformar el sistema de finançament, reformar el mateix Estatut, és que hi ha d'haver una resposta de Catalunya si vol continuar mantenint i desenvolupant el seu fet diferencial innegable industrial i exportador, en definitiva, productiu. I, per tant, l'impuls universitari arreu del territori, i per tant a prop de les empreses que fan el valor afegit, és fonamental, i això és el que vol fer aquesta Llei.

S'ha dit també que aquesta Llei es fa perquè hi ha sequera legislativa d'aquest Govern, i sobretot d'aquesta conselleria. Jo no sóc partidari de fer lleis per fer lleis, perquè l'important d'una llei és que sigui oportuna i que es compleixi, no? Quantes lleis veuríem... –no ja proposicions no de llei, eh?–, quantes lleis veuríem que estan fetes i aprovades en tots aquests anys i no es compleixen? Moltíssimes, no? Per tant, fer moltes lleis no és dir res si aquestes lleis no són oportunes i tenen un sentit molt clar. I en aquest cas aquesta Llei ho és: parla de recursos; no és un brindis al sol, parla de recursos. I, per tant, és una llei important que digui que no és potestable de cap govern donar recursos a aquests centres territorials, sinó que ho diu una llei que ho ha de fer el govern, i per tant això blinda els canvis de govern i les vicissituds que hi pot haver en la política,

que *haberlas, haylas*. Fer moltes lleis... Bé, tothom diu que Itàlia és un país en què hi ha tres-centes mil lleis i no es compleixen, no? En canvi, a la Gran Bretanya n'hi ha deu o dotze mil i es compleixen més. Per tant, fer moltes lleis a la babalà no és una, diguéssim, crítica sostenible, si no és que les lleis han de dir unes qüestions necessàries, i sobretot que siguin lleis que es puguin complir.

Com deïa, aquesta Llei és una mesura cap a aquest esforç que fa l'actual Govern de la Generalitat, esforç que –cal dir-ho també– s'havia començat a entreveure, sobretot en el camp universitari de la ciència, en l'altra legislatura –no en totes les altres anteriors, sinó només en l'anterior–, i això ho voldria salvar, i, per tant, trobava estrany que hi hagués una esmena a la totalitat. I aquest Govern, doncs, té aquest «captament», que se'n diu aquí, de fer aquesta posada al dia de l'economia catalana cap al valor afegit i la competitivitat tecnològica.

Fruit d'aquest captament, veiem que els recursos que s'esmercen en el camp universitari, en el camp científic, en el camp tecnològic, doncs, són molt importants, no només per part del DURSI, sinó per altres departaments; però en el DURSI, en el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, estem arribant a fites que prevèiem fins molts anys després. I això és fonamental, perquè s'ha de fer aquest revulsiu a l'economia catalana, a la concepció de l'economia catalana. En el trànsit cap al valor afegit i la societat del coneixement, es necessiten recursos, evidentment ben esmerçats, eficients, però la talla dels recursos, doncs, es va veient. Com deïa abans el conseller Solà, ja passem amb escreix dels cinc mil euros previstos per a l'any 2010. L'increment de beques i ajuts, sobretot a estudiants que són fora de l'àrea metropolitana, en la línia de la reflexió que feia el senyor López, també és important en aquesta concepció territorial d'universitat per a tothom a Catalunya. Després, també recordem la inauguració del campus de Tortosa; també és una acció que entra en aquesta línia. I amb això es demostra que el Departament d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació té una política molt clara, una política que es veu en els pressupostos, que sempre hi ha aquest compromís en els pressupostos d'incrementar molt per sobre de la mitjana de l'IPC, sobretot perquè hem de convergir amb Europa.

Fa pocs dies, vam anar –i ara, si em permet, senyor president, parlar una mica del Senat...– una delegació del Senat a la República Federal Alemanya, i allí hi ha un debat molt important sobre el paper del *Bundesrat* amb relació al sistema general. Bé, hi ha una controvèrsia entre el *Bundestag* i el *Bundesrat*, perquè el *Bundesrat* es veu que veta i s'oposa a excessives lleis del *Bundestag*. Al final de tot hi ha hagut un compromís, perquè també passava –i això no es diu gaire– que el Govern federal central, en tots aquests anys, havia anat agafant moltes competències, eh? –això ens sona. Aleshores, el compromís, quin ha sigut? Que el *Bundesrat*, el Senat, moderi la seva capacitat d'oposició legislativa al *Bundestag*, a canvi que el Govern federal, doncs, faci que els *Länder* recuperin competències. I una de les competències que han recuperat els governs federals ha estat la competència universitària, la competència en ciència, la competència en tot això, no? Per què? Per-

què els *Länder* veuen que la concepció territorial d'uni-versitat és fonamental per poder avui competir, per poder –en aquell cas Alemanya, en aquest cas Catalunya– posar l'economia al dia i fer front a tot això que se'n diu els «reptes» davant de la globalització i davant d'aquesta economia del valor afegit, no?

Per tant, aquí també hem de fer el mateix. Hem de tindre una concepció molt territorial de les universitats. Evidentment, ens hem d'oposar a aquesta concepció universitària del quilòmetre zero, no?, que hi havia amb l'antiga LOU i sembla que hi pot haver en aquesta altra, a què esperem que aquest Parlament s'oposi. I, en aquest sentit, aquesta Llei, doncs, entra en la línia de fer allò que en deien els holandesos els anys setanta el «futbol total», no? És a dir, hi ha d'haver un compromís total de tots els agents que poden incidir sobretot per fer aquest salt econòmic, entre els quals la universitat, els centres territorials de les universitats, són fonamentals.

Bé, doncs, res més. Celebrem que aquesta Llei surti finalment per unanimitat, encara que sigui amb unes petites aportacions a què nosaltres no donarem suport. I, en fi, res més.

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Lluís Postigo.

El Sr. Postigo i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyor conseller, a veure, amb brevetat... En tot cas, la meua intervenció serà proporcional al nombre d'articles de la Llei, i això no vol dir que no sigui important, eh?, que ho és, ho és molt, des del nostre entendre.

D'entrada, posar de manifest la bona tasca realitzada en el si de la Ponència i l'esforç també realitzat per tots els ponents, tots els representants dels diferents grups parlamentaris. Hi ha hagut debat; malgrat que la Llei era curteta, hi ha hagut debat; hem pogut parlar i arribar als consensos necessaris perquè l'aprovació en el dia d'avui sigui unànime.

Hem constatat en el si de la Ponència la importància de la universitat com a agent de desenvolupament del seu entorn territorial i del seu entorn socioeconòmic. La reflexió que feia amb relació al territori... Evidentment, parlem, en el cas que ens ocupa, del territori menys poblat, no? Vam arribar també a coincidir en el fet que cal impulsar l'adequada implantació territorial dels diferents centres universitaris, d'educació superior, i que hem de fer el que sigui possible per tal d'assegurar una oferta universitària amb una presència territorial sòlida i equilibrada.

En definitiva, amb el Projecte de Llei que avui de segur aprovarem el que aconseguim, el que fem, de fet, és crear un instrument financer, però no només això, no només un instrument financer, sinó que és, alhora, un ins-

trument de cohesió territorial per tal d'incentivar allò que dèiem: el manteniment dels estudis, dels centres universitaris, dels centres de suport o associats, amb la finalitat de consolidar tots aquests efectes positius que hem vist que té per al territori, efectes que van des del nivell demogràfic al nivell econòmic, tecnològic, urbanístic, cultural, educatiu, social, en molts i molts aspectes.

La prova la tenim en les universitats que hi han ara en el territori, i, per tant, és inqüestionable l'impacte, l'impacte positiu que han tingut, doncs, les universitats de Lleida, de Girona, la Rovira i Virgili o la Universitat de Vic, de la mateixa manera que també ha estat important l'efecte positiu dels centres d'educació, alguns centres d'educació, com poden ser el de Manresa, el de Mataró, el d'Igualada o tants d'altres, no? I, per tant, entenem, doncs, que aquest Projecte de Llei facilitarà i farà possible continuar aquesta línia.

S'han qüestionat bàsicament dos aspectes. Un, la necessitat o no de regular això per llei. A mi, em sembla que el fet que no hi hagin esmenes a la totalitat posa de manifest que hem arribat a convèncer, diguéssim, els restants representants que és una bona eina fer-ho a través de llei.

En segon lloc, s'ha discutit també quins n'havien de ser els beneficiaris i si havíem de deixar la porta una mica oberta i no tancar-la del tot a les universitats de titularitat privada. Jo coincideixo plenament amb les observacions que s'han fet per part del representant del Partit dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi i del representant d'Esquerra Republicana de Catalunya: no és el nostre model, el de finançar les universitats de titularitat privada. I, en tot cas, no podem deixar la porta més oberta del que ho hem fet, i, per tant, només les que estiguin promogudes per administracions públiques tindran opció a aquest instrument de finançament.

I, per últim, també s'ha fet alguna referència a les quanties que s'hi destinen, no? El 2 per cent ja ha quedat clar que és un mínim, i, per tant, m'imagino que és voluntat del conseller –i si estigués a les seves mans ho faria– que aquest mínim sigui ràpidament superat. En tot cas, jo vull fer referència al que apareix en la mateixa memòria de la Direcció General d'Universitats: que si tenim en compte el que el DURSI destina a actuacions que podrien estar englobades dins del FATES, d'aquest Fons, parlem d'un import global de 8,2 milions de pessetes, i de cara al 2005 o el 2006 aquesta quantia es veu incrementada més del 50 per cent, i, per tant, no deixa de ser una quantitat o un increment important. I, a més a més, les previsions són que de cara al 2010, doncs, aquest increment sigui d'un cent per cent, eh? Em sembla que totes dues qüestions era important de deixar-les dites.

Res més que això. Quant a les esmenes que han quedat vives, el nostre posicionament ja és conegut, i, evidentment, no les tindrem en compte.

Moltes gràcies.

El president

Doncs cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, començaríem la votació. I, en primer lloc, votariem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor i 67 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. L'esmena número 19 ha estat retirada. Per tant, només queden vives la 5 i la 10, les quals podem votar conjuntament.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor i 69 vots en contra.

Votarem ara el Dictamen del Projecte de Llei. En primer lloc, votarem l'article 3.

Comença la votació.

L'article 3 ha estat aprovat per 68 vots a favor, 55 abstencions i 2 vots en contra.

Passem ara a la votació de la resta del text del Dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 125 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Per tant, el Projecte de Llei de creació del Fons d'acció territorial de l'educació superior ha estat aprovat.

Proposició no de llei sobre drogodependències (tram. 250-00970/07)

Passarem al punt tercer de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la Proposició no de llei sobre drogodependències. Per fixar la posició té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Francesc Sancho. (*Pausa.*) Senyores i senyors diputats, el Ple hauria de continuar, i, per tant, els prego que deixin accedir el senyor diputat...

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bon dia, senyores i senyors diputats. Es tracta de presentar la Proposició no de llei sobre drogodependències. És una possibilitat que ens permet el Reglament, presentar-la aquí, en el Ple, i és una possibilitat que pensem que, en aquest cas, val la pena aprofitar. Els he de dir ja d'entrada que es tracta d'una proposició no de llei consensuada, debatuda i redactada conjuntament entre tots els grups polítics presents en aquesta cambra, i em sembla que això és important. Valdria la pena fer història, perquè aquest consens, aquest acord, jo..., em sembla que ve de lluny, ve de bastant lluny.

Fa vint-i-cinc anys es va obrir la primera unitat de toxicomanies a l'Hospital del Mar. Avui reafirmem, a través de la mateixa Proposició no de llei, la vigència de la taula d'acord per la política consensuada en drogodependències, que ja es va adoptar el 1994.

La veritat és que el problema de l'addicció, el problema de les drogodependències, és un mal crònic, és un problema crònic. Mai més ben dit, perquè és un problema històricament crònic, no només individualment crònic per a aquell que té l'addicció, sinó que històricament és un tema crònic i que ve de molt lluny. No cal que m'estenguí en aquest fet; tots sabem que al llarg de la història hi han hagut addiccions, addiccions tolerades, addiccions combatudes, addiccions enteses. Depèn de quin moment social, depèn de quin lloc social, depèn de quin lloc geogràfic hi han hagut sempre problemes d'addicció, problemes de drogodependència. Tant és així que quan parlem de cronicitat parlem d'una cronicitat històrica i que també s'ha de definir aquesta cronicitat en l'individu. Tot aquell que té una drogodependència és un malalt crònic, un malalt crònic que evidentment entra en remissió, i només entra en remissió després d'un llarg període d'abstinència. I d'això és del que es tracta, d'aconseguir la remissió de la drogodependència i d'aconseguir també un avanç històric en tot el tema de les addiccions.

De fet, avui, quan es pregunta als joves entre catorze i divuit anys pels seus costums i per quines són les substàncies que consumeixen, ens trobem que ens diuen que, en els últims trenta dies, un 68 per cent han consumit alcohol, un 31 per cent consumeixen tabac i un 31 per cent consumeixen cànnabis, i un 3,4 per cent consumeixen cocaïna, i entre un 1 i un 2 per cent consumeixen èxtasi o altres substàncies. Aquestes són les xifres, aquest és el problema.

El que passa és que aquest problema ha anat evolucionant al llarg del temps i ha evolucionat d'una manera que està molt lligada als costums socials i que està molt lligada al que socialment prediquem, als valors que tenim i als costums que acabem imposant en la nostra societat. Avui el consum i l'addicció varia i es lliga molt al lleure, no és casual; és a dir, es lliga al lleure, entre d'altres coses, pels canvis socials que hi han, perquè la joventut, els joves, el període d'adolescència s'està fent més ampli, perquè els nostres joves troben treball més tard, perquè les seves possibilitats són les que són, perquè les seves relacions familiars són les que són, perquè el seu problema, la seva problemàtica individual, la seva cultura, la seva inserció social ha canviat al llarg del temps. I això fa que ens haguem d'explicar, els hauríem d'explicar com el seu consum, les seves addiccions varien en funció d'aquests paràmetres socials. Hi ha un canvi de model del consum, hi ha un patró de consum molt lligat al lleure. Aquesta és la realitat que ens trobem.

És un problema, tenim un problema. I a mi em sembla que avui el que fem els grups polítics a la cambra, a través d'aquesta Proposició no de llei, és dir una cosa molt clara a la societat catalana, és senzillament dir-los: «Senyors, societat civil, tothom que sigui conscient que tenim un problema.» Però no els volem dir només això, els volem dir una altra cosa: «Teníem un problema, històricament hem tingut un problema, avui tenim un problema i seguirem tenint un problema.» Per tant, el que els hem de dir és: «Ecoltin, si tota la societat, si els grups polítics som conscients que fer prevenció, que discutir obertament sobre drogues, que ficar-nos d'acord i fer propostes signifiquen solucions, els estarem dient també que tenim, a part del problema, a part

d'aquest problema que serà de llarg, també tenim solucions i hem buscar solucions, però que aquestes no existeixen sense una implicació social i sense un gran acord social.»

Aquest és el sentit de la Proposició no de llei avui. Perquè quan parlem de costums, d'addiccions lligades al lleure, estem parlant que probablement, no probablement, amb tota seguretat, per aconseguir èxits en la prevenció de la drogadoaddicció hem de fer això: prevenció, diàleg social, complicitat social i sobretot consens entre tots els grups polítics.

El tema de la drogadoaddicció no és un tema de baralla política, és un tema d'acord polític. Ho entendrem de seguida. És imprescindible entrar en diàleg, arribar a acords entre els sectors socials que tenen un paper importantíssim a fer, per exemple, amb els empresaris del lleure. És fàcil d'entendre. Però no només en això, hem de fer prevenció a l'escola, hem de fer prevenció social, hem de donar valors familiars, hem de ser capaços de generar dinàmiques que evitin aquestes addiccions, sempre des de la convicció i sempre des del convenciment que és un problema llarg que continuarem tenint, i que, per tant, és necessària una actitud ètica davant del problema de les drogadoaddiccions per part de tothom, també dels mitjans de comunicació, dels educadors, dels pares, dels mateixos joves. No és possible solucionar aquest problema sense aquesta garantia de consens, de prevenció i d'acord.

Però també hem de dir una altra cosa: «Escoltin, no s'espantin, és un problema que del tot del tot no el solucionarem.» Sempre hi han hagut addicions, històricament hi han hagut addicions, i moltes tolerades. I encara avui, a la nostra societat el principal problema de drogadoaddicció no és allò que més ens espanta, sinó que moltes vegades és allò al que no fem prou cas, per exemple, el tabac i l'alcohol. I això ho hem de dir clarament. Encara avui el gran problema de drogadoaddicció, de drogadoaddicció, quant a mortalitat i quant a morbiditat, són l'alcohol i el tabac. Aquest és el gran problema. I hem de ser capaços de transmetre a la societat quin és el veritable problema i quin és el veritable diagnòstic.

Per tant, aquesta Proposició no de llei ens planteja prevenció, però també actuar en un codi ètic i en base a evidències, no criminalitzant determinades situacions personals, no criminalitzant determinades situacions socials, i essent capaços, cada un de nosaltres i cada un dels estaments socials, d'assumir les seves pròpies responsabilitats.

Avui reclamem a través d'aquesta cambra complicitat social. Avui diem: «A Catalunya tenim un problema, però podem tenir una solució, si la busquem entre tots.» Però també diem una cosa: «La solució és bàsicament social.» No és possible que havent tingut com hem tingut també èxits en la lluita contra les drogadoaddiccions, èxits concrets que podem explicitar, quan hi ha un tractament, sigui en alcoholisme, sigui en tabaquisme, sigui en addicció a l'heroïna, sigui en addicció a la cocaïna, quan es fa tractament s'aconsegueixen remissions, s'aconsegueixen abstinències a períodes més o menys llargs de fins a un 50 per cent. Quan no es fa aquest tractament, aconseguim només remissions d'un 5 per cent.

Però aquests tractaments s'han de fer en algun lloc. En algun lloc s'han de ficar les sales de venopunció, en algun lloc s'han de ficar les necessitats assistencials per aconseguir aquests èxits que realment són els que podem oferir a la societat i els que la societat ens pot oferir a nosaltres com a polítics. Això és un *feedback*. No és possible avançar només des de la responsabilitat política si al mateix temps això no es transforma en una responsabilitat social.

I això avui és el que reclamem aquí. Evidentment, no obviam la necessitat de diàleg en la societat, de diàleg en els sectors afectats, de diàleg en els llocs on pugui anar un dels instruments per lluitar contra la drogadoaddicció, però sí que és cert que necessitem molta —molta— complicitat, entre altres coses perquè si no trobem aquesta complicitat, aquest problema que no només és de salut, encara que també sigui de salut, que és social, que ve del fons de la història i que arribarà fins al final dels temps, no serà possible combatre'l només des de la responsabilitat política.

Avui el que fem aquí és dir que els polítics hem de tindre la capacitat de lideratge, que tenim una proposta de lideratge, que ens fiquem d'acord per exercir aquest lideratge, però també reclamem que aquest lideratge es transformi en responsabilitat social, en valors socials i en l'assumpció del problema per part de tothom. Li hem dit a la societat: «Escoltin, Catalunya té un problema, té un problema que ve de lluny i anirà molt lluny, però no oblidin que si entre tots volem també tenim solucions, parcials, és cert, però solucions que generen més salut, però també generen més valors socials, més tranquil·litat social i més cohesió social.»

Aquest és el sentit de la Proposició no de llei que presentem entre tots els grups polítics i que presentarem a tota la societat catalana. Espero —com no serà d'una altra manera— que aquí sí que no només farem un vot favorable, sinó que farem un vot entusiasta i, per tant, serà un dels èxits que podrem brindar.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Carme Valls.

La Sra. Valls i Llobet

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, moltes gràcies, senyor Sancho per adherir-se també a aquesta Proposició no de llei de consens, al qual hem arribat amb el treball de tots els grups i amb l'impuls de la conselleria, el Departament de Salut. I, en primer lloc, voldria excusar la presència de l'honorable consellera Marina Geli, que en aquest moment està a una altra punta de Catalunya. I, en canvi, agrair la presència dels representants de l'Agència de Salut Pública, del doctor Antoni Plasència, el director general; el doctor Joan Colom, director de l'Òrgan Tècnic de Drogadoaddiccions, i la doctora Cristina Molina, directora del Pla director de salut mental i addiccions, que també ens han ajudat a treballar aquest document de consens que avui presentem a l'aprovació d'aquesta cambra.

Per què? Per què un document de consens? Per què un parlament s'ha d'ocupar del problema de drogodependències? Podríem dir que és un problema, doncs, que només se n'hauria d'ocupar un departament del Govern, però en aquest moment, i amb les dades que ja ens ha dit el diputat senyor Sancho, tenim un problema de país, i, per tant, es necessita un consens també de tots els grups del país. Perquè un govern ha de garantir els drets de la ciutadania. I el dret a la salut de la ciutadania està compromès en el moment que molts joves poden arribar a adquirir una addicció a qualsevol tipus de droga, sigui l'alcohol, sigui el tabac o siguin les drogues més dures. I aquest dret a vegades podríem pensar que s'enfronta amb el dret a la llibertat, amb el dret a la llibertat de que puguin consumir el que vulguin. I aquí és quan hem pensat que havíem d'actuar conjuntament, precisament per prevenir, precisament per informar i precisament per donar recursos a totes les persones que se'n volen sortir.

Aquest és un problema tan gran que necessitava un acord de país. I creiem que no podíem tancar els ulls i pensar: «Bé, això és un problema de les màfies, que aquestes actuen en determinats llocs i introdueixen els seus productes, i com que la gent ja té un poder adquisitiu més gran ho pot anar comprant.» Jo penso que aquí hem actuat potser a vegades, fins i tot des dels mateixos professionals, amb un error de principi, que és de no informar correctament la nostra població de joves.

I el primer deure de ciutadania és que sigui informada i també que pugui prendre part en les decisions que l'afectin. I en aquest sentit –com també s'ha dit abans– hi ha un canvi clar en el patró de consum de la ciutadania. I d'aquest patró de consum no s'ha informat del tot els mateixos joves, que són els primers que arriben a aquests consums, del mal que els pot estar fent. I en aquest sentit, potser perquè ara tenim cada vegada més ciència, sabem tota la conflictitat, en el seu sistema nerviós central, que produeix l'alcohol, i en la potència sexual. Els joves no saben que tot això els està fent perdre possibilitats de viure i d'enganxar-se a la vida.

No hem informat bé dels problemes del tabac. Sí que els diem que potser es moriran a llarg termini d'un càncer de pulmó –quinze mil homes cada any morts a Espanya per càncer de pulmó–, però és que a sobre no els diem que a curt termini tenim problemes amb l'osteoporosi, per exemple, en el sexe femení, o amb l'envelliment precoç. No n'hem informat prou. No hem informat del deteriorament mental o físic que produeix la cocaïna, no hem informat dels efectes negatius del cànnabis, tant a curt termini, pres amb excés, com està provocant en el sistema nerviós central, en la sexualitat, o en els brots de psicosis que es produeixen també en nois joves. I tot això ho han de saber. Després, segurament, podríem dir: «Han de decidir», però han de decidir amb una informació.

Segon problema: N'hi ha molts que ho volen deixar un cop són addictes. Però, és clar, falten recursos. I aquí és un altre motiu d'aquesta Proposició no de llei de consens: hem de donar més recursos a l'Agència de Salut Pública, que a més ara es desplegarà, perquè pugui fer aquesta xarxa conjunta entre salut mental i la prevenció en els llocs de lleure, a les persones que truquen, que demanen ajuda.

I només unes petites dades: hi ha gent que vol canviar. En l'informe precisament que ens ha fet arribar la Direcció General de Salut Pública, l'Òrgan Tècnic de Drogodependències, analitzant tot el que ha passat durant l'any 2004, hi ha 14.537 persones que volien canviar la seva addicció, i, d'aquestes, l'alcohol quasi ocupa unes 6.000 persones que van demanar ajuda, seguides de 3.700 addictes a la cocaïna, o d'un 2.000 a l'heroïna. I el perfil dels usuaris també té un perfil de gènere, de gènere masculí. La majoria de persones que han demanat ajuda en l'heroïna són homes de 25 a 39 anys; l'usuari de cocaïna, de 20 a 34 anys, amb estudis secundaris i batxillerat superior. En el cas de tabac, també de 35 a 49 anys. Tenim, per tant, unes persones que volen demanar ajuda, que volen demanar ajuda als serveis sanitaris i que es troben a vegades, els serveis sanitaris, amb recursos insuficients. Aquesta és una altra necessitat.

Ja que estarem d'acord tots els grups parlamentaris a fer aquesta Proposició no de llei, també seria molt important que estiguéssim d'acord a l'hora que votem els pressupostos de l'any que ve, que aquests pressupostos han d'augmentar i s'han de duplicar per poder arribar a totes aquestes necessitats.

Per altra banda, estic totalment d'acord amb vostè, senyor Sancho, que hi ha hagut, de vegades..., com que no hi ha hagut una informació clara, no hem establert bé límits, tant per part de l'escola com també per part dels mateixos professionals de la medicina, que a vegades alguns passaven visita, fa anys, eh? –vostè ho recorda–, amb el tabac a la boca; jo recordo algun professor meu que passava visita amb el paret a la boca. Però no solament amb el tabac, sinó amb altres drogues que potser semblaven més toves, eh?, i que vam ser permissius, en el sentit de dir: «Bé, per un paret no passarà res.» Doncs, arriba un moment en què la gent se n'està fumant vuit i deu cada dia, i la memòria, la capacitat de concentració i el deteriorament mental van augmentant.

Per tant, està bé que en aquest moment establim aquest procés de consens, per dir ben clarament a la societat que precisament els papers dels partits polítics en aquest sentit són defensar, fer un pacte per defensar la salut de la ciutadania. I en aquest sentit tots estem d'acord que el problema de les addiccions és un greu problema per a la salut, sobretot a sobre dels nostres joves i de la nostra joventut.

En aquest sentit, crec que està bé aquesta Proposició també –i així també va complir aquest paper la del 94, que vostè citava, que va ser també un acord del Parlament– per fer una pedagogia de país, no? Penso que som un país que podem donar exemple d'entesa entre la ciutadania, entre els partits polítics, entre els professionals, entre els municipis, perquè aquesta informació i aquesta formació més adequada arribin a tothom i perquè puguem estimular entre tots que les persones que ja tenen una addicció i que volen canviar puguin demanar una ajuda més clara i puguin posar-se dintre del sistema, puguin demanar ajuda per poder canviar la seva situació.

En aquest sentit, celebrem que puguem desplegar en aquest moment potentment a tot Catalunya l'Agència de Salut Pública, perquè puguem arribar a tots els ter-

ritoris. Hi han territoris de Catalunya en què ens semblava que no havia arribat la drogoaddicció, que no hi havia problema. I m'arriben demandes de moltes metgesses i de metges de primària que per primera vegada, potser a la zona del Berguedà o a la zona de Lleida, han hagut d'ingressar joves en coma per addicció o per haver pres en aquell moment una sobredosi, quan això no havia passat mai en aquests territoris, que poguessin estar consumint o cocaïna... Per tant, tenim un problema que no solament s'estén en un sector d'edat, sinó en tots els territoris de Catalunya.

En aquest sentit, penso que la Proposició no de llei..., que intenta treballar per la prevenció, vetllar perquè compti amb una xarxa assistencial adequada, potenciar els programes de reducció de dany, promoure la recerca de noves alternatives, ampliar recursos socials, revisar els programes penitenciaris –és un altre punt; cinc-cents persones a dintre de les presons van demanar ajuda al sistema durant l'any 2004, també és molt important canviar aquesta situació en les presons– i vetllar també perquè els mitjans de comunicació tractin de forma ètica, digna i no estigmatitzant aquesta problemàtica de les drogoaddiccions.

En aquest sentit, només vull tornar a felicitar tots els grups que ens han ajudat a arribar a aquest document de consens, i que això serveixi com a estímul per conscienciar la ciutadania també i totes les entitats, perquè lluitem tots junts contra aquesta xacra que afecta el nostre país.

Res més, senyor president, moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Molt bé, gràcies, senyor president. Coincidim, tots els grups parlamentaris que donarem suport a aquesta iniciativa, que les drogoaddiccions són un problema molt greu; tan greu que, a cada avenç científic, veiem com s'incrementa la gravetat del problema. Sabem que cada vegada més les drogoaddiccions porten un increment de les malalties mentals, i està previst que en els propers anys hi hagi un augment alarmant entre els joves de les malalties mentals per culpa d'aquestes drogoaddiccions; un problema que s'afegeix al ja conegut de l'exclusió social, que cada vegada s'agreuja amb més intensitat.

El que sobta d'aquesta iniciativa és que sigui... Ja va ser pionera l'any 1994, encara segueix sent pionera l'any 2006 en el conjunt de l'Estat espanyol, i per això ens n'hem de felicitar, el Parlament de Catalunya, però el que sobta és que encara no s'estiguin aconseguint consensos, també a d'altres indrets, i sobretot al conjunt de l'Estat, en la mesura que hi ha competències que sobre aquesta matèria es tenen, sobretot en matèria legal, en matèria d'alguna possible legalització d'algunes drogues en el conjunt de l'Estat.

Estem veient com hi ha una creixent oferta i demanda, noves substàncies, noves formes d'ús, i el que també acompanya aquest efecte és una no-disminució del con-

sum de les drogues. Per tant, és important –i així ho diu la Proposició no de llei– concentrar-nos en la disminució del risc que hi ha al voltant d'aquest consum, amb un increment de la informació, i que això, amb el temps, acabi canviant pautes de consum. El que no podem és seguir criminalitzant únicament el consum d'aquestes drogues, sense anar a unes campanyes de disminució de risc, perquè això és amagar el cap sota l'ala.

Encara seguim veient com les principals drogoaddiccions són amb l'alcohol i amb el tabac, que són drogues tolerades, i, per tant, hem d'acompanyar l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei d'un canvi cultural en la societat catalana, que vagi cap a la no-criminalització de les drogoaddiccions, de la no-penalització, de la no-estigmatització, perquè precisament quan es prohibeix és quan s'estimula, sobretot en un sector juvenil, a tastar, a provar allò prohibit. Això acaba portant efectes perversos. I, per tant, al que hem d'anar sobretot és a campanyes d'informació, a campanyes de canvi cultural per la no-criminalització, a campanyes que incorporin dins de la societat la comprensió sobre aquest fenomen, i, per tant, que a partir d'aquí pugui haver-hi una pedagogia, pugui haver-hi una informació que acabi canviant pautes de consum. I, per tant, s'ha de fer de forma desacomplexada i tractant el jove o la jove que pugui consumir aquestes substàncies de forma madura, de forma adulta, i no de forma paternalista, la qual cosa sovint, precisament, provoca els efectes contraris als que hi havia en les intencions prèvies.

També s'ha d'afrontar de manera decidida un debat sobre la legalització. Així ho diu la Proposició no de llei, en el seu punt novè: «analitzar i revisar la normativa actual i proposar una regulació adequada i respectuosa amb els drets fonamentals dels sectors i àmbits necessitats». I, per tant, hem de començar a plantejar com evitem una adulteració, com evitem les màfies que actualment controlen el tràfic de drogues i com controlem el consum i acostem els consumidors a la rehabilitació. Això s'ha de fer trencant tòpics, trencant prejudicis que hi ha actualment encara en la nostra societat, sobre la possibilitat d'afrontar un debat sobre la legalització, com diu la Proposició no de llei.

Comentava abans la companya Carme Valls que catorze mil persones volen deixar l'addicció, i per tant hem d'aconseguir un sistema sanitari àgil. És el mateix Departament de Salut el que proposa aquesta Proposició no de llei, i per tant ja està inclosa aquesta voluntat, i hem de contribuir, els grups polítics, amb un suport exhaustiu a aquesta tasca, que s'incrementin els recursos destinats a deixar l'addicció a aquestes substàncies. I, per tant, als propers pressupostos de la Generalitat de Catalunya, això ha de ser una prioritat del Departament i de l'Agència de Salut Pública, a la qual ens hem de comprometre també tots els grups que signem aquesta Proposició no de llei.

Per aquestes raons, el nostre Grup hi donarà suport, i ens felicitem que sigui una proposta unitària de tots els grups d'aquesta cambra.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Joan López.

El Sr. López Alegre

Certament, el més important en una intervenció com aquesta, és començar per celebrar els punts de consens que un ha trobat, i sobretot poder utilitzar aquesta breu intervenció per intentar que això no quedi merament en una proposició no de llei VIP –si em permeten l'expressió–, que per tant es veu en el Ple i no en una comissió, sinó que certament d'aquí puguin sortir compromisos de govern que servissin perquè els consellers i conselleres que ara no tenen la sort, per la seva agenda, de poder-nos acompanyar poguessin tenir això clar, per tal d'incorporar-ho a les seves polítiques de govern en les seves accions futures.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Malgrat tot, sí que val la pena fer alguns comentaris de caràcter previ, abans de fer palès què és el que pel Grup Parlamentari Popular és més important d'aquest acord. D'alguna manera, la Proposició no de llei, creiem nosaltres que deixa massa en mans de l'Administració la responsabilitat sobre política de drogodependències. I per exemple en el punt segon, quan es parla de la prevenció, creiem que hi ha un dels punts clau d'aquesta Proposició no de llei, perquè parla del marc de les escoles, del món laboral, del món de l'oci i de l'entorn familiar.

Crec que hem de ser autocrítics. Nosaltres ho volem dir així. En excessives ocasions a l'entorn social, en excessives ocasions les declaracions de responsables polítics –no se m'enfadi, senyor Bertran: quan vostè feia la interpretació del punt 9 en la intervenció prèvia que ha fet, a mi crec que en part em dona la raó en el que estic dient, i aquí jo discrepo amablement de vostè, però en discrepo de forma clara–, en excessives ocasions hi ha hagut un doble discurs, segurament no volgut, perquè per una banda l'Administració feia crides i campanyes amb relació al tema de la prevenció de drogodependències, però per l'altra banda des d'excessius àmbits s'ha tingut una actitud excessivament laxa o excessivament tolerant amb un problema social que, a més a més, no és un problema estàtic, sinó que és un problema mutant: apareixen noves modalitats de dependència, apareixen noves modalitats de drogues, apareixen nous grups socials vinculats a aquest problema, perquè això ja no és com en generacions enrere, on es podia vincular el món de la droga a la marginalitat, sinó que aquest és un efecte transversal a nivell social i a nivell de gènere i a nivell professional.

I, per tant, crec que aquesta Proposició no de llei, vista aquí avui, és bona en tant que també ens ha de permetre fer una mica d'autocrítica sobre què és el que hem estat dient des de l'Administració, quines són les mesures que hem pres a nivell legislatiu, i, en canvi, quins són els missatges que en certes ocasions s'han transmès. I aquí creiem nosaltres que no hi ha hagut sempre la coincidència que hi hagués hagut d'haver de forma clara i rotunda d'oposició. I, això, ho podem veure no només en manifestacions polítiques, sinó també en programes de televisió fets des de la televisió pública, en mitjans de comunicació de titularitat pública, on d'alguna forma hi ha una certa tolerància, o fins i tot s'arriba a presentar el consum de depèn quines drogues toves com un efecte simpàtic.

Dit això, realment, per nosaltres l'important és que els punts aquí pactats, més que cada un de nosaltres puguin

fer una lectura escombrant més cap al seu costat, puguin tenir reflexos de caràcter pressupostari en accions polítiques futures concretes. En el punt 3 es parla de vetllar perquè Catalunya compti amb una xarxa assistencial adequada. Per nosaltres –i això connecta amb el punt 6 d'aquesta Proposició no de llei, que parla de l'ampliació de recursos socials i de mecanismes de reinserció social i laborals–, hi han dues coses que són importants: una, a partir d'aquí, que en el futur, en una comissió de política social se'ns pugui explicar, com a resultat d'aquesta Proposició no de llei, quines són les translacions concretes a nivell pressupostari que hi haurà en futurs exercicis pressupostaris de la Generalitat, i segona, aquesta Proposició no de llei arriba en un bon moment, perquè vostès saben que ha entrat la Llei de serveis socials aquí al Parlament, per ser vista en ponència, i per tant, amb relació a la ampliació de recursos socials i amb relació a la implicació de la societat civil a través de les associacions d'aquest caire, crec que hi haurà molt a veure per tal de, a través de l'aprovació de la Llei, donar un impuls important a aquesta Proposició no de llei.

Dir dues qüestions que no tenen cap vocació de polèmica per part del meu Grup Parlamentari, ni per la meua personalment. Una, amb relació al punt cinquè, on es parla de promoure la recerca de noves alternatives terapèutiques. Hi estem absolutament d'acord; creiem que l'ús de drogues, com pot ser el cànnabis, per a fins terapèutics és un dret que tenen les persones per apaiagar el seu dolor i per viure la seva malaltia amb dignitat. Però volem posar especial esment en la part final d'aquest punt, on diu: «En tot moment es farà un esforç per informar sobre l'ús merament terapèutic d'aquestes drogues i els perjudicis del seu consum fora d'aquest àmbit», precisament per evitar el que deia al començament de la meua intervenció, que no es pugui transmetre de forma equívoca, a vegades, la sensació que des de l'Administració en això hi ha una certa actitud laxa.

Una altra qüestió. Amb relació al punt 9, on es parla d'analitzar i revisar la normativa actual, nosaltres volem deixar clar, perquè ningú es cridi a engany, que no veiem en aquest punt que això sigui una porta oberta a fer un debat sobre la legalització de les drogues. Si aquest fos un punt que fos una porta oberta a fer un debat sobre la legalització de les drogues, tinguin vostès clar que aquesta Proposició no de llei no tindria el recolzament del Grup Parlamentari Popular. Ha fet la intervenció el senyor Bertran; òbviament, ell pot expressar l'opinió del seu Grup Parlamentari, però nosaltres volem deixar clar que, en aquesta Proposició no de llei, en cap punt hi ha, ni *de facto*, ni *de iure*, ni en el seu context, ni en el seu aire, res que ens parli específicament d'obrir un debat sobre la legalització del món de les drogues.

Amb relació al punt onzè, crec que aquest és un tema important, és el que fa referència a quina ha de ser la relació entre l'àmbit veïnal, els veïns i l'Administració amb relació a l'obertura, per exemple, de les narcosales. I això ha tingut la seva polèmica a la ciutat de Barcelona en el tema de l'àmbit de la Vall d'Hebron. Crec que aquí queda molt camí per recórrer.

Crec sincerament que, especialment vostès, els que a dia d'avui governen, que han parlat molt, sempre, d'escoltar la veu del carrer i la veu del poble, han de ser coherents amb vostès mateixos.

Hi ha una labor molt important que s'ha de fer des de les administracions de proximitat, com són els ajuntaments i, també, des de l'Administració de la Generalitat, d'explicar als veïns que els problemes que tenen la gent que pot anar a una narcosala els tenen els seus mateixos veïns, els fills dels seus mateixos veïns, els seus amics i els seus companys de feina. I que aquí s'ha de fer una combinació de quines són les mesures de caràcter urbanístic, d'inversions en equipaments que es fan, no només de caràcter assistencial en temes de narcosales, sinó que tot això quedi emmarcat, quan es fa una labor com aquesta en un barri, en un treball d'equipaments esportius, equipaments culturals, equipaments socioassistencials, treball en el conjunt dels barris...; feina que, a fi de comptes, amb lleis com la Llei de barris que s'ha vingut desenvolupant en els últims anys és una feina absolutament encaixable, que no implica cap modificació de les actuals polítiques de govern de la Generalitat i que es pot afrontar amb perfecte normalitat.

Per tant, per concloure: nosaltres creiem que l'Agència de Salut Pública, la Direcció General, l'*staff* tècnic de la conselleria i la mateixa consellera han fet una bona feina. No coincidim amb el que ens ha dit la senyora Valls que això ve a ser com una adhesió a una proposta, sinó que vàrem entendre en tot moment que parlàvem d'un treball conjunt de tots els grups parlamentaris amb la conselleria i els organismes de la conselleria.

Creiem que aquest és un primer pas, que tindrà èxit sota dues premisses: la primera, el treball que s'ha de fer en el camp de família, en el camp d'escola i en els llocs de treball, o sigui, el reforç i el treball conjunt amb societat civil perquè és al final la família, l'entorn personal, el que evita caure en situacions de drogodependència. Que la nostra ha de ser una feina, com a administració, coherent amb el treball que es faci en aquest àmbit –escolar, de treball i familiar. I, això sí, ja els ho diem des d'ara, que avui votem que sí –votem que sí–, com bé ha dit el diputat Sancho, amb entusiasme. Però aquest entusiasme ens dóna dret a ser molt crítics si en el futur, com es demana en el punt 3 i en el punt 6, no hi han les oportunitats translacions pressupostàries per tal que aquesta Proposició no de llei no sigui paper mullat, sinó que tingui efectes reals per tal d'evitar en el futur que persones caiguin en aquesta situació i per tal de poder curar les persones que avui pateixen aquesta malaltia.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor López. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé. Avui amb l'aprovació d'aquesta Proposició no de llei fem un acte de responsabilitat política de prendre, tots plegats, consciència del problema que signifiquen les drogodependències i elevar a la categoria d'un acord parlamentari el que ja en el seu moment va ser la taula d'acords entre partits polítics, que es va signar l'any 94, que continua vigent; però, el fet d'elevar-lo a un acord parlamentari el fa encara molt més potent, molt més important, perquè, en

definitiva, estem aquí els representants del poble, els que hem estat votats precisament per poder fer aquest tipus de resolucions.

I deia que és un acte de responsabilitat política perquè, efectivament, implica haver buscat aquells punts d'acord sobre una qüestió que és tant i tan important, perquè som conscients, tots plegats, del problema que signifiquen les drogodependències.

El consum de drogues a la nostra societat hi és. Tenim un sistema, i això és contradictori, que és, en part, prohibicionista: hi ha algunes drogues legalitzades, altres que no ho són. Aquest no és un debat sobre la legalització de les drogues, efectivament. Però, en tot cas, en aquest context, sí que deia: «Un marc prohibicionista pot fer pensar que un món sense drogues és possible.»

I el que jo vull plantejar aquí, justament, és que estem, aquí, assumint la realitat que el consum de drogues existeix i que aquest consum comporta, en alguns casos, les addiccions, el fet de convertir a les persones en depenents d'aquestes drogues. I això és el dolent. Això és el que és dolent per a aquestes mateixes persones, és dolent per a la mateixa societat.

En aquest sentit, nosaltres sí que pensem que amb alguns elements, amb algunes de les drogues, el fet de la legalització permetria, doncs, possiblement controlar millor les substàncies i evitar amb això més problemes i segurament dissuadir del consum alguns sectors de la població, sobretot els joves, en què l'element de prohibició, la transgressió, és un factor important, estimulador. I aquestes coses cal dir-les, i poden ser fruit de nous debats, no és el d'aquest moment, però sí que és el marc en què ens situem.

Per tant, sí que estem d'acord que, de fet, el que cal reforçar, i molt, són les mesures de prevenció selectiva a partir, també, d'un esforç individual i d'activitat comunitària; mesures de prevenció selectives tenint presents que apareixen constantment noves pautes de consum, i tenint present –i jo crec que això és un missatge que hem de donar a la societat, sobretot en aquells casos que encara pot haver-hi rebuig a alguns equipaments amb relació al tractament de les drogodependències– que la situació de les dependències ens afecta a tots, ens pot afectar a tots; que no es tingui només la imatge estereotipada, per dir-ho així, del ionqui, de la persona marginal, marginalitzada per la seva pròpia situació de drogodependència. Hi és aquesta situació. Clar que hi és, cada vegada menor per sort!

Però, avui, les pautes de consum de drogues, les noves formes de consum, s'estenen sobretot en la població juvenil, en els nostres fills, en els fills de cadascú dels ciutadans de Catalunya, que en les pautes d'oci s'ha incorporat, justament, el consum de drogues psicoactives com un element associat a una determinada música, a una determinada forma d'organitzar l'oci, no necessàriament tots els joves, però sí molts d'ells, sí en alguna etapa de la vida.

I, per tant, hem de ser molt conscients –molt conscients– que aquesta prevenció, que ha de ser selectiva, que ha de tenir en compte justament aquestes pautes de consum no va adreçada a criminalitzar els consumidors. Va adreçada a informar perquè tothom sigui conscient del

que fa, no tant perquè no consumeixi –tant de bo no es faci!–, sinó perquè aquell consum es pugui fer a partir d'un autocontrol del propi cos, que és, en definitiva, el que fem tots quan consumim, quan ens posem l'ampolla..., jo què sé!, d'alcohol a la taula per menjar, o quan consumim un altre tipus de drogues. Per tant, saber quines són les conseqüències per, en tot cas, poder regular.

Per tant: prevenció, informació, que es pugui tenir autocontrol, perquè, en tot cas, partim d'aquesta premissa que una societat sense drogues no existeix i que són presents en la nostra societat.

Per altra banda, un altre element important que forma part d'aquest gran acord: les polítiques que impliquen la consolidació dels programes i les polítiques de reducció de danys. És a dir, aquelles persones, aquells consumidors de drogues que s'han cronificat tinguin un tractament adequat en aquesta línia de reducció de danys. Perquè això implica assumir el caràcter de problema mèdic, de problema sanitari d'aquestes persones, no la seva situació, podríem dir, de delinqüents o estigmatitzats. Per tant, que requereixen un tractament, i, evidentment, cada tipus de substància requereix un tractament diferent des del punt de vista d'aquestes estratègies de reducció de danys.

I cal dir, cal explicar-ho, que han tingut èxit –han tingut èxit– en alguns casos. En el cas de l'heroïna, que ja fa uns certs anys que es porten a terme, han tingut èxit, les polítiques de reducció de danys, i han comportat una reducció del consum, justament, d'aquesta substància. I implica, evidentment, una negociació amb la població implicada. Han de saber que aquestes polítiques també han d'anar acompanyades per al que haurien de ser programes per poder deixar aquestes addiccions.

Evidentment, també cal avançar en tot el que és la xarxa assistencial perquè sigui adequada, i que sigui adequada vol dir que pugui tenir accessibilitat, que pugui estar integrada en els centres assistencials en el marc de la xarxa d'utilització pública de Catalunya, que estigui en un equilibri territorial, que es parteixi del diàleg amb la població, que tingui qualitat, lògicament, i que hi hagi recursos per facilitar el bon veïnatge; és a dir que un cop instal·lades, evidentment, no generin problemes, sinó tot el contrari.

Cal també, en aquest sentit, que totes les estratègies d'actuació que han d'implicar tots els actors, agents, institucions, vagin també específicament adreçades..., podríem dir que no poden ser homogènies des del punt de vista de a qui s'adreça... –el factor de gènere, el factor edat, el factor social–, són elements que cal tenir molt presents a l'hora de fer tant les polítiques de prevenció com els programes i les estratègies de reducció de danys.

En definitiva, tots aquests elements van adreçats, d'alguna manera, també, a aconseguir prevenir el consum, ja ho hem dit; fomentar l'abstinència en aquells que vulguin abandonar el consum de droga i facilitar justament que ho puguin fer; reduir els riscos i efectes adversos sanitaris i socials per a qui fa un consum esporàdic i habitual –que també n'hi ha–, i minimitzar tots els danys associats a l'addicció propiciant un canvi cap a l'abstinència per a tots aquells que ho sol·licitin, i també, lògicament, vetllar pels drets dels que no volen consumir.

En definitiva, com deia abans, és un pacte. És un gran acord. Aquest gran acord implica un pacte: un pacte polític, un consens polític important, que crec que val la pena transmetre a la ciutadania, i que la ciutadania ha de llegir-ho d'aquesta manera. Si hem sigut capaços de posar-nos d'acord, també hem de dir a la ciutadania que ha de ser capaç de poder entendre que cal fer aquestes polítiques amb relació a les drogodependències per aconseguir els objectius que s'integren en aquesta Proposició no de llei, i que, per tant, el seu paper també és important, el seu paper també és decisiu.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Proposició no de llei sobre drogodependències. Comença la votació.

Aquesta Proposició no de llei sobre drogodependències ha estat aprovada per unanimitat, 125 vots a favor.

Proposta de resolució de suport al model lingüístic vigent a Catalunya i de solidaritat amb totes les persones que van patir la repressió franquista perquè defensaven la llengua catalana (tram. 250-01090/07)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la Proposta de resolució de suport al model lingüístic vigent a Catalunya i de solidaritat amb totes les persones que van patir la repressió franquista perquè defensaven la llengua catalana. Té la paraula, per defensar la Proposta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Francesc Boya.

(Pausa.)

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senyor president. Pujo a aquest faristol per defensar, davant del Ple, aquesta Proposta de resolució que, com poden observar, té com a objectiu fonamental cercar una afirmació contundent i explícita pel conjunt de les forces polítiques al davant del model de cohesió lingüística i social, que al nostre entendre és i ha sigut fonamental per garantir la convivència entre territoris, però molt especialment encara més entre els ciutadans que vivim en aquest país.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

Aquesta Proposta vol reconèixer fonamentalment el model que fins ara ens ha permès d'arribar fins on som avui. És a dir, a ser un país que té ja, en el si de la nostra societat, un nombre important de generacions que són bilingües i competents en ambdues llengües oficials, en tres, si m'ho permeten, per afegir-hi també el cas de l'Aran.

Un país, en definitiva, que ha estat fidel en un principi que es va inspirar en el consens de totes les forces po-

lítiques l'any 1983 i que pretenia resoldre, pretenia normalitzar una situació que va ser profundament alterada per quaranta anys de dictadura i de repressió també lingüística. Aquest text, finalment, va definir un model que, com vostès saben, optava per dotar els sistemes educatius de les eines necessàries per fer dels ciutadans persones competents en les dues, insisteixo, o tres llengües oficials, amb un objectiu que per a nosaltres és l'objectiu fonamental. És a dir, evitar una classificació social en funció de la llengua, una classificació que hauria dividit la nostra societat en dos blocs i, per tant, una situació poc desitjable per a aquell objectiu de la cohesió social.

Quan parlem de llengua i parlem de drets lingüístics, per a nosaltres ens hem de moure en dos paràmetres fonamentals. És a dir, el primer, el dret irrenunciable, el dret individual de les persones a utilitzar una determinada llengua en funció del seu origen, del seu desig, de les seves afeccions també lingüístiques i, especialment, en el seu legítim dret d'expressió. I el segon és garantir l'exercici d'aquest dret, des del punt de vista administratiu, en un àmbit on, com en tots els ecosistemes, també en els lingüístics, hi ha una o diverses llengües que, tot i sent pròpies del territori, per conjuntures històriques, demogràfiques, actua en inferioritat de condicions, que és evidentment el cas català o el cas aranès en l'expressió de les seves dues llengües.

Per tant, en definitiva, del que es tracta és de garantir aquest dret d'utilització de les llengües en un context on, tal com diu la Llei, hi ha efectivament unes llengües que són pròpies del territori i que són les que s'han utilitzat al llarg de la seva història i altres llengües oficials, o que per les també conjuntures, que ara no m'hi referiré, doncs, han passat a ser llengües oficials o, si es vol, un mot que a nosaltres ens agrada més, que en aquest moment podria ser el de «llengües compartides», no?

Per tant, el que hem de garantir és un sistema que permeti, amb normalitat, la utilització d'aquestes llengües, en el respecte dels drets individuals i, per tant, també, en el respecte d'aquells drets de les persones que volen viure i expressar-se en català amb tota normalitat, o en castellà amb tota normalitat. I aquí afegir-hi, potser, un matís que a mi em sembla molt important per venir d'on vinc. És a dir, el respecte a aquelles sis mil llengües de tot el planeta que són un patrimoni del qual penso no podem renunciar i que, per tant, la nostra feina ha de ser també, en aquest sentit, la preservació de totes les llengües que en aquest moment són llengües minoritzades i que, per tant, és un patrimoni de la humanitat, al qual no es pot renunciar.

Per tant, nosaltres entenem que el resultat fins avui ha estat raonablement bo, que a Catalunya no hi ha classificacions socials per raó de llengua, no hi ha discriminacions per culpa de les afeccions lingüístiques. És més, la llengua ha esdevingut avui la millor clau d'accés per a la integració i resulta sorprenent que, després de les etapes traumàtiques que hem viscut en la nostra història recent, després de constatar i comparar en indrets propers l'altíssim preu que té per a la pau social que algú de forma absolutament irresponsable trenqui o intenti trencar aquesta convivència fent comparacions que són ignominioses respecte de la dictadura franquista i els

marcs fixats en democràcia per aquest país. Resulta, per tant, certament indignant per a tots aquells que van patir la repressió franquista, resulta indignant per a la memòria històrica del país, però resulta especialment indignant pel respecte que se li deu a la veritat i al dolor que va causar aquella repressió.

Per tant, ens sembla que és una maledicència política, difícilment explicable, si no és en un context com el que lamentablement hem viscut aquests últims mesos. Un context en el qual hi ha hagut més de tacticisme partidista i de tot si val per desgastar el Govern de Madrid, però especialment, també, el Govern de Catalunya, i lamentablement entenem que hi ha hagut també, en tot aquest procés de descrèdit de la política lingüística, molt poc sentit comú i, si m'ho permeten, encara menys sentit de país.

Per tot això, senyores i senyors diputats, el nostre Grup donarà suport a aquesta proposta que plantegem avui de resolució i que esperem que sigui votada unànimement pel conjunt de la cambra en reconeixement d'aquest model lingüístic que ha contribuït a la convivència i a la cohesió social del nostre país. Aquesta constatació que no es poden fer les comparacions que alguns dirigents polítics han fet, oblidant voluntàriament aquests efectes de la repressió franquista al nostre país i sobre la nostra llengua. I, finalment, solidaritzar-nos també amb tots aquells que van defensar, malgrat la persecució, la utilització de les llengües prohibides per la dictadura.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boya. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds Esquerra Alternativa té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats: «Hoy en Cataluña se está haciendo con el castellano lo que en época de Franco se hizo con el catalán. En época de Franco el catalán fue reducido al ámbito de lo privado, y ahora es lo que se pretende hacer con el castellano.» Senyor Rajoy, 14 de febrer del 2006.

Aquestes declaracions ens porten avui al Ple aquesta Proposta de resolució que, a més a més, vol refermar l'evidència que el model lingüístic i de convivència a Catalunya és l'adequat. I ens veiem obligats a fer-ho perquè en les darreres setmanes i mesos s'ha posat en marxa una campanya per part del Partit Popular i d'alguns sectors minoritaris que intenten erosionar la nostra convivència i crear una falsa divisió entre els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, amb la finalitat només de treure'n rèdits electorals.

Declaracions com les del senyor Rajoy comparant la persecució del català en temps de Franco amb la situació del castellà a Catalunya, o els espots publicitaris del Partit Popular andalús, palesen un profund desconeixement de la nostra realitat i una intenció deliberada d'erosionar i dividir. Rajoy, evidentment, va manipular irresponsablement la història i va oblidar expressament que a Catalunya, durant la dictadura de Franco, es pro-

hbia l'ús de l'idioma propi del país més enllà de l'esfera privada i que, per tant, s'impedia l'ús del català a les administracions, en les escoles, en la retolació dels comerços i als mitjans de comunicació, entre molts altres llocs. Oblida, expressament, tots aquells que varen patir persecució, repressió, tortura i, fins i tot, la mort per defensar l'ús del català. Els oblida, els ofèn i els menysprea. I això, des del nostre punt de vista, és reprobable.

I el més trist d'aquesta actitud del Partit Popular cap a Catalunya i el català és que això es fa amb el vistiplau del Partit Popular de Catalunya. El seu president, el senyor Piqué, afirmava que sobre aquesta qüestió comparteix el discurs del senyor Rajoy. Ho va dir a la cadena Cope, que compartia el discurs del senyor Rajoy que jo els he explicat la frase que va dir. També, evidentment, compta amb la connivència d'alguns diputats i, en aquest cas, diputades catalanes, com la senyora Dolors Nadal, que va defensar al Congrés que el castellà està perseguit a Catalunya, a través d'una moció; ella que coneix perfectament la realitat del nostre país i sap –i sap– que això no és veritat.

És per tot això que pretenem que el Parlament com la institució que representa els ciutadans i ciutadanes de Catalunya faci una declaració solemne de desgreuge i de reconeixement de totes aquelles persones que van patir repressió i persecució per defensar i utilitzar la llengua catalana.

Senyores diputades, senyors diputats, volem dir amb aquesta Resolució: prou! Prou a atiar l'enfrontament territorial, prou que es manipuli la història, prou al foment de l'anticatalanisme!

Senyors del Partit Popular, rectifiquin. Nosaltres volem creure que són –volem creure que són– diferents als Zaplana, Acebes i companyia; només han de demostrar-ho i avui en tenen una oportunitat.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Boada. En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula l'honorable diputada senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president. Des de Convergència i Unió volem expressar la nostra dolguda constatació que calgui encara afirmar institucionalment i social el dret de la llengua catalana a la seva normalitat de llengua pròpia territorial i comuna.

Probablement, Convergència i Unió, el meu Grup, m'ha donat a mi l'ús de la paraula perquè jo en sóc testimoni. Jo vaig néixer l'any 35, jo puc parlar de la persecució franquista. Puc parlar-ne. Jo era una nena en aquella Barcelona grisa, sempre amb por. Amb aquells silencis estentoris i la llengua no es podia parlar ni al carrer ni als espais públics ni a l'escola, arreu, només es podia parlar a casa. I és des de llavors que ve aquell nom que s'usa la llengua vernacla, que vol dir la nascuda esclava a casa de l'amo; això era la llengua catalana per a les forces i la dictadura feixistes.

Jo recordo perfectament, des de casa meva, veure les corrues de presoners; veure les dones rapades, saber dels suïcidis a la via del tren que estava darrere de casa. És per això que la meva indignació porta la veu de la indignació de tants homes i dones que van sofrir també aquella persecució.

Som moltes les persones i dones; som molta la gent que vam néixer el 35 i més enllà i que havien nascut també abans i que vam descobrir que ens volien fer creure que no teníem història, que ens volien dir que aquella llengua que parlàvem a casa, amb la que somniàvem i pensàvem, no era la nostra i que, a més, ens deien que no teníem pàtria. I aquella gent, com jo que en sóc testimoni, vam descobrir que la nostra pàtria era la llengua que parlàvem a casa.

És per això que és imperdonable el que està fent el Partit Popular a tot l'Estat espanyol; és imperdonable i nosaltres no ho podem perdonar.

I és per això que nosaltres diem «sí» i ens sumem a aquesta Proposta de resolució.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gil. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Marina Llansana.

La Sra. Llansana Rosich

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta Proposta de resolució, com ja s'ha dit, sorgeix d'unes declaracions públiques del president del Partit Popular, el senyor Mariano Rajoy, unes declaracions basades en falsedats, unes declaracions ofensives en què compara contextos i situacions lingüístiques que res tenen a veure les unes amb les altres i unes declaracions que van merèixer, les hores següents, el rebuig unànim de totes les forces polítiques catalanes de tradició democràtica.

I aquest rebuig també es va fer evident en aquesta cambra la passada sessió plenària. Arran, precisament, d'una moció lingüística presentada pel Partit Popular, totes les forces polítiques, tots els grups parlamentaris representats en aquesta cambra, ja vam tenir l'oportunitat d'expressar el nostre rebuig i la nostra repulsa per aquesta actitud del Partit Popular. Tots els grups vam pronunciar-nos i no tenim cap inconvenient a tornar-ho a fer si així ho volen els signants de la Proposta, tot i que, al nostre entendre, hauríem d'evitar donar rellevància, donar importància, a unes paraules, a unes declaracions, que no mereixen, justament perquè és obvi que són una barbaritat, que hi gastem gaire més saliva.

Per això nosaltres no hem signat la Proposta, perquè em sembla una manera de fer seguidisme de declaracions i actituds d'un partit que al nostre país té el recolzament que té i no més. Hem votat a favor de la inclusió d'aquest punt en l'ordre del dia per deferència i per cortesia parlamentària, i és evident que votarem a favor d'aquesta Proposta de resolució. Però creiem, ho repeteixo, francament, que és una contribució innecessària a alimentar una polèmica que ja hauria d'estar tancada.

Dit això, és evident que des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya compartim moltes de les coses que ja s'han expressat. L'actitud del Partit Popular espanyol de sembrar anticatalanisme per raons electoralistes és del tot vergonyosa. És vergonyós que per un grapat de vots ataquí els fonaments de la convivència i de la cohesió social. Una persona que diu que el castellà està discriminat a Catalunya és evident que no hi viu, a Catalunya, perquè només cal anar al cinema i veure en quina llengua s'estrenen majoritàriament les pel·lícules, o només cal anar als quioscos i veure en quina llengua es publiquen, s'editen, majoritàriament els diaris al nostre país, i només cal viure amb certa normalitat a la capital del país, per exemple, per adonar-se que si hi ha una llengua que queda en segon terme a Catalunya no és precisament la llengua castellana.

El senyor Rajoy no entén o no vol entendre ni el que passa ara ni el que va passar durant el franquisme, perquè comparar la situació lingüística a Catalunya amb la imposició de Franco del castellà, com explicava no fa gaire el president del meu Grup Parlamentari, seria com prohibir el castellà allà, i fer l'ensenyament obligatori només en català allà, i fer traduir els noms de pila al català, impedir que sortissin mitjans de comunicació en castellà o reprimir, multar i empresonar persones que utilitzessin la llengua castellana. Això seria l'equivalent del que va passar durant el franquisme.

En definitiva, estem tots d'acord, o pràcticament tots d'acord, en aquesta cambra que la campanya del Partit Popular és d'una irresponsabilitat molt greu, que pretén promoure la confrontació civil, manipular la memòria històrica i manipular la realitat, com vam poder veure també en aquella campanya d'anuncis radiofònics impulsats pel PP d'Andalusia.

Des del nostre Grup Parlamentari demanaríem, si és que aquesta Proposta de resolució pot servir d'alguna cosa, que serveixi almenys perquè el Partit Popular català es desmarqui d'aquest despropòsit, que digui clarament que no donarà cobertura a la catalanofòbia que atia el Partit Popular espanyol. Des del nostre Grup Parlamentari, i estem convençuts que des dels altres també, els animem a fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'illustre senyor Francesc Vendrell.

El Sr. Vendrell i Bayona

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., doncs, senyora Llansana, ni me'n desmarcaré ni demanaré perdó. I, com que el que es diu des de fora es veu que no agrada, encara que siguin veritats, ho diré des d'aquí.

I, en primer lloc, li voldria recordar una cosa. Evidentment, el Partit Popular de Catalunya és irrellevant: té 628.000 vots; vostès 650.000. Ens anem tots dos a la irrellevància o tots representem en aquest país el que representem i ningú reparteix carnets de re?

Lluitar o no, patir o no el franquisme, és un problema d'edat de naixement. *(Remor de veus.)* Sí, sí, és clar: els que vam néixer en una època el vam patir, i els que han nascut en una altra, no. Així de clar. I els que el vam patir hem arribat a conclusions diferents –els que el vam patir hem arribat a conclusions diferents–, perquè potser la conclusió a què jo personalment he arribat és que la llibertat està per sobre de qualsevol altra cosa i que no hi ha règim que pugui repartir carnets de re. Aquesta és la meva, suposo que tan respectable com les opinions dels altres.

Evidentíssimament, és una cosa molt fàcil que ens encanta a tots –jo en podria fer un màster, d'això–, treure unes declaracions fora de context i a partir d'aquí abonar-s'hi quan s'ha dit una cosa que potser no agrada. Però sembla que de les coses estem per parlar-ne, i em sembla que totes les coses es poden analitzar, i em sembla que totes les coses tenen òptiques diferents. I no pel fet que algú digui alguna cosa que no ens agrada l'hem de reprovar, l'hem de criticar o l'hem de condemnar. Jo crec que en democràcia s'escolta, es debat i es busquen alternatives, no es fan reprovacions. Això es feia en altres règims dels països de l'Est, que, jo recordi, no eren de tradició democràtica. Això es feia allà i es continua fent en alguns altres països del món. En democràcia no es fa així.

I, escolti'm, jo no dic que el que pensi el Partit Popular de Catalunya, que, per cert, és exactament el mateix que el que pensa el Partit Popular d'Espanya, sigui la veritat absoluta. Jo no tinc aquesta pretensió; jo sóc liberal, no la tinc. Jo el que dic és que el que pensa el Partit Popular de Catalunya a Catalunya és tan legítim com allò que puguin pensar altres. Em sembla que és bàsic.

Escolti'm, a Catalunya hi ha un problema entre la Catalunya oficial i la Catalunya real, i la Catalunya real és una Catalunya plenament bilingüe, que parla en català i en castellà, segons que li convé, segons que li interessa, per entendre's, o per debatre, però que parla en qualsevol de les dues llengües. I la Catalunya oficial és una Catalunya que pretén ser monolingüe, que pretén només utilitzar el català. I aquest Parlament –ho vaig dir un dia i ara ho tornaré a repetir al Parlament– és un exponent del més clar del món que la Catalunya oficial no té res a veure amb la Catalunya real i que la Catalunya oficial vol anar cap a un altre costat. I és legítim, com és legítim defensar el contrari –com és legítim defensar el contrari.

A veure, jo puc entendre perfectament que hi hagi partits que estan en aquest Parlament, que hi hagi partits a Catalunya, als quals això de formar part d'Espanya els incomodi. Tenen tot el dret a fer-ho i a dir-ho –tenen tot el dret a fer-ho i a dir-ho. Però és que, ara com ara, Catalunya és Espanya, i espero que per molts anys, entre altres coses pel bé de Catalunya. Ara com ara, Catalunya és Espanya, i el castellà és la llengua oficial d'Espanya. I si a algú no li agrada, té tot el dret a dir-ho, només faltaria! Però els que pensen d'una altra manera també tenen tot el dret a dir-ho, només faltaria! I el castellà, ho torno a repetir, agradi o no agradi, és la llengua oficial d'Espanya. I, a mi, m'agrada, perquè no se m'interpreti malament i no se'm continuïn traient les coses de context.

I és surrealista —és surrealista— haver de llegir declaracions d'un líder polític de Catalunya en què diu que si algú vol estudiar en castellà que es pagui el col·legi. Escolti, perdoni, que parlem de la llengua oficial del meu país! Si no li agrada que ho digui; que ho digui, que no li agrada, el país. Comencem a entendre'ns, que seria molt bo.

Ja sé que tot això és políticament incorrecte; ja sé que tot això no agrada; ja sé que és un debat que no s'hauria de fer aquí, sinó que s'hauria de fer amb calma i analitzar què passa, si l'opció lingüística que hem fet és la bona o no és la bona, com ho hem de fer per continuar integrant, com hem de fer moltes coses. Però és que, és clar, quan un opina, i perquè opina el reproveu, els que porten el debat aquí són vostès, no jo.

I, escolti'm, miri, no ens confonguem. El que plantejem nosaltres, el que defensem com a Partit Popular de Catalunya, no és un problema de llengua materna. Si es vol, no és un problema de bilingüisme. És un problema de llibertat. I perquè ens entenguem parlarem de l'educació. El que s'ha de preservar per damunt de tot és el dret dels pares a triar la llengua amb què volen escolaritzar els seus fills. Això és el que cal exigir a l'Administració: la garantia que aquest dret es podrà exercir sense traves, que l'oferta educativa en cada localitat de Catalunya s'ajustarà al que els pares demanin. I, en aquest sentit, els pares d'un nen castellanoparlant tenen tot el dret a exigir que el seu fill s'eduqui en català, com els pares d'un nen catalanoparlant tenen tot el dret a exigir que el seu fill s'eduqui en castellà, perquè parlem de llibertat, de llibertat d'elecció. I és així com s'ha de presentar aquest debat, agradi o no agradi.

La immersió lingüística, per si, no és cap mal ni és cap bé. El dret a preservar, torno a insistir-hi, és el dret de la llibertat. I aquest dret, en certes polítiques, en la nostra modesta opinió —en la nostra modesta opinió—, no és defensa. És, agradi o no agradi, i ho torno a repetir, un problema de llibertat. I, en la meua modesta opinió, la llibertat està per sobre dels drets col·lectius dels pobles. En nom dels drets col·lectius dels pobles, en aquest país, Catalunya, fins a l'any 75, també es va fer una altra política lingüística.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació la Proposta de resolució de suport al model lingüístic vigent a Catalunya.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 111 vots a favor i 13 vots en contra.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'impacte per als ciutadans de Catalunya de la reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària que projecta el Govern de l'Estat (tram. 300-01015/07)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'impacte per als ciutadans de Catalunya de la reorganització de l'Agència Estatal d'Administració Tributària que projecta el Govern de l'Estat. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Maria Àngeles Olano.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Té la paraula, senyora Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'objecte de la interpellació que avui presenta el nostre Grup Parlamentari va adreçat a quin serà el futur sobre la reorganització de l'Agència Tributària catalana, i per tant com rebran els serveis que fins ara rebien els catalans amb motiu d'aquesta reorganització.

Com vostè sap, hi ha una proposta sobre reorganització de les administracions de l'Agència Tributària, de data 23 de novembre del 2005 —per tant, posterior a l'aprovació de la Proposta de reforma d'Estatut aquí al Parlament de Catalunya—, que el que pretén bàsicament és modificar l'àmbit d'actuació de les administracions tributàries tal com estaven configurades a Catalunya. Es fa una classificació de nivells —nivell 1, nivell 2 i nivell 3—, i en funció d'això fa una reorganització del territori de Catalunya.

Nosaltres hem estudiat aquesta proposta de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària i volem constatar diverses qüestions. Una d'elles és que a Catalunya, si es portés a terme aquesta reorganització de l'Agència Tributària, veuríem com sis administracions passarien a ser de nivell 2, la qual cosa implicaria que només atendien rendes de treball, certificats, registres i informació. En concret, el càlcul seria que aquesta reorganització afectaria 154 municipis de Catalunya i una població estimada d'uns 600.637 habitants.

Volem saber quin és el posicionament del Govern de Catalunya enfront d'aquesta proposta que ve directament del Departament d'Economia, del senyor Solbes, i que en teoria respondria, amb independència de quin fos el contingut definitiu de l'Estatut de Catalunya..., perquè, com tenim coneixement de la Ponència d'ahir, en tot cas queda molt clar que hi haurà presència de l'Agència Estatal i que, per tant, la reorganització a Catalunya de l'Agència Estatal seria exclusivament competència del director d'aquesta.

I no ens preocuparia el fet que es fes un canvi dels nivells d'organització de l'Agència Tributària, si no veiéssim que aquest canvi realment afecta negativament els

ciutadans de Catalunya. I ho diem perquè aquesta reforma, aquesta proposta que hi ha sobre la taula i a què el Ministeri ja ha posat data de posada en marxa ens diu que l'1 de gener del 2007 entrarà en vigor. I ens diu concretament que a Barcelona les administracions afectades seran la de Santa Coloma de Gramenet, que passarà a un nou nivell, el nivell 2; la d'Arenys de Mar, també a nivell 2; Vilafranca del Penedès i Berga, dintre de la província de Barcelona. I a la província de Girona serien la d'Olot i la Bisbal, que passarien també a aquest nivell 2.

Hem llegit detingudament el contingut d'aquesta proposta sobre reorganització, i el que hem pogut veure és que, sota les bondats d'una administració única, sota l'excusa de l'aplicació de les noves tecnologies, veiem que realment s'està fent una reforma que no reconeix la realitat dels tràmits que es fan a Catalunya davant de l'Agència Tributària. Modernitat i eficàcia sempre són uns paràmetres que s'han de tenir en compte, però jo també vull veure i destacar quin és en aquest moment el percentatge d'utilització dels catalans d'aquests mètodes.

En concret, a la memòria de l'Agència Tributària de l'any 2004 ja se'ns diu que només un 15 per cent de les declaracions de la renda es van presentar per mitjans telemàtics i que es van incloure dintre d'aquest percentatge les xifres de les realitzades en les mateixes oficines de l'Agència Tributària.

També hem de tenir en compte que l'empresariat que quedaria afectat per aquesta nova reorganització és..., en la major part de les empreses, més o menys el 50 per cent, no tenen assalariats, i el 27 per cent en tenen un o dos, amb la qual cosa veuríem que directament es tracta de microempreses, petites empreses, que els mateixos titulars són els que han de realitzar aquestes tasques i que, amb aquesta nova reorganització, en lloc de posar mitjans perquè els tràmits davant l'Agència Tributària siguin més fàcils, doncs, el que estem fent és complicar i obligar que es facin desplaçaments que considerem innecessaris.

En concret, dintre de la província de Barcelona, hem fet els càlculs, i la mitjana aniria sobre trenta quilòmetres de desplaçament. Però si, això, ho portem a la província de Girona aniríem fins als cinquanta quilòmetres de desplaçament. Em sembla que estem fent una reorganització que potser des de l'Agència Tributària central s'ha vist i s'ha fet –no ho neguem– amb bona intenció, però que no recull o que no percep quina és la realitat catalana, sobretot basant-nos en una qüestió: tota aquesta reorganització no és una qüestió que el Departament s'hagi tret de la màniga; al que respon és al pla per combatre el frau fiscal i, per tant, de convidar als ciutadans que realment tinguin un bon acompliment de les seves obligacions fiscals, i, si el que fem és posar distància i complicacions, crec sincerament que no hi estem contribuint.

Per tant, la nostra interpellació ve adreçada a això: no tenim coneixement de quin és el contingut, de si realment la Generalitat ha participat en aquesta proposta sobre reorganització, i realment, si n'ha tingut coneixement sense participar-hi, quin és el posicionament des

de Catalunya i, per tant, com afectarà els ciutadans de Catalunya aquesta nova reorganització.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Olano. L'honorable conseller d'Economia i Finances, el senyor Antoni Castells, té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells i Oliveras)

Senyor president, il·lustre senyora diputada, senyors diputats... Per a mi és un honor atendre la seva interpellació. Efectivament, vostè ha fet referència a unes propostes que formula l'Agència Estatal d'Administració Tributària, de manera que suposo que vostè és conscient que realment, en moltes de les qüestions que vostè planteja, la interlocució apropiada no em correspon a mi, i, en tot cas, els diputats del seu Partit en el Parlament espanyol, en tenen l'ocasió, si ho consideren convenient, d'adreçar-se al vicepresident del Govern, responsable finalment de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, i si ho creuen necessari, naturalment, de demanar la compareixença del seu director, el senyor Luis Pedroche. Crec, d'altra banda, que bona part de les qüestions que vostè ha evocat, que vostè ha suscitat, procedeixen d'unes manifestacions fetes precisament pel senyor Luis Pedroche en el Congrés dels Diputats el mes d'abril de l'any passat. De manera que vull deixar-ho clar, no?: aquesta qüestió és responsabilitat de l'Estat.

Però jo no tinc cap inconvenient, naturalment, a pronunciar-me. En primer lloc, perquè tot el que afecta els ciutadans de Catalunya és d'interès per al Govern de Catalunya. I en segon lloc, perquè pot comprendre que la nostra obligació..., no solament la nostra obligació, sinó que ho fem perquè les relacions institucionals, que són relacions de gran respecte, amb l'Administració de l'Estat... La nostra obligació i el que es desprèn d'aquestes relacions institucionals són d'estar informats i tenir bon coneixement del que es proposa fer l'Agència Estatal d'Administració Tributària. D'altra banda, suposo que vostè..., també la suposo ben informada, perquè sabrà probablement que l'origen de bona part d'aquestes reformes se situa en l'any 2001, en el qual governava encara el Partit Popular, i em consta que molta, molta part d'aquestes reformes estan de fet ja elaborades, en procés de discussió, des d'aquell any, i després des de l'any 2003.

Els continguts bàsics del que sembla que proposa l'Agència Estatal d'Administració Tributària, jo crec que són fonamentalment satisfactoris per a Catalunya. Vostè sap que a Catalunya tenim en aquests moments trenta administracions tributàries, a part hi ha les delegacions, i el que es proposa és anar cap a la racionalització d'aquestes administracions –a Espanya n'hi ha moltes més, no? –, amb tres tipus d'administracions: unes, les de nivell 1, tindrien la possibilitat de dur a terme tasques de control integral; les de nivell 2, tasques també de control, però bàsic, i sobretot concentrat en l'IRPF, que és ja avui dia l'impost que absorbeix la part més important, amb molta diferència, de la gestió

de les administracions tributàries, i finalment, unes tercers, de nivell 3, que es limitarien a dur tasques d'informació i d'assistència al contribuent.

Jo li puc afirmar que a Catalunya, actualment, les trenta administracions tributàries que hi han són de pes, són de les més importants. De les grans administracions tributàries que hi ha a Espanya, aproximadament el 40 o 50 per cent estan a Catalunya, de manera que les tenim en condicions de dur a terme tasques de molt primer nivell. I com que avui no n'hi han, no hi ha aquests tres tipus, aquesta tipologia, no és massa encertat dir que «passaran a»; en tot cas, «esdevindran» el que hagin d'esdevenir: la majoria, de nivell 1, i algunes, de nivell 2, sempre, naturalment, en benefici del contribuent.

Se'n crearan dues que avui no hi ha, de manera que tindrem les trenta que hi havien, més dues més, en una zona, en una demarcació com és la de Lleida, en la qual avui només hi ha la delegació, de manera que imagini's vostè el temps de desplaçament que ha suposat per als contribuents –vostè que parlava dels quilòmetres– en una província com la de Lleida, que és bastant gran, no? És a dir, en els anys de govern del Partit Popular, el temps de desplaçament i els quilòmetres eren molt superiors als que seran a partir d'ara que n'hi haurà dues més, una a Tàrraga i una a la Seu d'Urgell, que fins ara no existien.

De manera que jo el que li puc dir és que els plans que té en aquests moments al cap la Direcció General de l'Agència d'Administració Tributària i que sembla que es posaran en marxa, crec que són fonamentalment positius per als contribuents de Catalunya.

Però, miri, jo no em puc situar en la perspectiva d'aquests plans pensant en el futur del nostre país, per una raó molt senzilla: perquè estem a punt, espero, d'aprovar un estatut d'autonomia que canvia els paràmetres, totalment. De manera que, a partir del moment que tinguem l'Estatut d'autonomia aprovat, ens haurem de plantejar les coses amb una perspectiva completament diferent. I la nostra obligació és: primer, preocupar-nos realment ja d'aquesta nova perspectiva, o sigui, començar a treballar en el demà –ja no li puc dir ni el demà passat: el demà–, però el demà molt imminent, eh?, perquè tindrem unes competències que avui no tenim en matèria d'Administració Tributària, i molt importants, que representen un canvi fonamental, i segon, assegurar-me, assegurar-nos des del Govern que allò que pugui fer mentrestant l'Estat vagi en la direcció que a nosaltres ens convé, tenint en compte que tindrem aquesta nova situació.

Aquesta és la perspectiva en què ens hem de situar, entengui'm, no la de respondre al que ha dit el director general o no sé qui de l'Agència Estatal, o de l'Administració Tributària amb motiu d'una compareixença en el Parlament Espanyol, no? I és així com hem de fer les coses, no? De manera que és molt important aquesta nova etapa en què ara som, és molt important perquè realment el canvi que suposarà l'Estatut en matèria d'administració tributària, ens situa en un horitzó completament diferent.

A nosaltres ens és fonamental assegurar dues coses, dues. Primer, més capacitat de decisió, més capacitat

d'autogovern en matèria d'administració tributària, primera qüestió. Segona, més eficàcia, més simplicitat i millor servei als contribuents. Aquests són els dos grans objectius que perseguim i són els dos grans objectius que podrem assolir amb l'Estatut, els dos. No volem tenir més autogovern només per poder decidir més per nosaltres mateixos, naturalment que també ho volem fer això, però a més amb una finalitat molt clara: millorar el servei als contribuents, de manera que hi hagi més transparència, més simplicitat en l'administració tributària i, finalment, més eficàcia.

Escolti'm, nosaltres resistim bé la comparació en matèria d'eficàcia a les administracions tributàries, perquè avui en tenim d'administració tributària, nosaltres, i ho estem fent bé, i per això volem, entre altres coses, tenir més capacitat de decisió en aquest terreny. Això és el que ens permetrà tenir l'Estatut, i l'Estatut ens permet millorar clarament, representa un salt, representa un salt en matèria d'administració tributària, i ens permet avançar en quatre punts molt concrets.

Primer, crearem l'Agència Tributària de Catalunya, que tindrà responsabilitat sobre tots els tributs propis, lògicament, però també perquè així ho dirà el mateix Estatut sobre els tributs cedits totalment. Avui en tenim, de competència sobre els tributs cedits totalment, però no perquè ho digui l'Estatut, perquè hi ha després una decisió de l'Estat que delega aquesta administració en la Generalitat. Avui, a partir que tinguem aprovat l'Estatut definitivament, el dia d'avui podem dir que ho està una mica més que abans-d'ahir, perquè ahir va passar ja el seu tràmit de Ponència, tindrem també aquesta capacitat. O sigui, la pròpia Agència Tributària de Catalunya, l'administració tributària íntegrament catalana serà competent –perquè ho diu l'Estatut– sobre els tributs cedits totalment.

En segon lloc, crearem un consorci amb l'Estat en un termini màxim de dos anys, que serà responsable dels altres impostos de l'Estat, això sí, lògicament segons la naturalesa d'aquests impostos, o sigui que assumirà per delegació també de l'Estat la gestió tributària dels altres impostos, en funció de la naturalesa d'aquests impostos. Això ens permet ja afirmar, que amb tota seguretat aquest consorci, jo voldria que fos de seguida després de la seva creació, assumirà la responsabilitat en un impost tan i tan important com l'impost sobre la renda de les persones físiques. I aquest consorci paritari entre les dues administracions podrà esdevenir l'administració tributària de Catalunya.

En tercer lloc, crearem la finestra tributària única, això significa la possibilitat que els ciutadans, els contribuents puguin anar en aquella finestra en aquella administració tributària que tinguin més a prop, la que els resulti més còmoda, per tramitar qualsevol impost, finestra tributària amb independència que sigui d'una administració o d'una altra.

I, en quart lloc, i és important, perquè també entrarem en el terreny de l'Administració Tributària, la Generalitat assumirà, l'Agència Tributària, les reclamacions en via administrativa de tots aquells impostos que depenguin de l'Agència Tributària de Catalunya, de manera que vostè pot entendre que realment ens situem davant

d'una perspectiva d'una enorme transcendència, que ens obre extraordinàriament les possibilitats d'actuació.

Què estem fent, mentrestant? Estem fent dues coses, primera, preparar ja, tenir a punt al màxim a punt possible la creació d'aquesta Agència Tributària de Catalunya. Volem que així que tinguem aprovat l'Estatut i en funcionament immediatament aquest Parlament pugui aprovar l'Agència Tributària de Catalunya, per llei d'aquest Parlament. I, per això, el Govern de Catalunya, anticipant-se, si vostè vol, en aquest fet, l'hauríem pogut crear ja l'Agència Tributària, vam crear un programa per a la reforma de l'administració tributària, al màxim nivell, i aquest programa està en aquests moments fent tots els treballs d'elaboració que ens permetran desplegar aquesta Agència, immediatament.

I, en segon lloc...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

Sí, un segon només, senyor president. I, en segon lloc, el que estem fent, naturalment, és que durant aquest període transitori que s'obrirà, no solament l'Agència Tributària de Catalunya pugui, de seguida, dur a terme les seves tasques, sinó que puguem ja començar a col·laborar activament amb l'Estat de cara a aquest consorci que haurà d'existir d'aquí a dos anys. I per això és molt important que el desplegament que pugui fer l'Estat ara a través de la reforma de l'Agència d'Administració Tributària vagi ja en sintonia amb el que nosaltres pretenem. O sigui que les passes que vagi donant l'Estat aquí, a Catalunya, aquelles que siguin fruit de la seva responsabilitat que encara tindrà lògicament l'Agència Estatal, siguin passes que condueixin que també, com més aviat millor, si pot ser abans dels dos anys, puguem crear aquest consorci amb plena efectivitat i un consorci en què participem conjuntament l'Estat i l'Administració de la Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Senyora Olano, per replicar té el seu torn de paraula.

La Sra. Olano i García

Senyor conseller, jo no he vingut a parlar de l'Estatut, jo li he vingut a parlar que entrarà en vigor l'1 de 2007, que l'Agència Tributària, amb independència que faci amb nosaltres un consorci o no, el que està clar és que algunes administracions, que ara li tornaré a dir, perden competències. I això complica la vida d'alguns municipis i per tant, mentre el Govern de Catalunya accepti això hi haurà zones determinades amb les quals no estem contribuint a complir el que vostè deia de més eficàcia i més proximitat, estem complicant la vida en aquests ciutadans de Catalunya.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Jo no estic parlant de si el competent serà l'Estat o serà la Generalitat amb l'Agència Tributària pròpia, jo el que estic dient, és que, torno a repetir, que les administracions afectades, Santa Coloma de Gramenet, Arenys de Mar, Vilafranca del Penedès, Berga, Olot i la Bisbal, determinats tràmits que es podien fer, ara no es podran fer. I, per tant, per exemple, a la Bisbal hauran d'anar a la capital de la província per fer determinats tràmits, perquè segons l'Agència Tributària Estatal ara no som de nivell 1, sinó que som de nivell 2, i en això no té res a veure l'Estatut, jo no he parlat de titularitats, estic dient de tràmits, d'obligacions que tenim com a ciutadans. Jo no dic on ha de parlar, però el fet és que aquesta proposta no ve de l'actitud del Partit Popular, ve d'un text presentat al Govern del senyor Zapatero, a través del president de l'Agència Tributària estatal, que preveu per a cada comunitat autònoma com es tornarà a reorganitzar, i quan parla de Catalunya no parla de totes, parla que aquestes quedaran afectades.

Jo li torno a dir, amb les que creen de noves, jo no li dic cap problema, ja estem d'acord que se'n creïn de noves, només faltaria, la realitat del país ha canviat, ha augmentat la població, però el que no estem d'acord és que en aquestes administracions afectades realment es deixaran de donar alguns serveis. I aquesta proximitat dels serveis i de realment poder simplificar els tràmits davant de l'Agència Tributària, crec que ens complicarà. Potser ens hem centrat molt en les competències i no hem pensat tant en els ciutadans, i aquesta és la primera conseqüència: 154 municipis afectats, no és un ni dos; 600.000 catalans afectats, de moment, quan veiem que zones tan importants que van creixent amb població, com Santa Coloma, Vilafranca del Penedès i Arenys de Mar augmentin la seva població, encara hi haurà més gent afectada. No té res a veure el consorci, la reorganització i els pactes o convenis amb els quals arribem amb l'Agència Tributària estatal, perquè l'Agència ja s'ha manifestat de com organitzarà la part que li pertoca. Per tant, nosaltres considerem que el que s'ha està fent i el que està permetent el Govern de Catalunya és que es discrimini uns ciutadans sobre d'altres, pel lloc on resideixin i, sobretot, perquè això va contra la cohesió territorial i la desitjable equiparació de drets i serveis entre tots els ciutadans de Catalunya. Jo no li estic parlant d'Espanya, li estic parlant de Catalunya i li estic parlant de la província de Barcelona i de Girona, i d'administracions i de ciutadans catalans.

Nosaltres considerem sincerament que no té cap explicació que les zones perifèriques vegin disminuïts els serveis públics a favor de les capitals de província, perquè el que estem fent és concentrar, el que estem fent és minvar de serveis tot el que estava –sota el Partit Popular– descentralitzat, resulta que ara fem concentració a les capitals de província, no ho dic jo, ho diu el senyor Solbes, ho diu el director de l'Agència Tributària, no és cap compareixença ni cap teletip, és un informe. I miri, no només ho diem nosaltres, vostè sap què pensen els sindicats independents de l'Agència Tributària? Perquè ells també ens han fet manifest de la seva crítica, i ens diuen que no té cap racionalitat, que això va en contra del projecte del frau, del projecte per contravenir el frau. I, sobretot, dir-li que a més dels ciutadans, també tenen sectors de la població especialment

preocupats, associacions de comerciants, sindicats agraris, assessors fiscals, i altres ciutadans veuen que realment aquesta proposta de reforma que si vostès no ho impedeixen, s'acabarà implantat a Catalunya, no té cap sentit i realment és un pas enrere.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Miri, senyora Olano, diputada senyora Olano, resulta molt difícil que li pugui parlar d'uns fets que no existeixen, m'entén? És el lloc equivocac i el contingut equivocac, m'entén? Ni és cert, escolti, ni és cert que hagi ni una sola administració que passi de nivell 1 a nivell 2, perquè avui no hi ha nivells, no existeixen, m'entén? Ni és cert això, ni és cert que hi hagi sis administracions de Catalunya que tinguin avui unes competències, que estiguin realitzant-les en la pràctica, que deixin d'exercir. No és cert. De manera que malament jo puc ara demostrar-li el que no és cert, m'entén? Està mal informada, informi's bé, i aleshores adreci'm la pregunta també en el lloc adequat, perquè a mi no em pertoca, entendrà vostè, aparèixer aquí com a representant de l'Agència Estatal de l'Administració Tributària, perquè no ho sóc.

Sí que em pertoca, com a membre del Govern de Catalunya, tranquil·litzar els ciutadans de Catalunya i explicar-los que en matèria d'administració tributària, gràcies al Govern i a aquelles forces polítiques de Catalunya que han donat suport al projecte d'Estatut estaran millor del que estaven, això sí que em toca fer-ho. I ho puc dir, els ciutadans de Catalunya poden estar tranquils, no solament poden estar tranquils, poden estar molt satisfets, perquè des del moment en què tinguem el nou Estatut, des del punt de vista de l'Administració Tributària, estaran millor del que estan ara. Això sí que ho podem afirmar. I, per tant, els podem també dir: «Miri, ciutadans de Catalunya, no facin cas de l'alarmisme del Partit Popular, que aprofita qualsevol circumstància, vingui o no vingui a tom, per crear alarmisme.» I en aquest cas també aprofiten qualsevol circumstància, perquè és molt i molt forçat, francament, també crec que tampoc no he d'elevant el to, m'entén, de la discussió en aquest terreny, perquè és donar-li una importància que no té.» Vostè em perdonarà, perquè pretendre que aquestes manifestacions que ha fet el senyor Pedroche en el Congrés dels Diputats comporten la discriminació dels ciutadans d'uns amb relació als altres. Home!, és exagerar una mica les coses, francament.

De manera que miri, no creïn alarmisme, adrecin les preguntes, les interpellacions a partir de fets que se sustentin amb la realitat i, en aquest cas li puc assegurar, si a vostè la puc tranquil·litzar en aquest sentit, també m'agradaria fer-ho; no passarà que cap administració passi del nivell 1 al nivell 2, ni tampoc succeirà que perdin facultat per actuar, i, sobretot, sí que li vull dir una cosa, miri, a partir del moment que tinguem l'Estatut, sigui quina sigui l'actitud que hagin tingut abans,

contribueixin al fet que gràcies a aquest Estatut puguem desplegar una administració tributària encara millor de la que tenim a Catalunya, i tindrem els instruments per fer-ho. Podrem fer una millor administració tributària, i, per descomptat, jo la puc tranquil·litzar també en un altre sentit. Estigui convençuda que el Govern de Catalunya està fent tot el que ha de fer per tal d'assegurar-se que a partir del mateix moment que tinguem l'Estatut, allò que preveu l'Estatut, que és que anem cap a un consorci amb l'Estat, ho puguem fer amb les millors condicions, estigui convençuda. Sí, no acceptarem que l'Agència Estatal d'Administració Tributària doni cap pas que sigui un pas en direcció contrària allà cap a on hem d'anar a conseqüència de l'Estatut. No ho acceptarem a partir del moment que tenim l'Estatut, i naturalment vetllarem per tal d'evitar que ara pugui estar succeint o que pogués estar succeint alguna cosa que anés en aquesta direcció.

I no hi va, és al revés: anem en la direcció en la qual el que tindrem són administracions tributàries també de l'Estat, perquè són amb les que ens haurem de consorciar, que seran administracions que ens permetran dur a terme una tasca millor i més eficaç el dia que estiguem consorciats. És el que hem de fer, millorar l'Administració tributària i dir als ciutadans: «Gràcies a allò que diu l'Estatut, podrem estar millor. I no creem alarmisme.»

I si puc fer-ho li voldria dir que, si vostè també està alarmada, no s'alarmi, perquè estigui convençuda que serà per millorar cap a on anirem gràcies a l'Estatut.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i cinc minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i sis minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Sr. Muro i Bas, Sr. Sol i Ordís i Sr. Vintró i Castells.

Al banc del Govern seuen el conseller primer, el conseller de Relacions Institucionals i Participació, els consellers de Política Territorial i Obres Públiques, de Justícia, la consellera d'Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, les conselleres d'Educació, de Cultura, els consellers de Treball i Indústria, de Comerç, Turisme i Consum, la consellera de Benestar i Família, i els consellers de Medi Ambient i Habitatge i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Manifestació de condol per la mort de l'exdiputat senyor Francesc Ferrer i Gironès

El passat dia 17 de febrer, com vostès saben, ens va deixar el que fou diputat d'aquesta cambra, l'illustre senyor Francesc Ferrer i Gironès. Els demano que guardem un minut de silenci en la seva memòria.

(La cambra serva un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Composició de la mesa d'una comissió (tram. 405-00006/87)

Per tal de donar compliment a l'article 41.2 del Reglament, aquesta presidència comunica que ha estat constituïda la Comissió de Peticions. La composició de la Mesa d'aquesta Comissió és la següent: president, l'illustre senyor Daniel Sirera; vicepresidenta, la illustre senyora Carme Figueres; secretària, la illustre senyora Elisenda Albertí.

Preguntes

Seguidament, començarem les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta al president de la Generalitat sobre els treballs de la Ponència en el procés de la reforma de l'Estatut d'autonomia al Congrés dels Diputats (tram. 317-00209/07)

Per formular la primera, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, l'illustre senyor Joan Boada.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyor president Maragall, la discussió en ponència de la reforma de l'Estatut ja arriba al final, només queda la sessió de demà al matí, i la setmana que ve començaran els debats de la Comissió com a última etapa abans d'entrar en el plenari del Congrés i després al Senat.

Ara, ja podem fer un primer balanç dels treballs fets, i li podem dir, senyor president, que el nostre Grup Parlamentari en fa una valoració positiva; estem contents de la feina feta i de les nostres aportacions, que han estat moltes, i ens sentim còmodes amb aquest Estatut, perquè creiem que fa front a les necessitats i als anhels dels homes i dones del nostre país.

Això sí, no em puc estar, ni que sigui telegràficament, d'explicar les coses positives per als ciutadans de Catalunya, que s'han aconseguit fins ara. De proclamar els arguments contraris ja se n'encarregaran altres partits. Li'n farem la llista: es reconeixen, per primera vegada, els drets històrics de Catalunya, que li donen una posició singular amb relació a diverses competències; s'aconsegueix la plena igualtat del català amb el castellà; es

consolida un títol de drets exigibles davant els tribunals; s'obté un poder judicial adequat a l'autogovern de Catalunya; tindrem més competències i blindades, cosa que significa més poder polític per a Catalunya; s'instaura i es regula la bilateralitat entre la Generalitat i l'Estat, també la participació en els organismes i en les preses de decisions en la Unió Europea i es garanteix la presència del país en organismes internacionals, com ara la UNESCO. I, a més a més, un model de finançament potent, des del nostre punt de vista, amb mecanismes de solidaritat, més justos i transparents, que permetran donar millors serveis als nostres conciutadans.

De totes maneres, encara queden temes pendents –hem de dir-ho–, que s'han de solucionar i que continuarem negociant i fent propostes. Per nosaltres, és important el reconeixement que els símbols de Catalunya són nacionals. Per nosaltres, és important garantir que la gestió dels aeroports, i en especial el del Prat, estarà en mans de la Generalitat. I continuarem fent propostes en el model de finançament per intentar apropar les posicions ara distants. Sobre la taula de negociació hi ha propostes del nostre Grup Parlamentari que poden ajudar al fet que es pugui arribar a un acord definitiu.

Senyor president, quina valoració fa vostè de les negociacions i com preveu que serà el resultat final de la reforma de l'Estatut?

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Pasqual Maragall i Mira)

Senyor diputat, com vostè, jo faig una valoració positiva de la tramitació de l'Estatut al Congrés dels Diputats. Crec que els aspectes bàsics i essencials de la proposta que es va presentar en aquest Parlament es respecten.

El nostre optimisme ja no se sustenta sobre escenaris possibles o sobre especulacions, parteix d'allò que s'ha aprovat en ponència i que comença a esdevenir un pacte que jo crec que és irreversible. I és a partir d'aquest material que tenim ja avui sobre la taula que podem afirmar, amb seguretat, que tindrem un estatut molt millor que no pas el del 1979. Un estatut que estarà clarament a l'alçada de les expectatives que teníem avui fa quatre mesos justos. Un estatut que ens reconeix com a nació; que instaura un sistema de finançament molt millor que l'actual; que amplia i protegeix l'entramat competencial; que reconeix el paper del món local; que fixa la participació de Catalunya a la Unió Europea; que incorpora un títol de drets i deures, al qual vostè ha fet esment, malgrat els intents dels sectors més conservadors per impedir-ho a les Corts; i que instaura una descentralització del poder judicial inèdita a Espanya i que ha d'incorporar, també, temes com els que vostè ha referit dels símbols nacionals de Catalunya i de l'aeroport del Prat.

Crec que tot l'esforç esmerçat haurà valgut la pena. I, com a president, només desitjo que sapiguem concloure bé aquest procés i puguem explicar a Catalunya i a fora d'aquí que el nostre avenç pot ser compartit per tots els pobles d'Espanya.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la vigència de l'Estatut d'autonomia, en el cas que se n'aprovi el Projecte de reforma (tram. 317-00210/07)

Té la paraula, per formular la següent pregunta, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, cregui'm que celebren veure'l, conjuntament amb el seu Govern, perquè constato que encara hi són.

Jo li voldria fer una pregunta lligada amb el que efectivament està en el *Diari de Sessions*, i és quina valoració fa... (*Veus de fons.*) L'he escoltat respecte al contingut, però m'agradaria saber quina valoració fa respecte al procediment que fins ara s'ha fet servir per elaborar el nou Estatut de Catalunya, i també dels seus resultats.

Sé que, en part, ho ha contestat, però m'agradaria que també em parlés del procediment.

Gràcies.

El president

Té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Em satisfà que vostè es congratuli de l'existència d'aquest Govern, com nosaltres ens congratulem que el Govern del qual vostè va formar part ja no hi sigui. (*Veus de fons.*) Només per dir-li que el del 2006 serà un molt bon Estatut, que durarà fins que es consideri necessari modificar-lo, clar, i es donin les condicions socials i polítiques per fer-ho; en tot cas, espero que duri molt més que l'estratègia deplorable del seu partit arreu d'Espanya contra Catalunya.

El president

Senyor Piqué, té la paraula...

El Sr. Piqué i Camps

Sí, moltes gràcies, senyor president. És veritat que el meu govern ja ha passat, però pot presentar un balanç extraordinari. El seu govern també passarà i no presentarà cap balanç. (*Veus de fons.*) I ho saben els ciutadans.

I li vull dir també una altra cosa respecte al que acaba de dir, no? Jo li demanaria, senyor president, que faci de president de la Generalitat, que no entri en aquesta

dinàmica d'exclusió que vostès han portat des del primer dia respecte a aquestes qüestions.

I li voldria fer unes quantes preguntes i m'agradaria que, per favor, d'una manera honesta i sincera me les contestés, i no ho fes, com ho fa sovint, simplement atacant els seus adversaris i atacant el Partit Popular. M'agradaria que contestés pensant en el que pensen els ciutadans encara que només sigui per una sola vegada: vostè creu que és bo per a Catalunya i per a les seves institucions d'autogovern que l'Estatut que es fa sigui un projecte fet marginant, sistemàticament i mecànicament, un partit com el Partit Popular, que representa milions i milions de ciutadans del conjunt d'Espanya i centenars de milers de ciutadans de Catalunya?

Joestic, ara, participant d'una manera activa, com saben molts de vostès, a la Ponència que discuteix el projecte d'Estatut nou al Congrés dels Diputats. Miri, hem presentat moltes esmenes, algunes de caràcter estrictament tècnic, de millora jurídica. No se'ns ha volgut ni escoltar. No se'ns n'ha votat ni una –ni una–, perquè parlem d'una decisió prèvia.

Per tant, li faig una primera pregunta respecte a aquesta qüestió. Però li'n vull fer una altra, i és si creu, el senyor president de la Generalitat, que és bo que després d'un acord entre dues persones..., l'acord del Parlament de Catalunya del dia 30 de setembre, ara fa efectivament ja uns mesos, avui es compleixen, doncs, ha estat modificat, i això ha permès que no només centenars de milers de ciutadans de Catalunya estiguin en desacord amb el projecte estatutari, sinó que centenars de milers de ciutadans de Catalunya, per altres motius, també hi estiguin en desacord.

Creu vostè que això és bo? Creu vostè que és bo substituir l'Estatut que fins ara ha estat de tots per un estatut que no és considerat com a propi per més d'un milió de ciutadans, com a mínim...

(*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...d'aquest país –acabo, senyor president–, i una última consideració: creu vostè que és bo que quan alguns diuen que el nou Estatut ha de servir per a tota la vida, altres, que el pacten, diguin que només és per a demà passat i que només és una passa més? Creu que és bo per a l'estabilitat i per al progrés d'aquest país?

Digui'm, de veritat, el que en pensa, senyor president.

El president

Gràcies, senyor Piqué. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor diputat, vostè em pregunta les raons per les quals vostès han estat marginats, si no ho he entès malament.

La veritat és que si algú s'ha marginat són vostès mateixos. Nosaltres, en cap moment, cap dels partits que han recolzat la Proposta d'Estatut que ara debatem, a Madrid, per cert, no aquí, per tant, no em pregunti ni em demani que jo faci..., respecte del que es decideix a les Corts espanyoles, no hi ha cap insinuació, que sí que les puc fer, sinó cap mena de decisió; però, en tot cas, si algú s'ha marginat de la discussió d'aquest Estatut ha sigut el seu partit.

Aquest Estatut no l'hem fet pas contra ningú. Jo crec que l'actitud positiva que va mantenir el seu partit a la Ponència, en aquest Parlament, n'és la prova. Vostès hi van participar activament, en canvi, a Madrid, el seu partit actua de manera ben diferent. El que jo em pregunto és si el PP pensa o no aturar mai la seva ofensiva contra tot i contra tothom, amb l'únic propòsit de gastar el Govern de Zapatero: com pot ser que segueixin amb la campanya de recollida de firmes quan saben que el que proposen no traurà cap altra cosa que més crispació?

Què ha de passar perquè vostès canviïn d'actitud? Ja li ho diré: que s'aprovi el nostre Estatut! Estic segur que llavors les comunitats autònomes governades pel PP voldran imitar a Catalunya, i, si no, ja ho veurem.

El president

Bé.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la situació de la tramitació de la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00212/07)

Té la paraula, seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Josep Lluís Carod-Rovira.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Quan vam aprovar l'Estatut, el 30 de setembre, en aquesta cambra, ho vam fer amb dos objectius clars: per una banda, que hi hagués una satisfacció al reconeixement de la identitat cultural i lingüística —és a dir, nacional—; però també a una altra identitat que afecta el conjunt de la població, més enllà dels seus orígens, que és la identitat de la qualitat de vida, la identitat del benestar, la identitat d'una protecció social com correspon a un país avançat com és el nostre.

En aquest sentit, nosaltres hem d'expressar, i voldríem saber fins a quin punt vostè és considera satisfet amb el resultat final del sistema de finançament que ahir es va aprovar en ponència i que encara li queda camí per recórrer en comissió i en el mateix ple, tenint en compte que ha passat per alt la possibilitat de poder gestionar la totalitat dels tributs, lamentablement resulta que Madrid es reserva els millors impostos i l'únic que vol compartir és precisament l'IRPF, que és aquell que de cara al futur està destinat a ser rebaixat i simplificat, però no, en canvi, l'impost de societats, per exemple,

que és el que ens correspondria, és el que ens permetria, el que seria fonamental per polítiques de competitivitat, per gestionar-lo afavorint la reconversió industrial, per exemple, cap a empreses d'un valor afegit més gran.

També veiem com en el que s'ha anat aprovant aquests dies, lamentablement, doncs, ha passat també a la història la possibilitat d'un marc propi de relacions laborals, que tampoc no hi haurà aquella homologació amb les comunitats forals en un termini previst per quinze anys, ni el manteniment, no només en data fixa per tan sols set anys, d'un nivell d'inversió assimilable al producte interior brut del nostre país, no en un termini fixat, sinó d'una manera permanent. Ni tampoc queda clar en aquests moments que estigui ja tancada la gestió de grans infraestructures, com el mateix aeroport de Barcelona, on ens permeti una veritable autonomia de gestió i alhora una fixació de prioritats per poder dir què volem fer del nostre primer aeroport del país.

La realitat és que ara ha de quedar clar que, segons alguns informes recents, en determinades matèries de protecció oficial ara, avui, el 2006, cap ciutat catalana no té els nivells de prestació social que tenen, per exemple, ciutats com ara Albacete, com ara Toledo o com ara Ciudad Real. Li sembla a vostè això que és normal, que ens hem de conformar amb aquesta situació? No creu més aviat que abans de repartir la riquesa el que s'ha de fer és crear-la i, per tant, fer possible —amb aquest finançament, que és només un pas, però no és ni de lluny el pas que volíem— perquè els sectors socials que més ho necessiten visquin millor?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé, sobre el tema del finançament jo crec que el sistema de finançament que s'ha acordat no és solament l'IRPF. Hem arribat a la fórmula que jo crec interessant i que vostè hauria d'haver recollit. Em penso que tots l'hem entès, que s'ha d'obtenir resultats similars per un esforç fiscal similar, i això és una cosa que fins ara no ha existit. Vostè ha de saber que això representa un increment molt important dels recursos a disposició de Catalunya i que això està desfermant a la resta d'Espanya una gran inquietud, que per descomptat nosaltres hem de combatre però no sobre la base de demanar més, sempre més, sinó d'explicar clarament que això és una norma justa, que respecta tothom, però que evidentment canvia una mica les circumstàncies en les quals ens hem mogut fins ara, perquè tal com ha passat a Europa, o a Espanya respecte d'Europa, ha arribat un moment que Europa ha dit: «Vostès ja han crescut molt, ja no són l'Espanya que eren abans.» Nosaltres ara podem dir també a les altres comunitats autònomes: «Vostès ja no són el que eren abans. Vostès han millorat i ha sigut en bona mesura gràcies a l'esforç de tothom. Ara compassem el nostre esforç a allò que realment necessitem tots.»

I respecte de l'aeroport, joestic perfectament d'acord en el que em penso que vostè està suggerint respecte de la seva gestió. Li he de destacar, per altra banda, que hi ha algunes decisions importants fora del que és estrictament l'Estatut que s'han de també valorar positivament des del punt de vista, per exemple, de la decisió de traslladar la CMT a Barcelona, i algunes decisions de caràcter empresarial que no són pas públiques, sinó privades, però que han estat ben acollides per aquest Govern espanyol i que ens situen en aquest moment en una situació jo crec de gran ambició política i de gran ambició econòmica, que alguns a Espanya veuen malament, però que nosaltres sabrem explicar.

El president

La il·lustre senyora Manuela de Madre...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'estat de la tramitació de la Proposta de reforma de l'Estatut d'autonomia de Catalunya al Congrés dels Diputats (tram. 317-00211/07)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, pot formular la següent pregunta.

La Sra. de Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, els parlamentaris catalans hem fet un esforç extraordinari d'ençà del 2 de novembre. Els socialistes catalans hem estat fidels al màxim a l'esperit de la proposta aprovada el 30 de setembre en aquest Parlament, i presa en consideració en aquell Ple del Congrés dels Diputats aquell dia 2 de novembre. Vàrem dir, nosaltres els socialistes catalans, però també les altres forces polítiques que van intervenir en aquell Ple, que anàvem al Parlament espanyol amb la mà estesa a discutir, negociar i acordar un Estatut per a Catalunya, un bon estatut, un estatut que no volia trencar, sinó construir una Catalunya més pròspera dins d'una Espanya que la reconegués com el que és.

Els socialistes catalans, senyor president, hem treballat i hem negociat molt discretament, de vegades potser una mica més enllà del que la prudència hauria demanat, però mai, senyor president, mai els socialistes catalans hem volgut que aquest fos l'Estatut d'un sol partit, de cap partit, ni d'una persona, tampoc de dues, ni de tres, hem volgut sempre que aquest Estatut fos el de tots els catalans i les catalanes, un estatut de tots.

Ara som molt a prop del final, d'un magnífic final, senyor president, i podem afirmar amb satisfacció que estem a punt d'aconseguir això que és un anhel, una aspiració, un objectiu i un sentiment molt arrelat al nostre país: un gran estatut per a Catalunya. No pot ser que el poc que no s'aconsegueixi acabi deslluïnt tot el que s'ha aconseguit, que és, i ho torno a repetir, molt.

Els representants del poble de Catalunya estem fent la nostra feina, senyor president, aviat el poble de Catalunya tindrà la paraula. Voldria, doncs, conèixer, president estimat, president de la Generalitat, quina és la

seva valoració sobre l'estat de la tramitació de la proposta de l'Estatut al Congrés dels Diputats.

El president

Doncs el president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Senyora de Madre, els socialistes catalans jo crec que fan el que havien de fer, ho dic amb tot sinceritat i des del lloc que m'honro a ocupar, abans del 30 de setembre, el 2 de novembre i ara. Jo crec que hem impulsat, juntament amb tres partits més d'aquesta cambra, en ponència, un procés que en aquest moment està molt avançat. Ens havíem de posar d'acord i ho hem aconseguit, ho estem fent amb un ritme que jo crec que és, en aquest moment, intens, ràpid, àgil. Els diputats i les diputades catalanes estan fent, no només els socialistes, tots, una molt bona feina. I els qui esperaven una tramitació conflictiva i marcada per la confrontació entre partits, doncs, s'han quedat segurament defraudats.

Han passat ja quatre mesos, tres de negociació plena, abans i després de la constitució de la Ponència, i és cert que l'acord entre totes les forces catalanes que han fet aquest Estatut encara no està plenament assolit, però confio que arribarem a l'acord que l'esforç fet per uns i per altres reclama i mereix. Hi hem d'arribar per diverses raons. Una, per convicció, perquè insisteixo que l'Estatut és realment bo i ens permetrà, com vostè ha dit, un salt extraordinari en l'autogovern. Segona, per oportunitat política, perquè serà la nostra resposta política a la intransigència i la crispació que de vegades en aquest país ha aflorat. I tercer, per necessitat, perquè no podem permetre que el resultat de l'esforç conjunt per l'Estatut sigui la divisió o la renúncia. Al final tots hi serem, i el Govern de Catalunya serà el primer a defensar aquest Estatut, no només en la seva ratificació, sinó en el seu desenvolupament posterior.

Desitjo que l'Estatut pugui ser ratificat, com vostè es pot imaginar i espero que tots ho desitgem, ben abans del proper estiu.

El president

Doncs la següent pregunta...

— Pregunta al president de la Generalitat sobre els darrers esdeveniments amb relació al procés de reforma de l'Estatut d'autonomia (tram. 317-00208/07)

...la formula l'honorable senyor Artur Mas i Gavarró, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Molt honorable president de la Generalitat, permeti'm que jo utilitzi l'expressió protocol·lària i no la que està subjecta a impulsos sentimentals. Li llegiré un paràgraf del pacte del Tinell que diu textualment el següent: «Les forces polítiques representades al Govern de Catalunya» –vostès– «s'hauran de comprometre a què els acords adoptats pel Parlament

de Catalunya» –per exemple, l'Estatut– «o pel mateix Govern, rebran el suport explícit» –suport explícit, diu el pacte del Tinell– «dels seus representants» –és a dir, del tripartit– «a la resta d'institucions, Congrés, Senat, Parlament europeu, si són objecte de votació o de debat.»

Tal com va, si em permeten, la Ponència de l'Estatut al Congrés dels Diputats, una de les cambres citades en aquest acord, jo li demano, senyor president, que ens faci una valoració de com creu vostè que això està funcionant des del punt de vista del compliment del pacte del Tinell.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Ja sabia, senyor diputat, que vostè no es mou per impulsos sentimentals –només faltaria!–, no té fama... (*riallès*), no té aquesta fama, vull dir; en té unes altres, diguéssim, però aquesta virtut no l'abellix.

En tot cas, sàpiga que el judici que jo faig del comportament de les forces polítiques representades en el Parlament espanyol –és clar que s'hi ha de decidir–, i que formen part del tripartit, és perfectament congruent amb allò que vam prometre que faríem.

El president

Senyor Mas, té la paraula.

El Sr. Mas i Gavarró

Li he de confessar que els meus sentiments respecte a vostè, que hi són, són contradictoris, què vol que hi faci!... (*riallès*), però hi són, senyor Maragall, hi són.

Escolti'm, anem a parlar seriosament, vol que li doni fotocòpia d'això? Ho tenen, oi? Home, jo, senyor president, només li demano una cosa: que no ens prenguem el pèl tots plegats. Bé, escolti, ho hem vist avui un altre cop. Aquest és el Govern unit que ha de defensar, junt, els acords del Parlament, com per exemple, l'Estatut?

Qui fa de govern i qui fa d'oposició en aquesta cambra i en aquest país? Fa de govern qui l'hauria de fer, pregunto, o resulta que aquí s'està tirant endavant els grans projectes, no només del Govern, sinó del país, gràcies al concurs molt principal, en aquest cas, del nostre partit, de Convergència i Unió?

Qui és que des del Govern es dedica a posar bastons a les rodes en defensa dels acords d'aquest mateix Parlament? Aquí, hi ha els papers canviats, senyor president, i vostè no ens pot dir que s'està complint tot l'acord del Tinell, en el seu esperit, en la seva lletra, etcètera.

Miri, li diré sense..., vaja, amb el màxim de cordialitat possible. Vostè tenia una missió, senyor president: una, perquè vostè en la negociació no s'hi ha ficat a Madrid, no hi ha estat, no hi ha sigut, i quan ha fet alguna proposta ha durat vint-i-quatre hores, o ni tan sols vint-i-quatre hores. Però vostè tenia una missió molt impor-

tant, que era garantir la cohesió del tripartit i del Govern, i en això ha fracassat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyor Mas...

El Sr. Mas i Gavarró

I acabo. Li faig una proposta: quatre partits van donar suport en aquest Parlament el dia 30 de setembre, convoqui abans del dia 8 de març, que és dimecres que ve, una reunió dels quatre partits per refer la unitat.

El president

Senyor president de la Generalitat té la paraula. Té la paraula, senyor president.

El president de la Generalitat

Respecte dels seus sentiments, més aviat contradictoris, com he dit, no en tenia cap mena de dubte. En tot cas, no tingui por que no ens prendrem el pèl, ni vostè a nosaltres, ni nosaltres a vostè. Si això va endavant és gràcies que hi ha un nou govern, i aquest nou Govern és un govern, li ho recordo, d'esquerres. Em fa gràcia que invoqui..., en fi, els arguments que vostè ha invocat. Jo de proposta no n'he de fer cap, de proposta no n'he fet cap d'específica.

Diu que jo li he de garantir la unitat del Govern. Per descomptat, la unitat del Govern jo la garanteixo, el que jo no he de garantir és cap unitat a cap parlament espanyol del qual jo no formo part.

Fiqui's al cap que el president que li parla, que també ho és del Partit del Socialistes de Catalunya, a tota honra, i amb molta honra, és perfectament conscient de quines són les seves obligacions com a tal president del partit, i de quines són les obligacions com a president del Govern de Catalunya, i vostè ho hauria de saber.

Miri, la reunió que vam fer a quatre, com la que vostè demana per demà passat i que probablement no farem, no va servir de gran cosa, i no va servir de gran cosa entre altres raons perquè vostè aquell dia va canviar d'opinió i allò que s'havia dit que aniria en el preàmbul, que era el concepte de nació, vostè va demanar en aquella reunió que passés del preàmbul a l'article primer, cosa que després hi ha renunciat. De manera que, si vostè es vol sorprendre d'alguna cosa, nosaltres estem sorpresos de vostè.

El president

Passem a les preguntes al Consell Executiu.

— Pregunta al Consell Executiu sobre la seva política de subvencions pel que fa als mitjans de comunicació audiovisuals (tram. 310-00534/07)

I la primera pregunta, tal com hem anunciat a l'inici d'aquest Ple, la formularà el senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

(Pausa.) Els prego, si us plau, que qui s'hagi d'absentar de l'hemicicle ho faci en silenci. (Pausa.) Gràcies. Senyor Rodríguez, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, fa poques setmanes vàrem conèixer, en veu d'un membre del Govern, secretària de Comunicació..., que anunciava properament una convocatòria d'una línia d'ajuts per a mitjans de comunicació, i n'anunciava concretament una per a mitjans de comunicació audiovisuals, amb referència a la propera implantació...

El president

Senyor diputat, parem un segon, perquè em fa l'efecte que no es donen les condicions acústiques adequades. Torno a repetir que prego que qui s'hagi d'absentar de la sala ho faci amb el màxim silenci. Disculpi, senyor diputat, pot continuar.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. Li parlava d'aquesta línia d'ajuts als mitjans de comunicació audiovisuals per tal de facilitar la implantació de la televisió digital terrestre, especialment en l'àmbit local.

I, en aquest sentit, volem preguntar-li quins són els criteris d'aquestes properes línies d'ajut a aquests mitjans de comunicació, però també, sobretot, quins han estat fins ara els criteris del Govern per ajudar els mitjans de comunicació audiovisuals.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable conseller primer, senyor Josep Bargalló.

El conseller primer (Sr. Josep Bargalló Valls)

Gràcies, senyor president. Suposo que la pregunta té una part de retòrica, perquè, com vostè deu haver vist, aquesta setmana s'han publicat al *Diari Oficial de la Generalitat* les convocatòries, i els criteris ja consten allí. Per tant, vostè ja els deu conèixer de la seva lectura del *Diari Oficial*.

I sí que li vull dir que hi ha un aspecte molt concret que li deu interessar específicament, que és respecte a les televisions digitals, perquè nosaltres donarem suport només a les televisions que tinguin concessions digitals ja. I vostè em pot preguntar si això no pot passar en aquest moment amb les privades locals, en què encara no s'ha fet la concessió, i li diré que, a banda de les ordres publicades aquesta setmana, el mes de maig sortirà una altra ordre per a les televisions digitals locals privades.

El president

Té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, honorable conseller. Jo li preguntava també, i veurà que no té res de retòrica, la pregunta, respecte

dels criteris que hagin pogut tenir vostès en el passat. I, en aquest sentit, li he de dir que hi ha un criteri que vostès han aplicat en el passat que no consta en el *Diari Oficial*, que és el criteri polític.

I m'explicaré, perquè a nosaltres, al nostre Grup Parlamentari, ens ha causat sorpresa veure com en el passat vostès han ajudat i han subvencionat mitjans de comunicació audiovisual que ni són de Catalunya ni emeten a Catalunya, mitjans de comunicació audiovisual a què han subvencionat sense concurrència pública, sense concurs públic i amb la seva signatura, honorable conseller. Precisament, i això contrasta amb el que acaba de dir vostè ara, que no donaran ajudes a aquells mitjans que no tinguin concessions digitals, han ajudat un mitjà de comunicació audiovisual mesos abans de la resolució de la convocatòria de la televisió digital terrestre a la Comunitat Valenciana, un mitjà de comunicació que optava a un canal autonòmic i a tres de locals, honorable conseller.

A més a més, és una empresa privada que té un mitjà de comunicació que presumeix d'accionistes, i li diré quins: Joan Ignasi Pla, Partit Socialista del País Valencià; Glòria Marcos, Joan Ribó i Enric Cardona, Esquerra Unida; Enric Morera i Pere Mayor, del Bloc Nacionalista Valencià.

Honorable conseller, ens pot explicar per què el Govern tripartit català, amb els diners de tots els catalans, subvenciona un mitjà de comunicació valencià, segurament al servei dels interessos del tripartit valencià?

El president

Té la paraula l'honorable conseller primer.

El conseller primer

Gràcies, president. Jo pensava que vostè preguntava seriosament i preguntava per la política de suport del Govern de la Generalitat als mitjans. Veig que vostè pregunta d'una altra manera i intenta que entrem en una guerra en què no entrarem.

Miri, escolti, el Govern de la Generalitat va signar en el seu moment un conveni plurianual d'ajuda a aquest mitjà que vostè diu. No va ser aquest Govern de la Generalitat, va ser l'anterior Govern de la Generalitat, però aquest Govern de la Generalitat manté i mantindrà el compromís d'aquell conveni plurianual de l'anterior Govern, perquè no només manté els acords de l'Administració, sinó que l'actual Govern de la Generalitat està absolutament d'acord amb els motius que van portar el Govern anterior a fer aquest conveni.

I, per tant, diguem-ne, vostès tenen un problema, perquè no estan d'acord ni amb l'actual ni amb l'anterior Govern de la Generalitat, i li recordo que a l'anterior Govern de la Generalitat vostès li donaven suport parlamentari.

Moltes gràcies.

El president

Pot formular la següent pregunta...

Pregunta al Consell Executiu sobre les sancions de trànsit que s'han imposat irregularment per la manca d'homologació dels radars (tram. 310-00536/07)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. de Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president. Honorable consellera, el dia 2 de febrer li feia una pregunta oral sobre la política del Govern en matèria d'instal·lació de radars i en matèria de recaptació per sancions de trànsit.

Li deia que el 2003 el Govern de Convergència i Unió va instal·lar els primers radars i que el Govern tripartit, continuant aquesta política, havia instal·lat vint-i-dos radars nous el desembre del 2004 i el mateix nombre el desembre del 2005, anunciats però el febrer i l'abril, i que alguns d'aquests radars van estar inoperants durant setmanes per manca d'homologació. També li deia que disposàvem de determinada informació sobre un conjunt de radars dels instal·lats el 2004 que havien estat operatius durant uns mesos havent caducat les verificacions periòdiques a què havien d'estar sotmesos i que, malgrat això, s'hi havien expedit denúncies per excés de velocitat.

Consellera, vostè ho va negar en aquella sessió, i fa uns dies ha sortit a la llum pública que el que li vaig preguntar el passat dia 2 i que avui he repetit és cert: que s'han cursat denúncies per excés de velocitat per part d'un conjunt de radars no verificats, és a dir que van estar operatius durant uns mesos sense verificació tècnica.

Ens pot respondre sobre les sancions de trànsit que s'han imposat irregularment per la manca de verificació i homologació d'aquests radars i sobre els motius pels quals el dia 2 va faltar a la veritat?

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior, senyora Montserrat Tura.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, afortunadament, els diaris de sessions existeixen per a alguna cosa, i és relativament fàcil llegir avui de manera diferent el que està transcrit en el *Diari de Sessions*.

Per tant, vostè no va parlar, en cap cas, del 2005, i ara li diré exactament què va dir: «Vostès van continuar la instal·lació a finals del 2004 de radars anunciats el mes de febrer, vint-i-dos radars, que alguns, per cert, van estar inoperants durant bastantes setmanes esperant l'homologació.» Resposta meva: «La raó de tots aquests mesos és que, entre altres coses, pel procés de verificació no van entrar en funcionament fins a final d'any.»

Per tant, tant la seva pregunta com la meva resposta anaven dirigides als radars fixos que s'havien instal·lat aquell any. Vostè ara intenta explicar-ho d'una altra manera i diu: «Com que ha sortit a la premsa una cosa»..., per cert, d'un radar que tenia set anys, que estava en un cotxe de la Divisió de Trànsit dels Mossos d'Esquadra i que havia hagut de passar la verificació

cada any..., ara ens ho vol barrejar. Però si vol parlar d'aquest, li he de dir que, per primera vegada a la història, l'Administració, havent reconegut que això ha succeït, d'ofici, malgrat que els conductors van superar el límit de velocitat, els ha enviat un escrit en què els diu que els retornarà la sanció. (*Forta remor de veus.*)

El president

Té la paraula l'honorable diputada.

La Sra. de Gispert i Català

Miri, consellera, vostè, ho repeteixo, ha faltat a la veritat. El dia 2 de febrer, en resposta seva, deia, pel que fa als anuncis sobre els radars, el que vostè ha dit: que els radars s'anunciaven el febrer, s'instal·laven el desembre i que, entre altres raons, era pel procés de verificació i homologació. Però també deia el següent, i ho va dir vostè i consta en el *Diari de Sessions*: «Li afirmo que no van entrar en funcionament els radars fins que no van tenir tots els processos legals d'homologació i verificació.»

Això ho va dir vostè i ho va dir també el dia 2. Vostè va dir que era molt greu semblar el dubte. Consellera, molt més greu és faltar a la veritat, i això és el que va fer vostè el dia 2 de febrer. I ho tinc aquí. No és només el número 1.912, que és pel qual vostès han escrit 958 cartes. És que hi han molts més radars: el 1.913, el 1.910, el 1.907, el 1.905, el 1.874... Segueixo? Per tots –tots– s'ha rebut del Ministeri d'Indústria, i aquí ho tinc, un escrit que diu... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

«No ha superat els assajos.» Cap d'aquests radars.

El president

Senyora diputada...

La Sra. de Gispert i Català

Per tant, senyora consellera, no falti a la veritat i sigui més eficaç, si us plau. (*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Interior.

La consellera d'Interior

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el que està en joc és un valor que hauríem de protegir vostè i jo, que és la capacitat sancionadora de l'Administració per actuar sobre conductes imprudents que costen vides humanes.

Per tant, si vostè vol jugar a això, ara hi jugarem. (*Remor de veus.*) Escolti-ho bé: evidentment, vostè va par-

lar tota l'estona dels radars fixos instal·lats pel Servei Català de Trànsit, i avui parla dels radars instal·lats en el cotxes de la Divisió de Trànsit dels Mossos d'Esquadra. No hi poden haver certificats de verificació d'aquests de nova instal·lació que tinguin a veure amb això que vostè explica i que vostè demostra, perquè el que ensenyà és dels que van en els vehicles.

Molt bé, d'aquests, només del 1.912, l'antena, no hem aconseguit tenir-ne el document. De tots els altres hi ha document. Jo només li dic... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Interior

Pot assegurar vostè que en la seva etapa i en etapes anteriors això no havia passat mai? *(Forta remor de veus.)*

El president

Honorable consellera...

Pregunta al Consell Executiu sobre la raó per la qual manté sense posar en funcionament diversos equipaments en matèria de serveis socials (tram. 310-00537/07)

La següent pregunta, la formula l'ihlustre senyor Josep Lluís Cleries, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Honorable consellera, en l'actualitat hi ha centenars de places públiques de residència assistida per a persones grans amb dependència promogudes per l'anterior Govern de la Generalitat que fa entre un i dos anys que estan finalitzades. Encara avui no s'han posat en funcionament. Es troben tanca-des i barrades. Residències a Barcelona, com la del carrer Llull, al Poblenou; Font Florida, a Sants - Montjuïc; a Lleida, la de Balàfia i Secà; a l'Hospitalet de Llobregat, a l'avinguda Electricitat; a Bellvitge, uns habitatges tutelats, que fa dos anys que estan acabats...

Mentrestant tenen mesos i mesos persones grans amb dependència, amb plaça aprovada, en llistes d'espera, desesperant-se per una plaça de residència, que existeix però que vostès són incapaços de posar en marxa. Com s'explica, aquesta situació?

El president

L'honorable senyora Anna Simó, consellera de Benestar i Família, té la paraula.

La consellera de Benestar i Família (Sra. Anna Simó i Castelló)

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, l'afirmació que ara li faré crec que és de prou sentit comú. Els equipaments que ja estan en disposició de prestar serveis a la ciutadania ja ho fan; els que no és que encara no es-

tan acabats tots els processos per posar-los en marxa. Vostè sap que, malgrat que estiguin acabades les obres exteriors de determinats equipaments, que és allò que es visualitza, després falta equipar-los de manera convenient per dins, per parlar només de l'equipament i dels processos de gestió posteriors. I sobra dir que el Departament de Benestar i Família és el primer interessat que un equipament acabat presti el servei de forma immediata.

El president

Senyor Cleries, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, president. Consellera, no fugi d'estudi. Les residències de Porta, de la Sagrera, són obres iniciades l'any 2002, igual que moltes de les que l'he dit, i estan obertes i se n'han fet els concursos.

A vostè el que li passa és que no són eficaços, que tenen una gran deixadesa en la gestió d'aquest Departament de Benestar i Família. Vostè fa mesos que té discursos de política ficció que res tenen a veure amb la política real que fa aquest Govern en l'atenció a les persones. Mentre tenen places que no han posat en funcionament, vostè només ens parla ara de drets socials. Quins drets socials? El dret social a formar part d'una llista d'espera? El dret social a contemplar residències que el Govern és incapaç d'obrir? El dret social que persones que eren beneficiàries del «Viure en família» el Govern els el prengui? El dret social que moltes persones vídues des del gener ja no cobren el complement? Però això sí, consellera, amb anuncis a tot color, que el tenim aquí, però amb un cor gris de paper que no batega, perquè és un cor que no batega amb la gent. Vostès diuen: «el Govern, com tu», i quan una persona necessita alguna cosa, no necessita un que estigui igual com tu de fumut, sinó que necessita gent «amb tu», que li faci costat, que l'ajudi, i aquest Govern molt «com tu», però no està «amb tu», no està amb la gent.

I, per tant, li demanem que gestioni bé, perquè tenir més de cinc-centes persones i les seves famílies esperant una residència que existeix, que falta el llit que vostè no posa, és molt greu, és una ineficàcia molt gran, i vostès, quan hi ha un problema, miren cap a una altra banda.

Moltes gràcies.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Benestar i Família

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en els propers tres mesos entraran en funcionament a diverses comarques catalanes una vintena d'entre equipaments socials i equipaments cívics. Cada equipament és únic i irrepetible.

Passaré a enumerar, si li sembla, alguns factors que han incidit en mesures diferents en la construcció d'obres i posada en marxa d'aquests equipaments, i problemes que hem hagut d'assumir en aquesta legislatura, que hem hagut de resoldre.

D'una manera limitada, però, l'auditoria econòmica i de gestió duta terme a principis de la legislatura per GISA, juntament amb la resolució d'aquest Parlament de Catalunya sobre l'esvoranc del Carmel en el qual hi va haver canvis en els processos d'adjudicació i modificació de projectes. Això va comportar que qualsevol correcció del projecte inicial comportés un alentiment en alguns casos important dels processos. Dos exemples. La residència de gent gran de l'avinguda de l'Electricitat de l'Hospitalet i la residència de gent gran de la Mercè, a Tarragona, la modificació interna que estem fent en capítol 6.

Dos. La disponibilitat de recursos econòmics en cada fase dels processos, especialment durant l'any 2004, en què compromisos contrets l'any 2003 es van haver de pagar el 2004 com ara el darrer trimestre sencer de diversos serveis i prestacions de l'ICASS. No és menor —no és menor. O d'altres qüestions com la disponibilitat de línies de dades i de veu, com ara una inversió necessària a la residència de gent gran de Gràcia com era disposar de línia de dades i de veu telefònica per garantir la seguretat de l'ascensor de la residència de gent gran. O en l'any 2002 i 2003, en la planificació de diversos equips, no sé si per pressa o pel que sigui, no es van tenir en compte en els projectes inicials aspectes importants per al benestar de les persones usuàries, i especialment per evitar ulteriors obres d'adequació i molèsties com pot ser...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

De seguida acabo, senyor president. La instal·lació d'aire condicionat. La residència de gent gran avinguda Electricitat, Font Florida o Balàfia.

El president

Honorable consellera...

La consellera de Benestar i Família

A tot això li he de dir que una manera de funcionar en política-ficció és presentar dibuixos sense projectes al darrere, i que aquest Govern està treballant per fer-ho efectiu.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

— **Pregunta al Consell Executiu sobre la prevenció de riscos a Catalunya arran de l'aprovació del Pla de prevenció de riscos laborals (tram. 310-00538/07)**

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes Ciutadans pel Canvi, la il·lustra senyora Núria Segú.

La Sra. Segú i Ferré

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, recentment el Consell Executiu ha aprovat el Pla de Govern per a la prevenció de riscos laborals 2005-2008; un instrument clau per a la prevenció en el món del treball. Sabem de la prioritat del seu Departament en aquest camp. De fet, vostè fou el primer conseller del seu Departament que en la seva primera compareixença en aquest Parlament a l'inici de la legislatura a l'hora d'explicar les línies estratègiques del seu Departament va posar damunt la taula la qüestió de la sinistralitat laboral i de la prevenció de riscos laborals. A més, vostè també ha comparegut en aquesta cambra diverses vegades per parlar d'aquesta qüestió, una qüestió que també preocupa el nostre Grup Parlamentari.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident segon el substitueix en la direcció del debat.)

Aquest Pla respon també, alhora, als compromisos assolits pel Govern en dos àmbits; el primer, en aquesta cambra, fruit de la resolució del Debat de política general. I el segon, amb els agents socials o econòmics, fruit de l'acord estratègic per a la internacionalització, la millora de la qualitat de l'ocupació i la competitivitat de l'economia catalana, concretament la mesura 78.

Tot just un any després de la signatura d'aquest Acord, el Consell Executiu va aprovar aquest Pla per tal de fer una aposta decidida en l'àmbit de la sinistralitat i la prevenció de riscos laborals, àmbit en el que hem de dir que hem avançat, però no hem avançat prou. Les últimes dades en sinistralitat laboral ens diuen que l'any 2005 es va assolir el valor més baix des de l'any 2000, i un descens d'un 40 per cent en accidents mortals. Dades sempre benvingudes, però mai suficients, perquè cal avançar més des de la promoció de la prevenció, en l'assessorament tècnic i també en la vigilància i el control del compliment de les mesures establertes.

Per aquest motiu, senyor conseller, nosaltres volíem preguntar-li sobre els objectius d'aquest Pla, sobre les principals mesures que contempla i també sobre els recursos que s'hi destinaran en el període 2005-2008.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyora diputada. Per donar resposta a la pregunta formulada té la paraula l'honorable conseller de Treball i Indústria, el senyor Josep Maria Rañé.

El conseller de Treball i Indústria (Sr. Josep M. Rañé i Blasco)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit, aquest Govern ha fixat una prioritat en la reducció dels accidents laborals. Creiem que a la feina no hi

ha motiu perquè haguem d'assumir com una maledicció divina que s'hagin de patir riscos laborals, es poden eliminar, es pot actuar i es poden suprimir.

I, com vostè també ha dit, anem bé però hem d'anar millor, i encara que anéssim millor tampoc podríem abaixar la guàrdia. Aquest és un tema en el qual no val la pena badar i sempre hem d'estar actuant.

Anem bé perquè hem assolit, com ha dit vostè, una situació en la que de l'any 2000 al 2005 el nombre d'accidents per cada 100.000 persones, d'accidents mortals, s'ha reduït de 7 a 4. Anem bé perquè hem aconseguit que mentre creix l'ocupació baixi el nombre d'accidents lleus, greus i mortals, i que, a més a més, tinguem la situació que si l'any 2004 el vam tancar amb 142 persones que van perdre la vida, l'any 2005 van ser 102. Però això no ha estat fruit d'una casualitat. Hem actuat, hem incrementat els mitjans, hem seguit i hem perseguit aquelles empreses que eren més proclius a fer sinistralitat, a produir-ho, però també hem col·laborat amb els agents socials. Aquest no és un mèrit del Govern, és un mèrit dels empresaris i dels sindicats, és un mèrit per no abaixar la guàrdia. I per completar-ho hem dissenyat aquest Pla de prevenció de riscos, un pla que cerca conèixer el que succeeix en el si dels centres de treball, promoure conductes adreçades a valorar la vida, fomentar la vigilància i el control, potenciar els mecanismes de coordinació i impulsar la participació dels empresaris i dels sindicats en la prevenció dels riscos.

Aquests són els objectius, i a aquests objectius destinarem 68 milions d'euros. És un pla que comptarà amb 145 tècnics i 104 persones de suport. És un pla interdepartamental on col·laboren quasi tots els departaments del Govern de la Generalitat i també altres administracions: la local i la de justícia i l'àmbit de l'Administració General de l'Estat. És un pla amb indicadors, amb terminis d'execució, amb responsables. És un pla participatiu, però sobretot és la voluntat de continuar treballant perquè la sinistralitat no sigui un element que defineixi les relacions laborals a Catalunya.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el Pla d'acció 2006-2010, de mesures a curt termini per al desenvolupament del Pla de l'energia (tram. 310-00539/07)

La següent pregunta a formular al Govern és sobre el Pla d'acció 2006-2010, de mesures a curt termini per al desenvolupament del Pla de l'energia. La formula el diputat il·lustre senyor Jordi Terrades i Santacreu, i té la paraula per fer-ho.

El Sr. Terrades i Santacreu

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, avui no li preguntaré ni sobre les interconnexions elèctriques internacionals (*remor de veus*), posició que vostè ha exposat a bastament en aquesta cambra, que el Grup Socialista s'hi sent plenament reconegut, ni sobre la

implantació d'energies netes i renovables com l'edèlica, de la qual també som uns fermes defensors per tal d'assolir els objectius fixats per aquest Govern en el Pla de l'energia i que van en la línia dels objectius marcats també per la Unió Europea per a l'any 2010.

Vostè sap perfectament que les previsions a escala mundial de disponibilitat dels recursos energètics d'ús actual i els costos econòmics creixents per a la seva obtenció fan necessari planificar l'abastament futur de les necessitats energètiques, establir línies d'actuació prioritàries i definir els àmbits estratègics a desenvolupar. A més, com que Catalunya és un país amb una mancança en les fonts d'energia primàries més utilitzades actualment, fa necessari la planificació d'un determinat marc energètic com a objectiu de futur. En un entorn de mercat com en el que vivim, l'acció pública no determina ni fixa les variables ni les accions dels ciutadans al detall, en qualsevol cas sí que ha d'impulsar canvis i modificar tendències per tal d'establir les regles del joc que afavoreixin els canvis necessaris per a garantir la viabilitat futura del sistema.

Des del nostre punt de vista, on cal fer un esforç important, on ens juguem bona part de l'èxit del Pla de l'energia i també de l'estratègia futura de Catalunya en el camp energètic és en l'estalvi i en l'eficiència energètica. Creiem que el Govern ha fixat un objectiu ambiciós i, al mateix temps, realista. Quedi dit que cal aconseguir els objectius de reducció de consum d'energia final respecte a l'escenari tendencial. Aquesta estratègia d'estalvi i d'eficiència energètica depèn, en bona part, de l'èxit del Pla i al mateix temps també de la millora de la competitivitat de la nostra economia. Dependrà, per tant, de la voluntat de la societat, però també de l'esforç de l'Administració.

L'anunci d'inversions fet per vostè en la seva darrera compareixença a la Comissió d'Indústria és una molt bona notícia que va, precisament, en aquesta direcció.

Senyor conseller, el Govern de Catalunya ha acordat el Pla d'acció del Pla de l'energia 2006-2010 i voldríem conèixer el capteniment respecte a les polítiques d'estalvi i d'eficiència, i quines polítiques el seu Govern impulsarà.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, il·lustre senyor diputat. Per donar resposta a la pregunta formulada té la paraula l'honorable conseller Josep M. Rañé.

El conseller de Treball i Indústria

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, com vostè deia, l'11 d'octubre de l'any passat el Govern va aprovar el Pla de l'energia per al període 2006-2015, i ja allà vam fixar la idea que faríem dos plans d'acció, el Pla de l'energia és per a deu anys, dos períodes de cinc anys, actuant.

És per això que el Govern va aprovar recentment aquest Pla d'acció per al 2006-2010, que el que cerca és aplicar, concretar, aquells objectius estratègics en els quals es basa el Pla de l'energia: l'estalvi, les energies renovables, la millora de les infraestructures i la recerca i el desenvolupament.

Aquest Pla d'acció, per tant, està plantejat per aportar pressupostos, recursos, per dur endavant aquests elements. Té com a prioritat, evidentment, i està coordinat amb altres actuacions del Govern, no és tan sols..., ni ho és el Pla de l'energia ni ho és aquest Pla d'acció, no és una actuació d'un departament, forma i està relacionat també amb el Pla de prevenció de canvi climàtic i amb el Pla de mobilitat de Catalunya que desenvolupen o lideren altres departaments d'aquest Govern.

És, doncs, un pla que té darrere recursos, recursos com no hi ha hagut mai a Catalunya, destinats a l'estalvi i a l'eficiència. Recursos que una part provenen de l'esforç de tots els catalans a través dels seus impostos, i altres de participacions de l'Administració General de l'Estat. Així, doncs, podem destinar al voltant de 74 milions d'euros per aplicar el Pla de l'energia aquest any, 48 per a l'estalvi i l'eficiència, 18 per a millorar les infraestructures, no per fer el que han de fer les companyies privades, sinó per desplaçar línies d'altres poblacions que estan dintre de poblacions, per millorar i portar l'electricitat a zones rurals, per millorar la xarxa de gas allà on el mercat no és rendible, i també 2 milions més, a més d'aquests 18, per ajudar a implantar energies renovables que estan aïllades i que, per tant, no poden gaudir de la subvenció que els ve de la tarifa.

Aquesta és una actuació on, com vostè deia, un dels factors fonamentals serà implementar l'estalvi, l'estalvi i l'eficiència. Nosaltres hem plantejat actuacions de foment d'un ús millor i d'un consum en el transport a partir del Pla de mobilitat, que desenvolupa el Departament de Política Territorial i Obres Públiques, però també ajudant a utilitzar i a tenir millores pràctiques en la conducció. Avui mateix s'anunciava una primera acció amb els taxistes i a l'estiu amb els ciutadans perquè siguin capaços de conduir estalviant energia. Suport econòmic a projectes de renovació de tecnologies, un pla intensiu de renovació d'equipaments, un pla de renovació d'aparells de calefacció o electrodomèstics perquè siguin més eficients, i també un pla d'estalvi d'eficiència energètica que generi un ús racional de l'energia en els centres de la mateixa Generalitat.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable senyor conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre el Congrés Mundial de la Telefonía Mòbil 3GSM, que ha tingut lloc a Barcelona (tram. 310-00540/07)

La següent pregunta, la formularà la il·lustre diputada senyora Teresa Aragonès, i és una pregunta sobre el Congrés Mundial de la Telefonía Mòbil 3GSM, que ha tingut lloc a Barcelona. Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Aragonès i Perales

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, fa pocs dies s'ha celebrat a Catalunya, concretament a Barcelona, un congrés mundial sobre telefonía mòbil, el 3GSM. Aquest Congrés ha estat un èxit rotund: èxit de

participació –més de cinquanta mil professionals–, èxit per a l'impacte econòmic que ha representat, doncs, per a la ciutat, en general, i per a Catalunya, i un èxit de tecnologia i de recerca, d'innovació, de desenvolupament, amb totes les aplicacions que s'han presentat.

Ara bé, hi ha una qüestió que fa que no estiguem tan contents. Miri, aquest matí, aquí mateix, en aquesta cambra, s'ha parlat –se n'ha parlat– de la persecució del castellà, de la llengua castellana, a Catalunya. Vostè sap que el senyor Rajoy va fer aquestes afirmacions justificant-les en l'ús..., justificava aquesta persecució amb el fet que es reduïa el castellà a l'àmbit privat. Però, miri, oh, casualitat, resulta que en l'àmbit de les noves tecnologies, en l'àmbit de la telefonía mòbil els catalans no podem disposar..., o hi han molt poques marques que ofereixin menús en llengua catalana. Per exemple, Nokia, companyia líder en el sector, ofereix menús en els seus aparells mòbils en més de 34 llengües, 12 de les quals són menys parlades que el català. Per tant, aquí hi ha una manifesta discriminació de la llengua catalana. Però és que, a més a més, en termes de mercat, el mercat de la telefonía mòbil catalana representa un 25 per cent del mercat de l'Estat espanyol. L'any passat en l'àmbit dels Països Catalans es van vendre més de cinc milions d'unitats de telèfons mòbils.

Tot això fa que, des del nostre Grup Parlamentari, estiguem inquiets per la sort de la llengua catalana en aquest àmbit. I la meva pregunta, senyor conseller, és: quina és la valoració global de l'impacte que ha tingut aquest Congrés en el nostre país, i, específicament, si vostès han pogut fer, ja que s'ha fet a Barcelona, alguna actuació concreta per millorar la situació de la llengua catalana en aquest àmbit.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre senyora diputada. Té la paraula l'honorable conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, president. Efectivament, il·lustre diputada, el Congrés, el 3GSM, celebrat a Catalunya, a Barcelona, ha estat un èxit sense més adjectius en molts aspectes. Jo li voldria remarcar, ara, la particularitat que s'ha pogut muntar un pavelló Catalunya, entre el Departament de Treball i Indústria i el DURSI, que ha permès que set empreses presentessin els seus productes a aquests cinquanta mil assistents del Congrés, compradors de tecnologia, i que, en total, han estat quinze empreses catalanes les que han estat presents al Congrés, en comptes de les dues empreses que havien pogut tradicionalment ser presents quan la fira se celebrava a Canes. Per tant, ha estat molt positiu per a la ciutat, molt positiu per a les empreses.

(El vicepresident primer substitueix el president en la direcció del debat.)

La seva preocupació respecte de la presència del català en els aparells de telefonía mòbil i també en alguns altres elements de *software* àmpliament utilitzats és

compartida per la conselleria. I, efectivament, hem aprofitat la fira per establir contactes amb les empreses, amb algunes empreses de telefonia mòbil i de *software* –de vegades combinades– per tal de, en primer lloc, donar-los informació bàsica, informació sobre la llengua catalana, el potencial que significa, la particularitat..., que els convé, en definitiva, comercialment que estigui aquesta opció en els seus aparells. I això ho hem fet amb Nokia, que esmentava, Motorola, Nek, LG, Sharp, Panasonic, Samsung i Sony Erikson. Són les companyies amb les quals hem tingut oportunitat de donar aquesta informació.

Hem avançat més en el cas de Palm i d'Adobe, en els quals casos s'ha pogut mantenir converses directes amb els seus directius. I, en concret, Palm s'ha compromès a incloure, enguany, el català en el seu... –n'he de llegir el nom–, el Treo 550 –que és un dels seus últims productes– o superior. I, en concret, Adobe, a incloure el català en l'Acrobat Reader i també en l'Acrobat Distiller, de manera que això són..., en concret. I queda pendent, que no s'ha pogut fer ara, però es farà una acció específica a prop de Nokia, per la seva característica de ser el producte més estès.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

— Pregunta al Consell Executiu sobre l'adaptació de l'espai de Bolonya al sistema universitari català (tram. 310-00535/07)

La següent pregunta és sobre l'adaptació de l'espai de Bolonya al sistema universitari català. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, la formula la il·lustre diputada senyora Dolors Camats, que té la paraula.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, sabem que el model universitari català s'ha d'adaptar al nou espai europeu d'educació superior en un marc legislatiu que és el que tenim, que són la LOU i la LUC, però que estan en permanent revisió o, com a mínim, en una revisió ja proposada pel que fa almenys a la LOU. Aquesta revisió o aquests canvis poden acabar essent només un mer maquillatge o poden ser realment una porta i una oportunitat al fet que, per fi, fem un debat sobre les reformes que han d'adaptar realment el model universitari i sobre els recursos que li faran falta per a aquesta adaptació.

És obvi que el nou marc europeu suposarà molts canvis en la universitat, i també una nova manera d'ensenyar i una nova manera d'aprendre: canvis pedagògics, més necessitat d'aules, de recursos, de professorat, de laboratoris; una adaptació de l'alumnat a l'hora d'aprendre, amb un treball personal diferent al que estan acostumats fins ara; també, la necessitat de garantir més oferta en llengües estrangeres per garantir que la mobilitat sigui realment efectiva, i, alhora, també, un esforç més gran en l'ensenyament del català, perquè aquest no vagi perdent presència a les nostres aules, pel que suposa de riquesa la mobilitat i el nou alumnat que arri-

barà. Per tant, tot plegat, com deia, més inversió, més recursos, amb més recursos materials, humans i econòmics.

És obvi que tendir cap a l'equiparació de la despesa pública de l'Estat a la mitjana europea ens hi ha d'ajudar, i aquest és un camí que la LOU pot obrir, però també entenem que des del Govern català hem de poder emprendre mesures i accions que vagin encaminades a garantir que aquestes reformes –benvingudes siguin– que han de portar-nos a l'adaptació al marc europeu no acabin essent a costa de l'alumnat o a costa de discriminar per raons econòmiques l'accés al món universitari a les nostres universitats.

Per això volíem saber quines mesures duen a terme, les negociacions que es tenen aquests mesos, ja, sobre aquest nou marc de legislació a l'Estat espanyol, a Catalunya, però també a nivell europeu, per adaptar l'espai europeu d'educació superior; quines mesures duen a terme, quines mesures tenen previstes dur a terme per garantir, precisament, aquests preus públics, aquests preus assequibles, tant en els estudis de grau com en els de postgrau, perquè no acabi essent l'alumnat qui acabi pagant la reforma.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Camats. El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació, el senyor Solà, Carles Solà, té la paraula.

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Gràcies, president. És difícil resumir millor el que signifiquen alguns dels trets més característics del procés de l'espai europeu d'educació superior, com ho ha fet la il·lustre diputada. I, efectivament, doncs, plantejar una sèrie de qüestions que ens preocupen enormement, perquè és cert que l'estructura legislativa de l'Estat espanyol és molt singular i particular; una normativa legal en mans exclusivament del Ministerio i una responsabilitat pràctica del desenvolupament dels ensenyaments i desenvolupament de les universitats en mans de les comunitats autònomes. Per tant, ens trobem en una situació complicada en aquest sentit.

Dissortadament, sembla que la proposta que va aprovar aquest Parlament, pel 90 per cent, que a través de l'article 150.2 la Generalitat de Catalunya tingués competències en la regulació dels estudis universitaris em sembla molt que no prosperarà i que serà una de les víctimes dels acords a què s'està arribant en el Parlament espanyol, la qual cosa lamento molt particularment, perquè efectivament aquesta era la via perquè Catalunya pogués articular un sistema universitari plenament integrat a Europa, en el qual venim treballant des de l'inici de la legislatura i en què ja gairebé tretze mil estudiants catalans hi participen.

Això afecta també la qüestió de les taxes, dels preus públics, en concret, que són determinats pel Govern de l'Estat. La Generalitat l'única cosa que pot fer és escollir, dintre de la forquilla que marca el Govern de l'Estat, quin és el valor que adopta. Jo tinc la preocupació,

efectivament, que aquest preu públic que pugui fixar el Govern de l'Estat, en el cas del postgrau no sigui adequat. I no sigui adequat si es té en compte que prèviament no s'haurà desenvolupat un sistema de reforma d'ajuts a l'estudi, que en el cas de l'Estat espanyol tenim l'honor de ser els segons per la cua, de dolent.

De manera que la meua insistència, que mai ha rebut resposta, ha estat la que primer cal modificar el sistema d'ajuts i beques i després la fixació de preus públics...

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

El vicepresident primer

Conseller...

El conseller d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació

Al meu parer –i acabo ja–, els preus públics han de garantir l'accés, amb mèrit i capacitat, de tots els estudiants que necessiten..., que vulguin fer aquesta ampliació d'estudis.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Solà.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre els drets i els deures dels càrrecs electes locals (tram. 300-01016/07)

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació sobre els drets i els deures dels càrrecs electes locals, que, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, formula l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Molt bona tarda, senyor vicepresident. Senyores i senyors diputats, honorable conseller... Honorable conseller, deia, tot i que la interpel·lació la centrarem en els drets i deures dels càrrecs electes locals, el cert és que aquests drets i aquests deures els hem d'emmarcar, els hem d'encabir en una situació molt concreta, que és la que viu la nostra Administració local, que és la que viu el nostre món municipal.

Per tant, em permetrà, conseller, que, d'una forma si no exhaustiva sí àmplia, intentar fer un repàs de quina és aquesta situació i de quines circumstàncies ens trobem. I em centraré, sobretot, en la situació dels municipis petits, perquè sobre els municipis grans, que també en tenen molts, de problemes, i molt greus, doncs, crec que hi ha altres diputats del meu Grup i d'altres grups més autoritzats i més qualificats per parlar-ne. I perquè, a més, segurament, necessitarien una altra interpel·lació, doncs, com aquesta, que sens dubte es produirà.

Vostè, senyor conseller, com jo mateix i com molts altres diputats d'aquesta cambra, ens hem forjat políticament en el municipalisme sorgit dels municipis petits. I en el nostre cas, d'uns municipis petits en els quals els governs durant molt temps –els governs locals d'a-

quests municipis– no van comptar, dissortadament, ni amb la complicitat de la Diputació ni de la Generalitat moltes vegades, ni de l'Estat. És a dir que moltes vegades van haver de governar sense aquesta complicitat de les altres administracions, que tenien molts més recursos, i sense poder gaudir, moltes vegades, de la tutela paternal o maternal –m'ho permetran algunes diputades–, doncs, que pot ser enuïjós en algunes circumstàncies, però que altres vegades ajuda a resoldre molts problemes.

Sens dubte aquesta experiència, doncs, li ha donat, a vostè, una perspectiva que no tenen o que no han tingut altres consellers de Governació. I és per això, segurament, entre altres motius, pels qual vostè, des de la seva conselleria, i evidentment amb el beneplàcit del Govern, ha emprès un seguit de mesures agosarades, valentes i decisives per tal de reforçar l'autonomia local en tots els àmbits, i sobretot en l'àmbit financer, perquè uns ajuntaments mal finançats, de fet, són uns ajuntaments instrumentalitzables políticament i són uns ajuntaments que sovint es fan servir per controlar el territori. I com que vostè ho sap, això, doncs el que ha fet és incrementar d'una forma substancial el PUOSC i el Fons de cooperació local, de tal manera que, amb el ritme que porta, en poc temps aquests recursos s'hauran incrementat més del 100 per cent. I per tant, això demostra que, des de la conselleria de Governació, sí que es creu de debò en l'autonomia municipal i que realment es vol dotar els càrrecs electes d'aquelles eines polítiques necessàries per poder realment defensar el territori que gestionen i per donar un bon servei als seus ciutadans. Fins ara molts alcaldes de poblacions petites s'han vist obligats a seguir un periple, jo diria penós, perquè havien d'anar de conselleria en conselleria i de direcció general en direcció general implorant ajudes i subvencions per tal d'aconseguir finançar algun projecte important. Jo crec que a alguns els havia agafat complex de viatjant, perquè és clar, haver d'anar amb la cartera a pidolar subvencions és una cosa molt trista. I alguns, després, fins i tot s'havien trobat que, com que havien hagut de recavar inversions molt diverses, després cada una de les autoritats que els les havia concedit reclamava preferència protocol·lària a l'hora d'inaugurar l'obra, i això provocava autèntics problemes.

Podríem parlar també de la demagògia que s'ha fet amb el sistema d'elecció dels consells comarcals, en els quals hi va haver alguna força política que va dir que amb la reforma d'aquest sistema s'estava perjudicant els pobles petits, quan això no és veritat, perquè, de fet, els consells comarcals no han estat mai concebuts per defensar els interessos dels pobles petits, sinó que han estat concebuts per defensar els interessos d'aquells partits que obtenien més vots als pobles petits. Perquè, si de veritat es vol defensar el paper dels alcaldes dels pobles petits el que s'ha de fer és potenciar el Consell d'Alcaldes, perquè llavors, amb el Consell d'Alcaldes, sí que es garanteix que tots els alcaldes dels pobles petits tinguin capacitat de decisió i puguin realment vetllar pels seus interessos. I això és el que, des de la seva conselleria, es té la intenció de fer, si després es poden posar en marxa les reformes legislatives corresponents.

Els alcaldes de les poblacions petites tots sabem que han d'afrontar moltíssimes responsabilitats, que sobre ells recau multitud de demandes, i en alguns territoris, en algunes comarques l'Ajuntament és, moltes vegades, l'únic motor que batega amb força, perquè són..., en el cas de comarques despoblades i desvalgudes hi ha poca societat civil, hi ha poca iniciativa econòmica, i a l'Ajuntament es demana, des que preservi el territori des d'un punt de vista mediambiental, fins que impulsi l'economia; és a dir, a l'alcalde s'exigeix tot tipus de demandes, i la responsabilitat que recau sobre ells és molt gran sense que fins ara, o fins fa poc, disposessin dels recursos, de les eines i dels instruments necessaris per afrontar aquestes immenses responsabilitats.

També és cert que en alguns municipis petits –són una minoria, però una minoria que jo diria encara massa notable– encara perviuen pràctiques de cacic; això també ho hem de denunciar. Encara hi ha ajuntaments petits en els quals els regidors de l'oposició no són considerats ajuntament; és a dir que només és ajuntament el govern i als regidors de l'oposició, a vegades, no se'ls permet ni l'accés, per exemple, al pressupost; és a dir que han de votar el pressupost sense que puguin tenir una fotocòpia d'aquest document tan important. O als quals no se'ls permet participar en el butlletí municipal.

O en altres municipis en els quals –sobretot em refereixo on hi ha llistes obertes– hi ha partits que obtenen dos terços dels vots i en canvi obtenen el 100 per cent dels regidors. És clar, algú es preguntarà com és possible que amb dos terços dels vots algú pugui obtenir els cinc regidors. Doncs això només és possible perquè encara hi ha pràctiques de cacic que consisteixen a repartir, casa per casa, les butlletes marcades amb els noms dels quatre regidors que es poden votar. Això encara s'està fent a Catalunya; això encara s'està fent. I són pràctiques, aquestes, que hem d'eradicar, pràctiques que hem de fer desaparèixer, perquè, si no, tindrem la impressió..., com així havíem tingut alguns que havíem estat alcaldes, que en lloc d'un sistema polític el que vivíem era un règim.

Però bé, entrant en el capítol de drets i deures, sí que li voldria dir que és urgent sostreure del debat polític tot allò que fa referència a les retribucions dels alcaldes dels pobles petits. No pot ser que el sou de l'alcalde o dels regidors, si s'escau, es converteixi en un motiu de controvèrsia política, que es converteixi en un motiu de demagògia mesquina. I aquí hi hem caigut tots els partits, senyors diputats. Tots els partits, en major o menor mesura, a vegades hem fet en aquest sentit una mala pràctica, perquè hem estat criticant les retribucions dels alcaldes dels pobles petits, i moltes vegades, aquests alcaldes tenien la impressió que quan cobraven una dieta més que merescuda ho estaven prenent de les arques públiques, perquè sempre hi havia algú disposat, amb total desconsideració, a recriminar-los-ho.

Per tant, senyor conseller, jo li demano que en aquesta qüestió hi entri a fons des de la conselleria, perquè hem d'equiparar els sous d'aquests alcaldes als d'altres càrrecs de l'Administració que amb responsabilitats i dedicació a vegades inferiors tenen sous incomparablement més alts. Hem de dignificar les condicions retributives dels alcaldes dels pobles petits, perquè, si no, doncs, en

la majoria de casos estan cobrant quantitats que són molt inferiors a les que es mereixen.

I també hem de reforçar el capítol de deures i de drets, perquè el que no pot ser és que en aquest moment encara hi hagi dificultats, com deia abans, per accedir a la documentació municipal. No pot ser que el pressupost s'envii amb quaranta-vuit hores d'antelació i que l'oposició no tingui temps, moltes vegades, d'estudiar-lo, o que les ordenances fiscals arribin també dos dies abans i que ni tan sols se'n pugui obtenir fotocòpia. No pot ser que els regidors de l'oposició no tinguin un lloc per reunir-se a casa la vila, perquè a vegades sembla que casa la vila és patrimoni exclusiu del govern. I els regidors de l'oposició també han de tenir dret a reunir-se a casa la vila, amb els veïns, amb les associacions, amb les entitats, perquè també són ajuntament, perquè també formen part de la institució. Per tant, en el capítol de drets dels regidors que estan a l'oposició, aquí també hem d'avançar i aquí també hi ha molt camí per recórrer.

Jo acabaria la meua interpellació, conseller, demanant-li que, atesa la seva trajectòria municipalista, realment prenguis mesures valentes i decidides per reforçar tot el catàleg de drets i de deures que estan esperant la immensa majoria d'alcaldes de poblacions petites per veure dignificada i reconeguda la seva tasca.

Moltes gràcies, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Estradé. L'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, senyor Joan Carretero, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Joan Carretero i Grau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor diputat Estradé, des de la recuperació de la democràcia els ajuntaments han esdevingut, sense cap mena de dubte, els protagonistes de la vida social i econòmica del país i han posat en marxa molts dels serveis bàsics necessaris per a la població. La figura dels alcaldes i dels regidors ha anat prenent força i ha estat cabdal en aquest procés. Els ajuntaments estan obligats, dia a dia, a donar una resposta a les noves demandes de més qualitat en els serveis i de més serveis. S'ha ampliat l'ofertament de polítiques públiques locals, que ha comportat una major dedicació dels càrrecs electes a les tasques de l'Ajuntament, i sovint aquesta dedicació no és recompensada i, en d'altres, és fruit de retrets i acusacions demagògiques de tots plegats.

La dignificació de l'activitat de l'electe local, però, s'ha de produir des de múltiples vessants, com vostè deia. La Carta europea de l'autonomia local, que va entrar en vigor l'1 de setembre de 1988, estableix les normes europees per protegir i desenvolupar els drets i les llibertats de les col·lectivitats locals. La Carta preveu que els responsables elegits per les col·lectivitats locals s'han de beneficiar d'un estatut que protegeixi la seva acció, la regulació i foment dels drets a la informació pública, la regulació de la participació dels regidors i regidores i dels grups municipals als mitjans de comunicació de titu-

laritat pública i als òrgans d'informació i difusió municipals, a més de reconèixer els deures i les incompatibilitats en l'exercici del seu mandat. Igualment en la Carta europea de l'autonomia local es concreta que l'estatut dels representants locals ha d'assegurar el lliure exercici del seu mandat i ha de permetre la compensació econòmica adequada a les despeses causades en ocasió de l'exercici d'aquell, i si és el cas, la compensació econòmica dels beneficis perduts o una remuneració de la feina feta, amb la cobertura social corresponent.

Alguns d'aquests drets que conformen l'Estatut de l'electe local es troben regulats de forma dispersa en la legislació vigent, sobretot en la de règim local, i s'han anat conformant, fruit de modificacions successives. Des del Govern, des del Departament de Governació i Administracions Públiques creiem convenient refondre en un sol text legal els drets i els deures dels càrrecs electes locals, i recollir en un sol cos normatiu els deures d'absència, la subjecció de responsabilitat, les incompatibilitats, les declaracions de béns i interessos, així com també els drets d'informació, d'assistència a les sessions, de formular preguntes, propostes de resolució, els drets laborals, el dret a impugnar acords, la constitució de grups municipals, els mitjans de suport a aquests, incloent també el dret a percebre retribucions econòmiques.

En aquest sentit, l'activitat legislativa per determinar unes taules de retribucions salarials dels alcaldes i regidors ha estat inexistent. L'article 166 del Decret legislatiu 2/2003, del 28 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, estableix que els membres de les corporacions locals han de percebre retribucions per a l'exercici de llurs càrrecs quan ho fan en règim de dedicació exclusiva o parcial, i que les corporacions locals han de consignar en els seus pressupostos aquestes retribucions dins dels límits establerts amb caràcter general. Aquests límits, però, no s'han establert fins ara, ni per l'Estat, malgrat que l'article 75 de la Llei de bases de règim local també en fa referència, ni pel Parlament de Catalunya.

Així doncs, i d'acord amb l'article 9.8 de l'Estatut d'autonomia, que determina la competència exclusiva sobre el règim local de la Generalitat de Catalunya, i sens perjudici d'allò que disposa l'article 149.1.18 de la Constitució, aquesta Llei es proposa regular l'Estatut del càrrec electe local amb totes les determinacions que permetin el lliure exercici del seu càrrec, així com l'establiment d'una remuneració màxima pel treball dut a terme pels càrrecs electes dels ajuntaments, sense la intenció de professionalitzar la tasca, sinó atenent la dignificació de l'activitat política i la possibilitat que esdevinguin càrrecs, l'accés als quals sigui obert a tothom.

Amb la regulació de l'Estatut de l'electe local farem un nou pas endavant per impulsar el municipalisme i reforçar els càrrecs electes de les administracions locals, reforçament que passa, entre d'altres, pel dret a obtenir tots els antecedents, les dades o les informacions en poder dels serveis de l'entitat, facilitant-los la documentació íntegra de tots els assumptes inclosos en l'ordre del dia de les sessions dels òrgans col·legiats. En els casos que es tracti d'assumptes relacionats amb el planejament urbanístic, pressupostos i ordenances, caldria preveure el lliurament amb un mínim de vuit dies d'an-

telació a la celebració de la sessió de l'òrgan col·legiat; el dret a formular preguntes i propostes de resolució que han de ser incloses en l'ordre del dia si són presentades abans de la convocatòria; els drets laborals de permanència en el centre de treball, públic o privat, durant el període del seu mandat i la disposició del temps indispensable per al compliment de l'exercici del càrrec electiu d'una entitat local; la garantia als grups municipals de disposició d'espais per al desenvolupament de llurs activitats, espais per a reunions, així com la garantia de participació en els òrgans de difusió i d'informació municipals.

Per altra banda, en l'exercici del seu càrrec, els membres de les entitats locals hauran d'observar les normes d'incompatibilitats establertes a la normativa vigent. Els regidors i els alcaldes que perceben una remuneració fixa estaran subjectes, durant l'exercici del seu mandat, al règim d'incompatibilitats per als alts càrrecs. I una de les principals novetats que es vol introduir és la compensació econòmica adequada a les tasques desenvolupades i a la responsabilitat del càrrec. Un acord del ple haurà de determinar quines persones gaudeixen de dedicació exclusiva o parcial i quina és la retribució, que no podrà excedir d'uns límits màxims, segons l'escala poblacional. No s'ha d'admetre cap altre concepte retributiu per als alts càrrecs electius locals que els establerts a la Llei. Aquests indicadors no poden obviar aquells municipis en què concorren circumstàncies especials, per exemple municipis amb població estacional que impliquin una major dedicació. En aquests supòsits, el Departament de Governació, d'acord amb la Comissió de Govern Local de Catalunya, podrà determinar les retribucions dels càrrecs electes d'acord amb aquestes circumstàncies. En els municipis inferiors a dos mil habitants, que no tinguessin cap dedicació, el Govern de la Generalitat hauria de transferir, amb caràcter finalista, una quantitat fixa de recursos per tal d'indemnitzar la tasca desenvolupada pels càrrecs electes.

Aquests són alguns dels punts dels treballs que el Departament de Governació hem iniciat en matèria de drets i deures dels electes locals. En aquesta línia hem dut a terme un seguit d'esborranys previs, dels quals van ser informades i consultades les dues entitats municipalistes, treballs que han desembocat en l'esborrany d'un avantprojecte articulat, que s'ha tramès de nou tant a la Federació de Municipis de Catalunya com a l'Associació Catalana de Municipis i Comarques, perquè en un termini prudent ens facin arribar les consideracions que creguin oportunes. He de dir, senyor diputat, que a hores d'ara l'Associació Catalana ja ens ha manifestat un suport incondicional a l'Avantprojecte de llei, en tot cas amb les matisacions que ens faran arribar.

A partir d'aquest moment, l'Avantprojecte seguirà la tramitació habitual, se n'informarà la Comissió de Govern Local de Catalunya, el Consell Tècnic, i finalment s'aprovarà pel Govern abans d'entrar al Parlament de Catalunya, perquè n'iniciï, com és obvi, la tramitació parlamentària.

Esperem, amb aquesta futura llei, donar forma i compliment a les previsions de la Carta europea de l'auto-

nomia local, per reforçar i dignificar la figura dels alcaldes i regidors i situar-los a l'alçada de la responsabilitat que ocupen.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor diputat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Ara un company d'escó em recordava que li donés el tractament adequat, perquè abans l'he tractat de vicepresident, cosa que als diputats novells això ens passa a vegades, que cometem alguna errada protocol·lària; per tant, doncs, me'n disculpo, eh?

El vicepresident primer

No té més importància, senyor Estradé. Li ho agraeixo.

El Sr. Estradé i Palau

Senyores i senyors diputats, jo, de la intervenció del conseller, voldria remarcar quatre o cinc de les puntualitzacions que ha fet, perquè crec que són molt importants, perquè són innovadores, perquè són valentes i perquè mostren, doncs, realment, que tota aquesta tasca que la conselleria ja ha emprès amb molta eficàcia i que ha despertat, jo diria, un gran i un bon acolliment entre el món local, doncs, tindrà continuïtat en aquestes mesures, que tindran una importància cabdal per tal que molts alcaldes se sentin reconeguts pel Govern de la Generalitat i se sentin, diríem, més acompanyats i se sentin més acomboiats per una de les administracions que hauria de ser més sensible als seus problemes.

Ha sigut molt interessant sentir-lo, doncs, quan parlava de les retribucions, no?, en el sentit d'equiparar aquestes retribucions a altres càrrecs amb dedicació i responsabilitat semblants, a posar uns topalls i, en definitiva, a millorar aquestes retribucions. És molt important i crec que transcendent el fet que deixi oberta la possibilitat de destinar un fons per tal de retribuir els alcaldes de poblacions de menys de dos mil habitants i que aquest fons tingui un caràcter finalista i que provingui de la mateixa Generalitat. I això és molt important, perquè tots sabem l'estat financer de molts d'aquests petits municipis, en els quals els alcaldes..., perquè la majoria, quan cobren una dieta, tenen recança moltes vegades, perquè els sembla que prenen aquests diners als seus conciutadans i van en detriment de les necessàries inversions públiques, que sempre són insuficients. Doncs, si reben uns diners per part de la Generalitat i amb caràcter finalista, segur que s'acabaran les controvèrsies i s'acabarà la demagogia sobre el que cobren o el que deixen de cobrar aquests alcaldes. Per tant, senyor conseller, permeti'm, una mica, destacar aquesta aportació.

També m'ha semblat important la referència que feia a la necessitat que els documents d'importància, com

poden ser els pressupostos, les ordenances, els principals instruments de planejament urbanístic, s'enviïn a l'oposició amb una antelació, com a mínim, em sembla que ha dit vostè de vuit dies; en tot cas, amb una antelació suficient perquè aquests documents puguin ser estudiats, valorats i debatuts prèviament pels regidors de l'oposició perquè després, quan s'han de sotmetre a l'aprovació del Ple, doncs, puguin opinar amb coneixement de causa i puguin realment fer aportacions positives, que són molt necessàries per a enriquir el debat polític.

També és important i necessari garantir i assegurar que les propostes de resolució s'inclouen en l'ordre del dia, perquè, ho repeteixo, encara hi ha alguns equips de govern –jo diria que pocs, per sort, però encara n'hi ha– que es neguen a acceptar propostes de resolució, perquè els sembla que l'oposició no té o no hauria de tenir cap capacitat d'iniciativa política, i aquesta és una visió caciquista de la política, i és necessari que l'oposició, a partir de motivacions i plantejaments propis o a partir de demandes ciutadanes, pugui presentar aquestes propostes de resolució.

I la disposició d'espais també és fonamental, perquè l'oposició també és govern, l'oposició també ha de tenir un despatx i un espai per reunir-se i per rebre els veïns.

I per últim, senyor conseller, honorable conseller, no n'ha fet esment, però jo m'agradaria que la seva conselleria estudiés la possibilitat d'instar el Govern de l'Estat perquè variï el sistema d'elecció dels municipis on hi ha llista oberta, perquè en aquests municipis s'ha pervertit aquest sistema d'elecció i, per tant, com deia abans, s'utilitzen aquestes llistes obertes per a imposar els vots. I si reduíssem el nombre de vots per persona de quatre a tres –de quatre a tres–, com que la majoria absoluta està en tres, seguiríem garantint l'estabilitat d'aquests consistoris i, en canvi, no cauríem en aquesta..., o eliminariem la possibilitat de pervertir aquest sistema d'elecció, que a vegades, doncs, dona resultats que no es corresponen amb el vot i la influència que té cada una de les forces que concorren a les eleccions.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president, honorable conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Estradé. Honorable conseller? (*Pausa.*) No fa ús del torn de rèplica. Moltes gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana (tram. 300-01017/07)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre la projecció exterior de la cultura catalana, que en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió formularà l'honorable diputada senyora Carme-Laura Gil.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, és aquesta una interpella-

ció recurrent que ve originada per la crisi de l'Institut Ramon Llull, per les possibles repercussions sobre la participació de la cultura catalana l'octubre de 2007 a la Fira del Llibre de Frankfurt, i també pel desgovern del Departament de Cultura.

L'Institut Ramon Llull. Miri, el que ha fet aquest Govern i el que ha fet vostè, consellera, és quelcom insòlit, és com una anomalia política i social, perquè s'ha destruït l'únic ens que teníem institucional que proclamava arreu que la cultura catalana era un patrimoni comú amb d'altres territoris, més enllà del Principat. Saussure, ja va fer molts anys que va anunciar que tot significat només podia ser entès amb una altra significació, que sempre fa d'interpret. Doncs, l'Institut, consellera, era un significat que només s'entenia amb la història singular mil·lenària i amb l'ambició del reconeixement arreu de la cultura del que anomenem «Països Catalans». Quan el van desnaturalitzar, el van destruir. I això només s'explica amb una altra significació: la del sectarisme, la de la ignorància, la del desamor.

Vostè i el Govern catalanista i d'esquerres no es van mai qüestionar si l'Institut era o no una bona eina per a la projecció al món de la llengua i cultura compartides; ni tan sols es preguntà si era aquesta una utopia. Tot fou molt més simple: el Govern format pel Partit Socialista, per Iniciativa i per Esquerra Republicana va acordar el canvi d'estatuts, la seva desnaturalització; i només per una raó, molt simple: perquè era una obra del Govern de Convergència i Unió.

Els despropòsits han estat greus. De bell antuvi se li amputa la projecció exterior, es tallen els lligams amb el Govern de ses Illes, i per què havíem d'anar a parlar amb València si ja el socialisme, juntament amb el Partit Popular, enterra la unitat de la llengua catalana? Parlar que Andorra hi seria... On és Andorra? Perquè està ben a prop del Principat. Però, per què calia que hi estigués Andorra, si la literatura que ens uneix ja no és aquella literatura?, si la literatura que ens uneix, que és la literatura catalana, és també castellana, si tenim potser una nova història, si ja s'està transformant, gràcies a vostè i a aquest Govern, Catalunya en «Castellunya», i ja estem a punt de formar part dels «Països Castellans»? (*Remor de veus.*) És així que pretén el Govern, consellera, instituir una cultura catalana sense memòria històrica.

Miri, l'Institut Ramon Llull és ja un cadàver o un òrgan en estat catatònic, amb una directora; vostè, que òbviament no dirigeix; amb un director recentment dimitit que mai no fou nomenat... Per què no fou mai nomenat? I tot això ha estat un menyspreu a una persona respectada i culta.

Quines repercussions té això sobre la Fira del Llibre de Frankfurt de 2007, la gran trobada de l'octubre del 2007? Miri, els editors catalans han treballat durament per aconseguir que Catalunya i la seva cultura fossin les convidades d'honor. L'Institut Ramon Llull hi treballà, el Govern l'esperonà, el president Pujol signà l'any 2003 el primer acord, el president Maragall el renovà, i vostè signà el conveni amb l'entitat organitzadora. I ja som a punt de malbaratar aquesta oportunitat.

Miri, és evident que l'Institut no nasqué per portar la literatura i cultura catalanes a la Fira, sinó per portar-les arreu del món. Però és que la Fira és l'aparador al món

del llibre, és l'oportunitat de donar a conèixer per mitjà del llibre la història que ens dugué als Països Catalans i la qualitat i vigor de la producció literària. Així ho ha entès la mateixa Fira, quan parla sempre en el conveni dels *Catalan-speaking lands*, i mai no parla de Catalunya: parla només dels Països Catalans.

Doncs, gairebé està tot per fer: la logística –bé, suposo que ara ens ho explicarà–, el programa... Però sobretot hi ha quelcom que no hi és: on és l'ànima del que ha de ser la presència de la cultura catalana?, com estem lligant la participació dels Països Catalans? Sabem que l'Institut Català de les Indústries Culturals treballa amb els editors i que ho fa bé, però això és l'àmbit del mercat. Sabem que la Institució de les Lletres Catalanes treballa amb ànima, però sense pressupost suficient. I l'Institut Ramon Llull és inoperant.

Vostè ha nomenat, diuen, un director artístic o quelcom de semblant, el senyor Borja Sitjà. Jo no li discutiré mai, ni en aquest Parlament ni fora d'ell, la seva competència de fer nomenaments, però a més de nomenaments hi ha d'haver sentiments, i en aquest cas recordar que el senyor Sitjà està lligat al Grec fins a acabar l'estiu i que el programa ha d'estar lligat i acabat abans. També recordar que va tenir un èxit força dubtós com a director del festival artístic del Fòrum i, sobretot, que va ser molt comentada la seva manca d'atenció a la participació de la cultura en català.

Ho repeteixo, cal actuar no només amb nomenaments, sinó també amb sentiments. I tenir ben present el que el món de les lletres li va dir després de Guadalajara: Frankfurt no pot ser un segon Guadalajara. Un editor, escriptor, intel·lectual rellevant, digué: «A Guadalajara es diluí l'essència del missatge, l'essència que una literatura va lligada a una llengua.» Hem d'anar a Frankfurt amb l'orgull de la nostra literatura i dels Països Catalans, hi hem d'anar amb un pressupost digne, hi hem d'anar amb criteris clars, hi hem d'anar amb persones de consens.

Voldria preguntar –perquè vostè potser la rèplica voldrà contestar-me– què s'ha fet fins ara, què tenim fet. Tenim ja l'oficina de Relacions Exteriors allà a Frankfurt? Ho tenim ja preparat?, la tenim preparada? Perquè haurà d'estar d'aquí a uns mesos, d'aquí a uns mesos ha d'estar fet. Suposo que es va presentar el desembre del 2005 el primer esborrany de la presentació de la cultura catalana com a convidada d'honor. Em podria dir quants metres, més enllà dels 1.500 metres quadrats que ja tenim assignats, tindrem? Els ampliarem? Ha fet algun concurs públic per tenir l'arquitecte que ha de dissenyar l'estand, no només dels editors, dels publicadors dels llibres, sinó també en general de la cultura catalana convidada d'honor? Està tot fet? Ha fet algun concurs per a un logo? Ha fet el concurs per al pòster? Tot això, ho tenim fet? On s'ha anat? Tenim aquella oficina..., un any abans de la presentació de la cultura catalana convidada d'honor ha d'haver-hi una oficina amb dos coordinadors? On és? Perquè la conferència de premsa es farà probablement el maig de l'any que ve. Bé hi ha d'haver tota..., tot hauria d'estar preparat abans. Quantes gires han fet per Alemanya, per anar llegint i presentar els nostres autors, els nostres escriptors i escriptores i fer les lectures pertinents? Quines exhibicions..., què

tenim organitzat per fer a Frankfurt, a Hessen i a tot Alemanya, com diu el conveni? En quins museus de Frankfurt, en quines institucions culturals ja tenim convenis signats per fer tot allò que correspon per presentar amb orgull i amb honor i amb dignitat la nostra cultura compartida?

Jo crec que vostè potser ara em contestarà, però a més també m'agradaria que em digués de quina manera pot influir en aquesta fira, de quina manera pot influir en la projecció de la llengua i cultura catalanes, aquell Decret que vostè, col·legiadament amb el Govern, va aprovar dimarts passat a la sessió de govern.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Gil. Té la paraula l'honorable consellera de Cultura, la senyora Caterina Mieras.

La consellera de Cultura (Sra. Caterina Mieras i Barceló)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, és evident que la senyora Carme-Laura, en la seva intervenció expressa la preocupació envers la projecció exterior de la cultura catalana, i vostè m'ha parlat fonamentalment de l'Institut Ramon Llull i de la Fira de Frankfurt.

Senyora diputada, permeti'm –que ja en parlarem– que li expliqui, primer, la política que duem a terme des del Departament de Cultura per promocionar i donar a conèixer la nostra cultura arreu del món. La projecció exterior de la cultura catalana és una de les principals prioritats del Departament de Cultura. I aquesta afirmació la hi puc demostrar, i la hi demostraré, amb fets i amb xifres.

Les actuacions en matèria de projecció exterior de la cultura del nostre Departament no es fan de forma aïllada, no depenen d'una única persona ni d'una única institució. Aquesta filosofia, que he vingut liderant des que sóc la responsable del Departament de Cultura, li puc assegurar que ha donat molt bons resultats, atès que només el treball en equip, la coordinació i la transversalitat poden assegurar l'acompliment d'uns objectius marcats per un govern compromès amb els interessos col·lectius. Mostra d'això és que el Departament de Cultura ha complert ja un 65 per cent del pacte del Tinell, que és, com no pot ser d'una altra manera, el nostre full de ruta.

Senyora diputada, amb relació a la projecció exterior de la cultura, el pacte del Tinell apunta que s'han de redefinir els instruments de projecció exterior de la cultura catalana, no només dotant l'Institut Ramon Llull de més recursos, sinó també incorporant a l'Institut d'Indústries Culturals per treballar en tots els àmbits culturals amb major capacitat empresarial i professional i amb millor connexió amb els diferents sectors de la cultura.

Doncs bé, senyora diputada, aquest Departament no només ha complert aquest objectiu cabdal, sinó que ha anat més enllà i ha dotat de pressupost els diferents organismes autònoms adscrits al Departament i a les direccions generals per tal que puguin portar a terme dins de les seves programacions activitats i accions en-

caminades a donar a conèixer arreu els nostres agents i les nostres manifestacions culturals.

I ara, deixi'm, com li he dit al començament, que li ho demostrï amb fets i amb xifres: des de l'Institut Català de les Indústries Culturals hem donat suport a tot el nostre teixit empresarial cultural per potenciar la seva presència a l'exterior, a fires, festivals i mercats –trenta-nou al llarg del 2005. I entre aquests, i a tall d'exemple, li diré que les galeries d'art han vist reforçada la seva presència i participació a les fires internacionals d'art. Vostès no ho havien fet mai.

També donem suport decidit a la participació i promoció de les pel·lícules catalanes seleccionades en premis i festivals internacionals. Catalunya ha estat present al Mercat Internacional d'Edició de Música de Canes amb la presència de més de 20 empreses discogràfiques catalanes, l'any 2005, i 29 empreses l'any 2006. Hem creat el Consorci Catalan Films per tal d'internacionalitzar el sector audiovisual català, i molts altres exemples que li podria citar.

Hem anat més enllà: des de l'Entitat Autònoma de Difusió Cultural hem impulsat fons per a estades a l'estranger dels nostres creadors i creadores culturals, ja que no cal dir que creiem que l'intercanvi és bàsic per afermar la creativitat catalana. Hem creat el Programa de creadors en residència, per estimular la mobilitat dels professionals de la cultura: mobilitat a nivell nacional, estatal i internacional.

D'altra banda, hem signat un conveni de col·laboració amb el Quebec, que, per primera vegada, després de vint-i-tres anys, permetrà un intercanvi d'artistes de Catalunya amb l'estranger.

Però, senyora diputada, la societat civil organitzada entorn de la cultura popular també és una gran ambaixadora de la nostra cultura. Per això, des del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana hem creat, també per primera vegada en vint-i-tres anys, una nova línia d'ajuts a entitats privades sense ànim de lucre i a artistes catalans no professionals en els seus desplaçaments a l'estranger, amb la finalitat de projectar a l'exterior les manifestacions culturals relacionades amb la cultura popular i tradicional catalana.

Suposo que no cal que li recordi, també, senyora diputada –alguna herència ens han deixat–, que l'Aplec Internacional de la Sardana, que es fa cada any en una ciutat europea, és també difusió de la nostra cultura.

Miri, si parlem de l'Institut Ramon Llull, de rendes molt poques: ni el Govern anterior ni l'actual Govern podem fer nostre el mèrit de ser convidats d'honor tant a la Fira de Guadalajara com a la Fira Internacional de Frankfurt. Han estat llargs anys de treball i de prestigi dels nostres editors, dels nostres escriptors i del món del llibre en el seu conjunt els que ho han fet possible. No ens atribuïm els mèrits de la societat civil. La nostra responsabilitat ha estat i és fer-ho possible. I aquesta ha estat una responsabilitat d'aquest Govern.

Nosaltres, al llarg del 2006, dedicarem a la projecció de la cultura catalana més de 17 milions d'euros. Vostès, fa només tres anys, no van dedicar-hi ni 3 milions d'euros.

Senyora diputada, no hem de menystenir els números, perquè gràcies a aquest important augment –i li'n citaré

alguns exemples, només—, l'Àrea de Llengua de l'Institut Ramon Llull ha augmentat el seu pressupost des del 2003 en un 71 per cent. I això sense comptar els 4,5 milions d'euros que dediquem als cursos de català en línia.

L'increment pressupostari ha permès, també, doblar el pressupost destinat a les traduccions al català a altres llengües, i ha permès, i li ho esmento per a la seva importància, la posada en marxa d'un programa de suport al traductor. L'assignació de més recursos ha fet possible, i també li'n citaré només alguns exemples, la presència a l'exterior de 70 grups de música, 54 grups de teatre i dansa i 36 artistes d'arts plàstiques. Senyora diputada, els nostres artistes i la nostra cultura han estat presents, només l'any 2005, a cinquanta-cinc països.

La transversalitat que inspira la nostra acció de govern també ha inspirat la manera de fer de l'Institut Ramon Llull. I així ho demostra la composició del seu Consell de Direcció, on estan representats la Secretaria de Relacions Interdepartamentals, de Política Lingüística, de Relacions Exteriors i la mateixa conselleria d'Universitats.

Doncs bé, aquest model transversal és el principi que sustenta el procés de treball que duem a terme per dissenyar i programar la nostra participació en la Fira Internacional de Frankfurt de 2007. L'octubre de 2005 vàrem constituir una comissió per a Frankfurt amb la participació directa de tots els sectors. Aquesta Comissió de Frankfurt, que ja té elaborada una proposta sòlida per afrontar el repte que suposa Frankfurt, no només per a l'any 2007, sinó també per a la que serà la nostra participació aquest any 2006. S'han concretat, ja, els espais que ocuparan els estands, tant institucionals com els dels editors, amb un increment de participació important de noves editorials, i la concentració de les editorials catalanes. Hem incrementat la presència del nombre d'editorials catalanes a les principals revistes editorials del món. Tenim ja elaborat un programa formatiu per millorar la internacionalització de les petites i mitjanes empreses editorials catalanes.

Des de la Institució de les Lletres Catalanes es treballa —amb pressupost, senyora Laura Gil—, conjuntament amb l'Àrea d'Humanitats i Ciència de l'Institut Ramon Llull, per un bon programa de subvencions a la traducció, de promoció de l'assaig, el pensament i la recerca catalanes a Alemanya, que, respecte a anys anteriors, també ha doblat l'import.

I, per finalitzar —i acabo, senyor president—, hem de ser conscients per a la nostra projecció de la cultura exterior..., ha d'anar a més el nostre pressupost. I aprofito aquest moment per avançar-li la imminent signatura d'un acord conveni amb el Ministeri d'Indústria per un total de 5 milions d'euros per a la Fira Internacional de Frankfurt.

Gràcies, senyora diputada.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyora Laura Gil, té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. Gil i Miró

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora consellera, és bastant risible que hà-

gim d'anar a demanar al Govern de l'Estat espanyol aquest ajut per a la cultura catalana..., i que ve a ser el doble d'aquesta campanya que fan «Com tu».

Quan vostè parla de les traduccions i que s'ha duplicat..., miri, jo ho trobo absolutament mesquí que hi hagi hagut només 600.000 euros per a traduccions a l'Institut Ramon Llull —com tothom sabem, i perquè se'ns ha contestat— i que, en canvi, hagin fet una campanya només per aquí, per a la societat catalana, del «Com tu», que val 2,5 milions d'euros.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

No m'ha contestat..., és clar, m'ha contestat molt poc, perquè res del que li dic que s'havia de fer, de calendari, vostè no m'ho ha contestat. Potser espera aquests altres cinc minuts perquè jo em quedi molt satisfeta... Però tampoc m'ha dit res sobre aquest Decret que van, vostès, aprovar. I és un decret molt important i vostè no me'n diu re. I el van aprovar dimarts. És un decret de la projecció exterior de Catalunya. És aquest Decret, que se li ha delegat..., que al president Maragall és a qui li correspon coordinar aquesta acció exterior, i delega o podrà delegar aquesta competència en el conseller primer.

Sap què diu l'exposició de motius? «Aquesta normativa és especialment necessària» —suposo que els consellers ho saben, i la consellera, perquè ho van aprovar— «per la voluntat decidida de Catalunya de projectar en l'àmbit internacional la seva llengua i cultura pròpies i la seva personalitat diferenciada.»

És per això que li preguntava que si l'exposició de motius..., que segurament el senyor Bargalló coordinarà, respon a «la voluntat decidida de Catalunya de projectar en l'àmbit internacional la seva llengua i cultura pròpies i la seva personalitat diferenciada» tindrà alguna influència respecte a la projecció exterior de la cultura catalana l'octubre del 2007 a la Fira del Llibre de Frankfurt, simplement. Però ja ho sabem.

Miri, el que jo li diré ara, consellera, no ho diu només Convergència i Unió, no ho diu aquesta diputada, només. Ho diuen veus més autoritzades que no pas la meua. Ho han dit ja editorials de diaris respectables, ho han dit articles i opinions que pervenen del món de la cultura. Hi ha un cert clam, força explícit, dels protagonistes de la cultura respecte a vostè i a la seva competència com a consellera.

Miri, una persona del món de les lletres va fer un article no fa gaires dies, i deia: «He conegut la consellera Mieras. És una dona intel·ligent.» Jo ho comparteixo: vostè és una dona intel·ligent. Diu: «Sembla que és una dermatòloga de prestigi.» És cert, a mi m'ho ha dit gent del món sanitari: vostè té un gran prestigi en el món sanitari. Però diu: «Però aquesta consellera no té cap interès per al país.» I acabava dient, aquest article: «O ens hem equivocat de consellera o ens hem equivocat de país.» Doncs, no ens hem equivocat de país. Ben segur.

I és per això, senyora consellera, senyores diputades i diputats, que nosaltres, des d'aquí, i com a Convergència i Unió, la reprovem, a vostè, com a consellera. I la podríem reprovar pels seus errors, però no ho fem. Podríem somriure, fins i tot, en escoltar que no ens ha contestat i que ha llegit el que potser altres li han dic-

tat. Ni tan sols la reprovem per la seva manca de discurs. Miri, ho fem per la seva indiferència, pel seu desamor a la cultura catalana; la reprovem per la seva manca de projecte i per la seva ineficàcia.

(*Remor de veus.*)

El president

Honorable consellera de Cultura, té la paraula.

La consellera de Cultura

Senyora diputada, permeti'm simplement..., permeti'm simplement que li demani personalment que abandoni aquest to agre, aquest regust amarg i aquest fregar constantment el terreny despectiu personal. Aquest estil, crec que no és propi ni digne d'aquest Parlament. (*Veus de «Molt bé!» en un sector de l'hemicicle.*)

Miri, vostè té dues obsessions. Una és l'Institut Ramon Llull, perquè vostè segueix el 2003, vostè segueix mirant el passat i segueix pensant en aquell Institut Ramon Llull, afortunadament ja superat, que vostès governaven amb el PP. Ho entenc, vostè en té enyorança. Vuit anys de governar amb el PP són molts anys (*remor de veus*), donen per molt, i comprenc, doncs, que vostè els enyori. Per això reclama l'Institut Ramon Llull que vostès compartien amb ells i que tan poc va fer, desgraciadament.

Ja li he dit i li torno a repetir, senyora Laura Gil, que pot estar molt tranquil·la, tant per la projecció exterior de la nostra llengua i la nostra cultura..., perquè gaudeixen de molt bona salut. Li ho dic jo, senyora diputada, que afortunadament i amb molt d'orgull sóc metgessa.

Hem de treballar per Frankfurt, i hi estem treballant, i ho hem de fer totes i tots, perquè Frankfurt sigui un èxit. I aquest èxit no depèn –li ho asseguro jo– ni d'una persona ni d'una institució, sinó que dependrà sobretot de la implicació de tots els sectors, de tota la societat civil, i crec sincerament que de tot aquest Parlament.

Miri, la segona obsessió seva és insistir a repartir patents de catalanitat i d'idoneïtat per ser conseller o consellera de Cultura. Jo li voldria demanar –i no vull entrar en coses personals– que a partir d'avui m'interpelli sense prejudicis i que ho faci amb dades i arguments, que critiqui les polítiques del Departament; però, per favor, sense entrar en desqualificacions personals. (*Remor de veus.*) Vostè té una concepció elitista i exclouent de la cultura, pensa que per governar-la no poden fer-ho més que els escollits; però aquest és el seu problema, senyora Laura Gil. Jo crec fermament que la cultura és un patrimoni col·lectiu. Intento no caure en la seva provocació. Les idoneïtats i els serveis al país de les polítiques d'un govern, els jutgen en democràcia, afortunadament, els ciutadans. Ells són els jutges; vostè no.

(*Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya.

Interpellació al Consell Executiu sobre l'organització territorial de Catalunya (tram. 300-01018/07)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Lluís Corominas. (*Persisteix la remor de veus.*) Si recuperéssim el silenci, la interpellació podria substanciar-se amb normalitat. (*Pausa.*)

Senyor Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller de Participació Ciutadana i Relacions Institucionals, de fet ens vam esperar a presentar aquesta interpellació, perquè en el debat sobre l'ordenació territorial no és bo anar-hi afegint llenya, perquè n'hi ha molta, ja. Fa dos anys que assistim a un sorollet de fons que ens preocupa molt, però darrerament hi ha hagut una sèrie de manifestacions del mateix Govern que ens han preocupat encara més i que han portat aquest Grup Parlamentari a presentar aquesta interpellació.

De fet, tenim tres grans grups de preocupació. El primer, el suposat procés que vostès han iniciat –dic «suposat procés» perquè en realitat no hi ha procés. El segon, els continguts; del poc que sabem, del que han anat dient alguns consellers, del que han anat dient alguns càrrecs dels partits polítics que donen suport al Govern, ens preocupa el que ha anat sortint, perquè, en tot cas, no ho compartim en absolut, sobretot els objectius que, en tot cas, es veuen darrere d'aquestes declaracions. I el tercer grup de preocupació és la..., bé, el que vostè hauria de liderar: la participació, escoltar o no escoltar els agents implicats, escoltar o no escoltar els representants legítims del territori, escoltar o no escoltar els grups parlamentaris i els partits polítics d'aquesta cambra.

Bé, què ens preocupa respecte al procés? A nosaltres ens fa la impressió que vostès, aquesta llei, se l'han presa com una llei més, d'aquestes que es genera a través d'una conselleria determinada, s'embolica dintre del mateix Govern i, després d'embolicar-se dintre del mateix Govern, un dia o altre la trauran aquí al Parlament; quan està aquí al Parlament, encara abans de ponència, tornen a esmenar-la, i després la tenim a dintre d'una ponència i l'hem d'acabar d'arreglar. I això és molt perillós en tot, però en ordenació territorial, en organització territorial, encara és més perillós. Per tant, no la tractin com una llei més.

Constatem, a més, que vostès aquests mesos el que han generat en el territori és desconfiança i enfrontament; no han generat una altra cosa. Vostè preguntí a qualsevol administració de l'àmbit local o de l'àmbit supramunicipal el que en aquest moment pensen de com s'està portant aquest procés. Vostès han generat desconfiança i enfrontament territorial.

També ens fa la impressió que tenen com a mínim tants models com partits polítics hi ha al Govern, tot i dir que hi ha algun partit polític que té més d'un model, perquè, en tot cas, les declaracions que s'han fet aquests darrers dies no casen les unes amb les altres dintre del mateix partit.

I al final sembla que tot això vagi néixer a l'anterior legislatura, que ordenació territorial i sistema electoral anaven junts i que l'únic que els movia, al tripartit, l'únic que segur que compartia el tripartit era que ordenació territorial i sistema electoral eren les dues bases per anar contra Convergència i Unió, i, per tant, s'havia de fer tant sí com no.

Per tant, aquesta primera preocupació pel suposat procés. Ens agradaria que hi hagués un procés que tingués inici i que tingués final conegut per part de tots els actors. I, per tant, com que no hi és, l'hi reclamem.

Abans de passar als continguts, m'agradaria llegir-li unes declaracions seves de *La Veu de l'Ebre*, perquè potser diferim de què ha passat aquests darrers vint-i-sis mesos. Vostè diu que «a la primavera del 2004, el Govern va crear una comissió, formada pels consellers Nadal i Carretero i jo mateix, com a coordinador per fer una proposta de bases d'organització territorial. Aquest document es va lliurar el novembre al Govern i ara està aturat, perquè estem esperant l'Estatut». Bé, és un resum com a mínim –com a mínim– opinable. Si en aquests vint-i-sis mesos tot el tema d'organització territorial a Catalunya resulta que és que un dia es va crear una comissió de tres consellers que han fet un document i que ara estem esperant a veure com acaba l'Estatut..., no. No, o almenys alguns consellers han fet altres coses.

Vostès van dir que aquesta seria una de les primeres lleis a tramitar aquí al Parlament. I li haig de recordar que el conseller Carretero, aquí en aquesta cambra, va ser motiu d'una esbrancada pública per part del president Maragall, que tots els diputats hi vam assistir, perquè havia filtrat a la premsa el contingut de la seva proposta, sense consensuar-la al Govern. I el president Maragall, aquí en aquesta cambra, li va dir que això no es feia i que per castigar-lo li feia una comissió de tres consellers. I a partir d'aquí la dimensió desconeguda, evidentment. Vostès quan volen que una cosa no funcioni i s'aturi, el que fan és crear una comissió de tres consellers; molt bé. I vam assistir a partir d'aquell moment a una desautorització doble del conseller Carretero que..., li ho haig de dir: jo em vaig sentir malament aquell dia. Que el president del meu Govern esbronquí aquí un conseller perquè feia la seva feina, la veritat..., en tot cas, és molt singular.

Mentre això passava al Govern, al territori han passat coses aquests vint-i-sis mesos, senyor Saura. Vostès han anat encenent focs al territori, i no li ho personalitzo en vostè: el Govern i els partits que donen suport al Govern. Què ha passat? Vam saber que hi hauria dotze comarques noves, i legítimament els territoris que saben que tenien comarques noves se'n van alegrar; van dir: «Veus que bé!» Ara, al cap de dos mesos, la gran aportació: Esquerra Republicana no creu en els consells comarcals i, per tant, els treu tota la força política; seran unes mancomunitats, uns consorcis... Escolti, per fer això no cal que fem noves comarques; per fer això, avui qualsevol municipi es pot associar, mancomunar, consorciar, i no cal que fem una llei d'organització territorial. Han enganyat aquesta gent; les dotze comarques a les quals van dir que tindrien poder polític com a comarca se senten enganyades.

Després les vegueries, que aquí compartim tots plegats una nova organització territorial a Catalunya. Ara, escolti, es pot avançar una mica durant vint-i-sis mesos? Només podem dir que canviarem les diputacions pels consells de vegueria? No podem dir res més? Vostès mentrestant al Govern fan coses, fan coses tan criticables com que a la Llei de serveis socials es digui que, mentre no hi hagi les vegueries, els actuals serveis de benestar social de les consells comarcals els passen a les diputacions. Pregunti al Consell Comarcal del Solsonès, per exemple, què li sembla això.

Bé, aquestes coses passen avui. Per tant, no és que s'hagi aturat i no passi res, no. Vostès estan fent organització territorial per un cantó, i per l'altre cantó tenen el document aturat. Han venut capitalitats de vegueria; han venut, d'alguna manera, aquest debat d'enfrontament entre uns i altres; no s'han pronunciat sobre l'alt Ter, no s'han pronunciat sobre la vegueria del Penedès. Vostès mateixos, dintre del Govern, han anat a aquests territoris, i primer un dia una cosa, i a la setmana següent n'hi va un altre i diu una altra cosa. Això no genera ni confiança en el Govern, ni genera confiança tampoc que hi hagi una bona llei d'organització territorial que pugui ser pactada.

Per tant, el següent motiu de preocupació són els continguts, també preocupants. Creiem que hem de saber llegir tots plegats el moment polític en què estem: Estem acabant l'Estatut, evidentment; també l'Estat ens amenaça amb una llei de bases de règim local, la tenim aquí –«llei de bases del govern local», en diuen. L'organització territorial de per si genera finançament, genera competències, i hauríem de ser capaços entre tots de pensar, a cada nivell d'administració, ara que tenim un bon moment, com entre tots plegats ens posem d'acord, començant pel municipi..., competències, finançament, què fa cadascú, començant per baix, no començant per la vegueria i «a la vegueria li donem això, i després ja veurem què queda per al consell comarcal i per al municipi». I, per tant, el que s'hauria de fer és aquest debat, serenament, sense presses, però tampoc sense aturar-ho. Vostès ho han aturat. I, evidentment, a catorze mesos d'unes eleccions municipals, segurament, és com a mínim bastant provocador portar una llei d'organització territorial aquí al Parlament. Però jo no li dic re d'això; jo el que li dic és que l'hem de tenir preparada, pensada, debatuda amb tothom i, per tant, que aquí ens té per fer-ho.

El tercer motiu de preocupació –i ja és de la seva àrea– és la falta de diàleg. Vostès han de poder i de saber escoltar el territori. Sembla, d'alguna manera, que busquin una solució tipus «el Bus de l'Estatut»: «Veiem de quina manera podem fer una aparença de participació, i a partir d'aquí ja hem consultat tots els consells comarcals, totes les diputacions i tots els ajuntaments.» Bé, això li pertoca a vostè. Com preveuen vostès fer aquest procés de participació amb els ajuntaments, els consells comarcals i les diputacions? Perquè no l'han fet. De moment, amb vint-i-cinc mesos, res de res. Tot això ha de tenir un inici i un final, aquest procés de participació; ningú el sap. I el que no es pot fer és generar enfrontament territorial, que no és participació. Tampoc és participació general una comissió de tres en el Parlament..., en el Consell Executiu, en el Govern.

Amb aquestes comissions de tres al final –al final– sembla que vostès, la participació, l'entenguin com a participació dintre del Govern; un nucli d'intervenció ciutadana s'ha convertit en un nucli d'intervenció dels consellers dintre del Govern. Això, evidentment, no serveix per a res.

I, finalment, vostès ho van acabar d'embolicar ara el 31 de gener, quan el conseller Bargalló diu una cosa, vostè en diu una altra, el conseller Carretero en diu una altra, i van rebaixant el grau de participació.

Jo li faré ràpidament sis preguntes, senyor Saura, que m'agradaria que em contestés. La primera, té el Govern una proposta única d'ordenació territorial? La segona, quina previsió temporal preveu el Govern per a la tramitació d'aquesta llei? La tercera, quines altres lleis preveu que s'hagin d'harmonitzar amb l'ordenació territorial? La quarta, com preveu el Govern fer la participació d'aquests 946 municipis, els consells comarcals, les diputacions, i, per tant, tots els representants legítims del territori de quina manera seran consultats i de quina manera hi podran participar? També ens agradaria saber quin procés de consulta pensa fer amb els partits polítics, si pensa fer un procés de consulta també abans d'entrar aquí al Parlament, que seria el lògic, atesa la importància de la llei. I, finalment, a mi personalment també m'agradaria saber si vostè comparteix el criteri del conseller Carretero, que a l'Estatut, a l'hora de regular les vegueries, ens hem fet un autogol.

Bé, i en tot cas, per al temps de rèplica deixem la resta de qüestions.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller de Relacions Institucionals i Participació.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor diputat, pel to de la seva intervenció. Li contestaré els primers tres blocs de la seva intervenció i les sis preguntes que vostè m'ha fet, no?

Primera, m'ha dit que no hi ha procés, i jo li explicaré quin és el procés i quin és el treball que s'ha fet. El febrer del 2004, el Govern va decidir, abans que passés qualsevol declaració de qualsevol conseller, una comissió d'organització territorial formada pel conseller Carretero, pel conseller Nadal i per mi mateix, que la coordinava, per tal de fer unes bases d'organització territorial. Per què unes bases i no projectes de llei?

Primer, perquè pensem que els projectes de llei s'han de fer en una ponència conjunta. És a dir, el Govern no presentarà –no ho hem dit mai, hem dit el contrari, abans– projectes de llei, sinó que remetrem els documents a una ponència conjunta.

En segon lloc, perquè pensem que el que es tracta de debatre són els aspectes essencials del model territorial. Senyor Corominas, vostè ha parlat molt de «amb vint-i-cinc mesos». Ara li explicaré els vint-i-cinc mesos, però vostè ha estat molt prudent, perquè després de

vint-i-tres anys de Convergència no tenim model d'organització territorial; de vint-i-tres anys –de vint-i-tres anys. És a dir, el primer Govern es va fer el 1980, el primer Govern electoral; les lleis d'organització territorial no es van aprovar fins set anys després, i, després de l'aprovació de les lleis territorials, hem arribat a la conclusió que no ens serveixen. No vull llegir-li algunes de les obligacions que el Govern tenia en funció de les lleis que va aprovar, i es va fer sense consens i sense participació.

Però no vull parlar d'això. Vull dir-li que el Govern va crear una comissió amb tres consellers i vam decidir fer una proposta de model i de bases. S'han fet tretze reunions amb nou persones: tres persones de cada conselleria, els tres secretaris generals, el secretari de Planificació Territorial i un assessor especial en matèria d'organització territorial.

Sobre quins principis hem elaborat aquest document? En primer lloc, hi havia una qüestió que era molt clara, claríssima: en funció de l'Estatut havíem de fer l'organització territorial. Em sorprèn que vostè no ho contempli, això. Com pot parlar vostè d'enviar un document quan ahir, senyor Corominas, ahir, en la Ponència del Congrés dels Diputats es votaven temes de competències d'organització territorial? I, com vostè sap, o hauria de saber, això no està tancat, i la setmana que ve, a la Comissió Constitucional, tant en el capítol d'institucions com en el capítol de competències, encara possiblement hi haurà modificacions. Si vol, després li puc dir quines. Però les lleis d'organització territorial no es poden fer sense contemplar els aspectes de l'Estatut.

Sobre quins quatre principis vam treballar els consellers? Vull dir-li el següent, a més: miri, el document de bases que tenim des de fa un any és un document de consens de tots tres consellers. Amb algun matís, però d'absolut consens. No en tingui cap dubte. I jo no li discutiré declaracions que surten en els mitjans de comunicació. Li puc dir que la compareixença del senyor Carretero a la seva comissió..., amb el que va dir hi estava d'acord, que les interpellacions al senyor Nadal amb relació a la planificació territorial..., hi estic d'acord, i el que diu el Govern és el que diem en aquesta tribuna. Per tant, al que vostè no em portarà és a discutir les manifestacions, les declaracions, que poden sortir resumides o no resumides en els mitjans de comunicació. El Govern parla aquí. I, per tant, el que li demano és que vostè, quan digui una contradicció, la digui en funció del que el senyor Carretero o del que jo mateix hem dit aquí.

Per tant, sobre quins quatre principis hem fet aquest document? Primer, sobre quins principis s'ha de fer? Diem: principis d'eficiència, de racionalitat i de simplicitat, així com de descentralització, de proximitat i de subsidiarietat.

Segon principi: vam decidir, tots tres consellers, no fer peces separades, fer una proposta global de Catalunya. Per tant, davant de veus que deien: «Escolta, primer presenteu aquesta llei i després en la següent ho farem conjuntament»...

Tercer: el document de bases –ho vaig dir en aquesta tribuna en resposta a una interpellació, si no ho recordo malament, del senyor Pelegrí– serà un document

fonamentalment de caràcter supramunicipal. Donem per bo l'actual mapa municipal, el donem per bo. Per tant, la proposta de bases és una proposta que simplement fa referència a l'organització supramunicipal.

I quart principi important, importantíssim: decidim dos nivells bàsics, polítics i administratius, les vegueries i els municipis. Reconeixem que les comarques també formen part de l'organització institucional, però des del punt de vista de nivells bàsics les vegueries i els municipis. I, alhora, el document contempla la figura de les àrees metropolitanes, i en concret la de l'àrea metropolitana de Barcelona. Dit d'una altra manera, senyor Corominas: aquest document de bases s'assembla molt a l'informe Roca. Té una continuïtat important d'un informe que vostès van encarregar però que no van poder, suposo que per falta de temps, arribar a concretar amb una proposta concreta d'organització territorial.

Li puc explicar una mica més els continguts o la naturalesa de les vegueries, de les comarques o de l'àrea metropolitana. Ho faré molt ràpidament, perquè vull contestar-li en el temps que em queda les sis preguntes que vostè m'ha fet.

Les vegueries: espais d'àmbits territorials que tinguin..., que totes les administracions tinguin els mateixos àmbits territorials, cosa que fins ara no ha passat..., després de vint-i-tres anys. Això vol dir les vegueries com a substitutes de les diputacions i les vegueries com a àmbits de descentralització de la Generalitat.

Comarques: institucions que fonamentalment han de servir per reunir la voluntat de col·laboració i d'associació dels municipis per prestar obres i serveis que no puguin prestar. Les comarques les definim..., els consells comarcals. Dos òrgans bàsics: el Ple, format per tots els alcaldes, i el president entre els seus membres.

Àrees metropolitanes: en deixem oberta la possibilitat de formació en les àrees que, per la seva experiència, per la seva realitat demogràfica, urbanística, econòmica, s'hi adiguin, però fonamentalment fem una proposta d'àrea metropolitana de Barcelona.

Que hi hagi una sola entitat, no tres, que tingui simplement, i això també ho vull deixar molt clar, les competències que en aquests moments tenen totes tres i que l'àmbit de planificació sigui en l'àmbit de la vegueria.

I vostè me n'ha fet sis, de preguntes. Jo li'n faig una, només: també m'agradaria que em contestés si està d'acord o no en el model; és un moment oportú perquè vostès em diguin si estan d'acord o no estan d'acord en aquest model.

Què ha passat en aquest moment? Doncs miri, vostè sap perfectament que en aquests moments en l'Estatut tenim elements importantíssims que fonamentalment graviten sobre la constitució de les vegueries. És a dir, en aquests moments, l'Estatut determinarà límits o oportunitats, o oportunitats i límits, de constitució de vegueries.

Crec que és important destacar que en aquests moments en el text de l'Estatut que ahir es va votar, el que es va votar ahir en el Congrés dels Diputats, queda clar que no hi apareix la paraula «província»; queda clar que les vegueries substituiran les diputacions; queda clar que

l'Estatut, si s'aprova en aquests termes, preveu una llei del Parlament que pugui crear, modificar, suprimir i desenvolupar el règim jurídic de les vegueries; queda clar que les importants competències que ahir es van votar en l'organització territorial donen un marge importantíssim de legislació a aquest Parlament.

En aquests moments li ben asseguro que en el Govern pràcticament cada setmana harmonitzem el text d'acord dels tres consellers en base a l'Estatut..., i, per tant, que immediatament que l'Estatut s'aprovi, fins i tot..., si abans s'aprova..., puguem presentar el document de bases.

Vostè em feia sis preguntes que li contestaré. Primera, si hi ha una proposta única. Sí, senyor Corominas. El Govern tindrà una proposta única, eh?, amb matisos diferents, des del punt de vista del que els partits diguin, però, com a Govern, tots tres consellers tenim un document consensuat entre tots tres.

Segona, la situació temporal. Miri, ja li ho dic: tan aviat com puguem dir que l'Estatut defineix definitivament les bases de l'organització territorial presentarem el document de bases.

Tercera pregunta: quines són, altres lleis? Poden haver-hi moltes altres lleis, ara no les hi puc dir. Altres lleis que tindran conseqüències amb relació a aquesta.

Quina és la participació? Miri, de dos tipus. Primera, li vaig dir al senyor Pelegrí que abans de presentar les bases tindrem reunions amb els grups parlamentaris, i les volem discutir amb vostès, volem que sigui per consens. La del 87 no ho va ser, i m'agradaria saber si vostè vol també el consens o no.

Què més? Participació... Ho hem dit: un procés de consulta en què totes les administracions i institucions de Catalunya es defineixin sobre el model –sobre el model. El model no és si hi han dotze comarques més o hi han dotze comarques menys. El model és quin tipus de comarques, quin tipus de vegueries o quin tipus d'àrees metropolitanes.

I la sisena pregunta és si comparteixo les tesis del senyor Carretero. Jo comparteixo les tesis dels documents que el Govern fa. I, per tant, el document de tots tres consellers, que és un document de consens, està absolutament compartit i conforme a la meua voluntat.

Gràcies, senyor president.

El president

Doncs el senyor Corominas pot fer la rèplica.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, senyor president. Bé, tant a vostè com al conseller Carretero jo els demano, evidentment, que busquin l'acord i el consens. Però, a veure, més enllà d'això –més enllà d'això–, si vostè vol fer veure que no hi ha diferències dintre del Govern en aquest tema..., bé, jo, en tot cas, si vol, després li passo tots els retalls de premsa que han anat generant durant aquests mesos.

I, bé, jo també li demanaria respecte per les forces polítiques, totes: Iniciativa i Esquerra, i el PP, també. Però jo li recordo que la composició d'aquest país en l'àm-

bit municipal i supramunicipal el 2003 és: Convergència i Unió, 527 alcaldies; PSC, 217; Esquerra, 112; independents, 66; Iniciativa, 13, i PP, 11. Diputacions: 3 de Convergència i Unió i 1 del PSC; 25 consells comarcals de Convergència i Unió, 12 del PSC i 3 d'Esquerra Republicana. Bé, ja li demano, jo, no per mi, pel senyor Corbacho. Quan el senyor Corbacho surt aquesta setmana i diu: «Corbacho proposa que la reforma territorial se aplaci una legislatura»... Sap qui és, el senyor Corbacho? No és el president de la Diputació; és el responsable de política municipal del Partit Socialista de Catalunya. Per tant, suposo que al responsable de política municipal del Partit Socialista de Catalunya se li ha de fer cas, i jo espero que li'n facin, i també que ens faci cas al senyor Castellà i a mi, que som els responsables de política municipal de Convergència i Unió, no?

Bé, i també li he de dir una cosa: joestic molt d'acord amb el senyor Carretero en moltes de les coses que planteja per als petits i mitjans municipis. Estic més d'acord amb ell que no pas amb el senyor Corbacho. Ara, el senyor Carretero és el conseller del Govern, igual que vostè és conseller del Govern. I, per tant, la política s'ha de fer per a tots. I quan el senyor Carretero, avui sí i demà també, parla d'una Catalunya sense l'àrea metropolitana, a mi, em preocupa, perquè és un conseller del meu Govern que s'ocupa d'aquestes coses. I, article rere article, l'àrea metropolitana no existeix. Aquí també volem consens. Del seu model, del que ara ens ha dit, d'aquest document de bases que no coneixem..., i que s'han reunit moltes setmanes no sé quantes persones a porta tancada en no sé quin despatx del Govern.

Doncs d'aquest document, que no en conec re, jo el que li diré..., el que m'ha explicat vostè és que compartim moltes coses, excepte la percepció que tenen vostès de les comarques. Vostès ens volen desmuntar les comarques sigui com sigui. I, per tant, van acceptar per arribar a un acord a l'Estatut que acabéssim salvant les comarques, però les volen buidar de contingut. No ho compartirem. I els he de dir que aquests 525 ajuntaments, els 3.700 regidors, que són el 45 per cent dels regidors de Catalunya, vostès els poden tenir al costat, amb nosaltres, o els poden tenir al davant, perquè en aquest tema, l'organització territorial, nosaltres no farem veure que no ho veiem, el que fan vostès. Hi serem.

I, per tant, els oferim consens i diàleg, però el volem, aquest consens i aquest diàleg. No pot ser, perquè estem escamnats... Vostè em diu: «No, això es consensuarà.» Bé, escolti, estem escamnats. La Llei antifrau, que la tenim en aquest moment en ponència, escolti, com va néixer? Neix amb un document, passa per no sé quantes sessions dels secretaris, que no passa, després al Govern i no passa, quan passa pel Govern arriba aquí, i just abans d'arribar aquí ja hi ha un acord del tripartit que trenca el primer document que hi havia del Govern, i ara en ponència fem, bé, perdoneu la paraula, «virgueries» per intentar que aquesta Llei tiri endavant. No volem que amb l'organització territorial passi això, senyor conseller. I, per tant, evidentment, li oferim aquesta col·laboració.

Vostè forma part d'una força política que ha liderat processos molt reeixits de participació en els ajunta-

ments, i li ho reconec, tant des del PSUC al principi com des d'Iniciativa per Catalunya en molts ajuntaments. Però, evidentment, processos de participació no són..., i li demano si us plau que em contesti si vostè comparteix el procés de participació que s'ha fet amb el Pla territorial de l'Alt Pirineu o amb el Pla director de l'Empordà, que es posa a informació pública i es dona la mateixa consideració a un ciutadà del carrer, que està molt bé, que als representants legítims dels ciutadans d'aquell municipi, quan del que es parla és d'urbanisme d'aquell municipi, i es dona un període d'exposició pública i, au!, que hi vagin els ajuntaments. Això sí, després el conseller Nadal va al darrere i va fent reunions un per un. Això és el concepte de participació ciutadana que vostès tenen en aquest Govern? Bé, en tot cas, això no són exemples reeixits de participació ciutadana.

En el tema metropolità també li ofereixo diàleg. Crec que ens hem de posar d'acord. El que no pot ser és que generem una vegueria barcelonina amb una àrea metropolitana i que, a sobre, aquí hi hagi un consell comarcal, o dos o tres, o quatre o cinc. Posem-nos d'acord. El que no pot ser és que aquí generem encara més administracions.

Bé, ho repeteixo, i acabo: li oferim diàleg, però, sobretot, surtin ja del Govern, parlin amb els partits, parlin amb el territori, amb els representants legítims del territori, que són alcaldes, que són presidents dels consells comarcals, que són els seus equips, i no s'amaguin darrere de l'Estatut en aquest tema. No serveix amagar-se darrere l'Estatut, en aquest tema. Poden treballar igualment i tenir un document a punt per a la propera legislatura.

Gràcies.

El president

Senyor Saura, pot fer la rèplica.

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, quan vostè diu que no som darrere de l'Estatut, si és un efecte parlamentari ja em va bé, però si s'ho creu em preocupa. Si vostè creu de veritat que per a la Llei d'organització territorial no hem d'esperar el que diu l'Estatut, és que em preocupa molt.

No tinc temps de llegir-li els articles. Simplement el remeto –simplement el remeto– a què vostè llegeixi l'article 90, el 91, el 151 o el 160. I fixi's si és important, que fins i tot hi ha hagut algun partit, que ha votat que sí a l'Estatut, aquí, que diu que no li agrada aquesta redacció i que tenim interpretacions diferents d'aquesta redacció, i que fa unes setmanes s'ha canviat text de l'Estatut que fa referència a organització territorial. I miri, potser m'equivoco, però possiblement la setmana que ve encara es canviarà.

I això té a veure amb la capacitat legislativa nostra. Per exemple, en el tema de vegueries, no vull llegir una interpellació que va fer la senyor Núria de Gispert, ara fa tres anys, quan ella reconeixia que parlar de comarques i municipis era fàcil, però que a l'hora de parlar de vegueries era complicat..., i ho explicava, perquè està

en el *Diari de Sessions*, perquè té a veure amb lleis estatals, com ho diu la Constitució. I per tant, seria una irresponsabilitat sense nom. I això és el que em preocupa, si vostè no ho sap, que es presenti un document de bases que no contempli els principis bàsics que l'Estatut determina d'organització territorial. (*Veus de fons.*) I als senyors que fan així amb el cap els dic que lleixin l'Estatut.

De totes maneres, senyor Coromines, em preocupa..., m'agrada una cosa, vostè ha dit que comparteix pràcticament tot excepte les comarques. Estic content, me'n vaig d'aquesta interpellació on el portaveu de Convergència i Unió ha dit que després d'escoltar les meves paraules ho comparteix tot excepte les comarques. (*Veus de fons.*) El model, sí, és que el que posarem a debat serà el model. És a dir, ja li he dit, senyor Coromines, que el que posarem a debat serà el model, i, si en el model estem d'acord, això serà molt fàcil. I vostè diu que està d'acord pràcticament en tot, excepte en les comarques –després em referiré a les comarques. Jo el que no faré, senyor Coromines, és parlar de la Llei antifrau de l'Alt Pirineu, perquè hem vingut aquí a parlar d'una altra cosa avui –hem vingut aquí a parlar d'una altra cosa. I en la seva rèplica em diu quants n'hi ha del PSC, quants n'hi ha d'Iniciativa, quants n'hi ha de Convergència. Miri, com a conseller m'és igual el partit dels consells comarcals, de les diputacions i dels municipis. No miro qui és del PSC, qui és de Convergència o qui és d'Iniciativa. I em preocupa poc que un responsable de política municipal tingui una opinió... (*Veus de fons.*) Doncs, molt bé, la tindrà i la debatrem aquí, i si estem d'acord l'aprovaré i, si no, no l'aprovaré, sigui el senyor Corbacho, sigui qui sigui el responsable d'Iniciativa o el responsable de Convergència. Li vull dir, de totes maneres, que formalment en el Departament, a la Conselleria i a la Comissió no hem rebut cap carta ni proposta d'ajornament d'aquest procés i, que per tant, com a Govern ho volem tirar endavant en els termes que jo li he dit.

Vostè ha acabat dient dues qüestions, no? La primera, que volem desmuntar les comarques. Està molt bé que ho digui, sap que no és veritat. Miri, fins i tot si algú pensés, si algú volgués, que no és el nostre cas, desmuntar les comarques, és que no podríem. Però, qui pot desmuntar les comarques, senyor Coromines? Vostè s'ho creu de veritat? Vostè creu que som tan irresponsables, si ho creguéssim, de voler desmuntar les comarques? Evidentment que no.

Una altra qüestió és que jo li he dit en la proposta de model que pensem que les dues institucions bàsiques polítiques són les vegueries i els municipis. Dit d'una altra manera, si Catalunya tingués cent cinquanta municipis potser no hi hauria comarques. I precisament una de les coses que fem, que no acceptem de l'informe Roca, és que davant de la proposta de fusió de municipis diem que no, que volem que el mapa municipal continuï. I per tant, les comarques tenen raó d'existència per qüestions històriques i per necessitat de prestar serveis que els municipis petits no poden prestar. I, per tant, vostè pot anar dient que volem desmuntar les comarques, que s'equivocarà. No faci aquesta oposició perquè no li sortirà bé.

Finalment el tema de la participació. Miri, en vint-i-tres anys de Govern de Convergència i Unió no hi ha hagut mai una direcció general de participació, possiblement perquè no hi creuen no s'ha fet mai cap procés de participació. Estem tirant endavant processos de participació no només des del Govern, sinó d'ajut de subvencions importants als ajuntaments. I li ben asseguro que en les lleis d'organització territorial obrirem un procés de consulta i de diàleg. És més, li he dit claríssimament que la nostra voluntat, com s'ha fet sempre, és que això sigui una ponència conjunta, li he dit també claríssimament que no presentarem avantprojectes de llei, com vostès no el van presentar el 87, perquè una llei de desenvolupament bàsic necessita una ponència conjunta. Enviarem, remetrem els nostres documents, producte del diàleg previ amb vostè i les institucions municipalistes.

Acabo dient que m'agrada, de totes maneres, que vostè hagi dit que sí a l'oferta de consens. Creiem que és important...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Relacions Institucionals i Participació

...igual que ha passat en l'Estatut –acabo, senyor president–, que una llei d'organització territorial que en el passat no va ser de consens en aquesta legislatura sigui de consens.

El president

Gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els efectes que poden tenir les noves perspectives financeres europees en l'economia catalana (tram. 302-00161/07)

Seguidament entrarem en el novè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els efectes que poden tenir les noves perspectives financeres europees en l'economia catalana. Té la paraula per exposar-la l'il·lustre senyor Manel Ibarz, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Moltes gràcies, president. Il·lustres col·legues, molt breument pujo a l'estrada per defensar la Moció subsegüent a la interpellació que faig formular el Ple passat relativa als efectes que podrien tenir les noves perspectives financeres aprovades per la Unió Europea recentment, concretament durant la presidència britànica que va acabar a finals de l'any que justament acabem de finalitzar.

El propòsit d'aquesta Moció és promoure des de la cambra el compromís del Govern, i dels grups parlamentaris que li donen suport, de comparèixer regularment

davant d'aquesta cambra a informar dels resultats que s'obtinguin per part de les institucions catalanes quant a l'aplicació o l'obtenció de recursos procedents d'Europa per destinar al finançament de les necessitats urgents del nostre país.

En el debat que vam mantenir amb el conseller Castells, fa ara quinze dies, crec que vam coincidir tots plegats en la importància que havien tingut els fons europeus durant el sexenni, que acaba justament el 31 de desembre d'enguany, i que va suposar l'aportació d'una quantitat molt notable que va alleujar substancialment les hisendes de les nostres entitats locals, ajuntaments i consells comarcals. Bé, això, tal com es preveu en l'acord adoptat per la Unió, comença a presentar símptomes que s'acaba i que, per tant, en el proper escenari financer que es dibuixa tindrem greus dificultats per obtenir recursos procedents d'Europa. Per tant, serà important que aquesta cambra i els grups que hi estan representats puguin tenir informació puntual i puguin fer un seguiment dels resultats que s'obtinguin, i, per tant, que puguin també anar fent càbales, com ajustar les necessitats financeres del país als recursos reals que s'obtinguin.

Bé, jo pels contactes que he tingut amb alguns representants dels altres grups parlamentaris crec que puc albirar un resultat previsible d'aquesta Moció. En qualsevol cas, poso a la seva consideració el fet que el tema que els suscita és prou important com perquè tots plegats, amb el clima en què ha estat plantejada la proposta, busquem una fórmula perquè realment el Govern es compromet, accepti el repte de tenir-nos puntualment informats de la qüestió que avui els plantejo. Res més.

Senyor president, moltes gràcies; moltes gràcies, il·lustres col·legues.

El president

Té la paraula el Grup Parlamentari que ha presentat esmena, que és el de Convergència i Unió, i el senyor Antoni Fernández Teixidó en pot fer ús.

El Sr. Fernández i Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, de fet, amb molta brevetat, i per cortesia parlamentària, senyor Ibarz, pujo a aquesta tribuna per fer-li una reflexió. L'altre dia vàrem tenir l'oportunitat d'assistir a un intercanvi d'impressions entre vostè i el conseller Castells respecte a un tema que objectivament és important. És veritat que vàrem tenir un debat de naturalesa molt incipient, encara que no pot ser d'una altra manera, però jo vaig valorar de la seva iniciativa, doncs, una preocupació de fons que tots els grups parlamentaris crec que compartim. Ara bé, vostè ens presenta avui una moció molt en la línia d'aquell debat, tan de guant blanc que, amb tot el respecte, senyor diputat, és que no diu res. I li ho dic des de la cordialitat, que sap que parlamentàriament i des del respecte que li tinc tindria jo la impressió que vostè fa, doncs, aquesta Moció perquè toca, escolti'm, perquè hem de fer una moció quan es planteja una iniciativa d'aquestes característiques. I jo no ho veig d'aquesta manera.

Aleshores, jo desitjaria de veritat que vostè no es perdés en el tràmit aquest parlamentari, perquè sé que

l'anima una bona intenció. I per això, d'una manera també cordial, he presentat una esmena que pretén si més no dotar d'algun contingut, si més no situar una responsabilitat, només faltaria!, que no tingués el Govern. Fixi's el que ens diu la seva esmena, senyor diputat; la seva esmena diu: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que de manera regular i periòdica informi la Comissió permanent.» Escolti, és que només faltaria que això no pogués ser d'aquesta manera! Que ho comprèn? Perquè, a més, és veritat que ho fa. Ara li proposaran una transaccional, senyor diputat. I no m'escoltarà, i és clar, no sabrà el que li vull dir, diputat Boada. *(Veus de fons.)* No li diu... Bé, d'acord.

Amb el seu permís, com que tenim temps i no el gastarem tot, senyor president...

El president

No m'ho crec que vostè no el gastí tot... *(Rialles.)*

El Sr. Fernández i Teixidó

Per una vegada, president, per una vegada...

El president

Pot continuar, pot continuar...

El Sr. Fernández i Teixidó

No, no, esperarem...

El president

No, és que no podem esperar. Vostè continuï i, en tot cas, el senyor diputat ja s'espavilarà. Té la paraula, senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Cap problema. Aleshores nosaltres el que dèiem és: «Fem un esforç amb una proposta com la que li fem, de concretar en un període de temps.» *(Veus de fons.)* És el que vostè diu, però, que el Govern informi en un període de dos mesos. Vostè em dirà: «No, és que hi pot haver l'objecció que potser no tinguem informació.» Ja ho contrastarem al si de la Comissió, però, si més no, tirem una miqueta més del Govern. Aleshores, doncs, si hi ha una transaccional en parlarem tots plegats. Si vostè ens accepta la nostra esmena, votarem a favor. Si vostè no l'accepta, no podem ni votar en contra. Ens abstindrem, però tampoc volem passar pel tràmit parlamentari, doncs, de manera que..., crec que no seria adient amb la preocupació que vostè té i que la resta de grups parlamentaris tenim.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Tenia raó, senyor... El senyor Lluís Miquel Pérez pot intervenir en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, president. Abordem el debat d'aquesta Moció, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Po-

pular de Catalunya, amb la més voluntariosa de les disposicions per tal de fer front a un procés que és de formulació dels escenaris financers de la Unió Europea, que com saben tots vostès no és l'elaboració simple d'un pressupost, sinó, tal com diu la paraula, un escenari per un període de temps prou ampli, que, en definitiva, el que fa és adaptar l'entorn econòmic de la Unió a les voluntats dels països, principalment els països rics que d'alguna manera el que volen és acotar la seva aportació. En un escenari d'ampliació a vint-i-cinc de la Unió Europea, amb uns efectes que vostès saben que es denominen efectes estadístics, que fan que la posició relativa que en un moment donat té un país amb relació a la incorporació d'altres països canvia, afortunadament pel que fa a Catalunya dintre del que és l'aportació estadística en aquest cas, doncs, del conjunt d'Espanya és molt diferent de l'inici de l'anterior període, la qual cosa fa que el nostre pes relatiu a l'hora de tindre fluxos financers també sigui diferent. I també dintre d'un context d'una orientació general que té aquest escenari de translació de recursos del sector primari, del suport a la PAC cap a altres polítiques de desenvolupament de cohesió i molt especialment a alguns dels aspectes que són aquells que fan referència a la mutació de les prioritats de la nostra economia, com són els d'innovació tecnològica, recerca i formació.

És clar, aquest escenari fa que hàgim d'examinar aquesta Moció amb total atenció, sobretot perquè són, aproximadament, per les valoracions que fan els experts, de l'ordre del 50 al 55 per cent els recursos que deixarem de rebre amb el nou escenari, i, per tant, s'han d'observar amb total precisió.

La Moció que presenta el Grup Popular diu que el Consell Executiu informi, cosa que em sembla que podríem, si només es tractés d'això, rebutjar, perquè el Consell Executiu, tal com ha dit el senyor Fernández Teixidó, ja està obligat a informar i ho fa obligatòriament quan hi ha una demanda de part, de mutu propi i demanda de part.

Diu, però, en aquest cas, que informi d'una manera regular i periòdica, quan del que es tracta és, entenc jo, per part d'aquesta Moció, de conèixer el resultat final d'aquest escenari financer i, en definitiva, el nou ordre de fluxos financers. Clar, la presència per mandat del Parlament regular i periòdica, per tal d'observar aquest escenari, doncs, és incongruent, si em permeten. És incongruent perquè en pic està establert l'escenari, el que s'ha de fer el que s'ha de fer és confeigir un Docup, un document de programació, que es va desgranant per biennis, que dóna uns informes de la seva execució, eh?, del seu compliment, que són necessaris, perquè s'ha de fer als comitès preceptius d'avaluació amb la Unió Europea. I, per tant, ja hi ha una informació periòdica i regular, una informació del grau de compliment, que no és el fet polític, perquè el fet polític és l'establiment de la nostra quota a part de l'escenari.

El Grup Socialista, els grups que donen suport al Govern, estarien en disposició d'atendre el concepte que vostè planteja, no?, que per part del Govern, doncs, en el moment que hi hagin aquestes perspectives establertes vingui i informi i sapiguem aquest escenari, eh?, amb tota la seva exactitud què representa, quins canvis de fluxos financers representa.

Mutu propi, diguem-ne, i també en representació dels altres grups que donen suport al Govern, nosaltres estaríem en disposició, si li sembla bé al Grup del Partit Popular, de votar afirmativament la seva Moció si es canviés lleugerament el redactat i que passés a dir, la Moció, que: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que informi la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea sobre el resultat assolit amb relació als fons europeus que es destinaran a finançar diferents projectes a Catalunya.» O sigui, que informi una vegada estigui establert l'escenari i, a partir d'aquí, ja es pugui anar examinant la seva execució a través dels mecanismes que ja estan establerts en aquest Parlament.

En el cas que el Grup proponent pogués acceptar aquesta, diguem-ne, esmena *in voce*, eh?, hi votariem a favor i amb molt de gust, senyor Ibarz, –i amb molt de gust–, i si no, doncs, bé, ens veuríem obligats a votar-hi en contra.

El president

El senyor Sergi de los Ríos té la paraula.

El Sr. de los Ríos i Martínez

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, la interpellació del darrer Ple va ser interessant i, de fet, els efectes sobre l'economia catalana d'aquestes perspectives financeres europees, per al període 2007-2013, òbviament ens afectaran.

De fet, el que ha estat aquest període del 89 fins enguany, fins a finals del 2006, l'Estat espanyol ha estat l'Estat de la Unió Europea que ha rebut més fons europeus i, en aquest aspecte, caldria diferenciar entre aquells fons estructurals i els fons de cohesió. I, en concret, en els fons estructurals ha estat gràcies a l'objectiu 1, que són per a tots aquells territoris o aquelles regions que el PIB per càpita sigui inferior al 75 per cent de la mitjana comunitària. Precisament, ha estat per aquesta qüestió que l'Estat espanyol ha sigut un dels grans receptors, però diem el conjunt de l'Estat espanyol i, en concret, determinades comunitats autònomes, però no pas a Catalunya. Catalunya no ha estat receptora, precisament, d'aquests fons.

És precisament en aquesta línia que aquestes perspectives financeres 2007-2013 hi haurà variació, i no tant pel que afecti directament Catalunya, perquè, com deia, ja no entràvem dins dels objectius 1 dels fons del període 89-2006. Per tant, per aquesta banda, no ens veurem afectats; sí que ens veurem afectats pel que eren fins ara els objectius 2 i 3, que en aquest aspecte canviaran, però aquesta disminució de fons estructurals en el conjunt de l'Estat sí que ens pot afectar d'una manera indirecta, i és allò de la teoria dels vasos comunicants. És a dir, si hi han determinats territoris de l'Estat espanyol que fins ara rebien com a objectiu 1 i ara no ho rebran. Per què? Doncs, perquè hi ha hagut una ampliació de països, d'estats membres de la Unió Europea i, aleshores, ja no compleixen aquestes condicions que fins ara complien aquests territoris, resulta, el que s'anomena l'efecte estadístic, resulta que no rebran aquests fons europeus o aquests fons estructurals. I, bé, aquests territoris deixaran de rebre sense ser compensats? I aquesta és la pregunta que deixem en l'aire, i va molt relacio-

nada, doncs, entre altres coses, amb el que ahir, per exemple, s'estava parlant, s'estava negociant, s'estava debatent en una ponència que es va fer a Madrid i on es parlava del model de finançament.

Doncs, bé, és d'aquest interrogant que deixo en l'aire que jo crec que afecta i afecta d'una manera molt directa aquest plantejament que acabo de fer en aquests moments. És a dir, aquells territoris que deixaran de rebre, hauran de rebre d'una altra banda o com a mínim que no deixin de rebre de l'altra banda d'on rebien anteriorment. És a dir, deixen de rebre d'Europa i deixin de rebre una part del que podien anomenar aquests fons de cohesió dels Països Catalans.

És en aquest aspecte, doncs, que entenem que els efectes sobre l'economia catalana d'aquestes perspectives financeres no només ens afecten d'una manera directa, en allò que deixaríem de rebre, sinó també d'una manera indirecta amb aquest joc de vasos comunicants que, en aquests moments, estava explicant.

Quant a la proposta de Moció, en aquest aspecte, ens referiríem i agafaríem les paraules del diputat Lluís Miquel Pérez, quant a la proposta de transacció. És a dir, entenem, doncs, que s'ha d'instar el Consell Executiu que informi, però realment quan aquestes perspectives 2007-2013 estiguin totalment negociades en el si de la Unió Europea. En aquests moments, és un element de negociació, és un element dinàmic, que s'està negociant, però que, en definitiva, no coneixem encara quina serà la seva aplicació pràctica. Per tant, entenem que el Govern hauria d'informar la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea quan aquestes perspectives 2007-2013 ja estiguin totalment definides. I és en aquest sentit que es plantejava aquesta proposta de transacció. Per tant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana valorem aquesta transacció i esperem que sigui atesa correctament.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El president

Senyor Boada, pot posicionar-se.

El Sr. Boada i Masoliver

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, jo comparteixo els arguments, doncs, que han dit els diputats senyor Pérez i senyor de los Ríos i els que han donat i no em vull estendre. Home, si diu que sí, per una qüestió d'economia de temps i reconeixent la proposta del senyor Ibarz que coincidim totalment nosaltres i em sembla que l'element clau és la necessitat que el Govern informi la Comissió sobre els resultats amb relació a la negociació dels fons europeus que es destinaran a finançar els diferents projectes a Catalunya, nosaltres compartim. I, a més a més, li agraïm que hagi fet aquesta proposta per tal de consolidar una de les qüestions que el Govern ja ha fet i em sembla que amb l'impuls, en aquest cas, del Partit Popular, doncs, encara ho farà més intensament, i per la qual cosa, perquè poguéssim votar-ho conjuntament, senyor Ibarz, nosaltres li fem una proposta, ja que aquí no hi ha una esmena dels grups que donen suport al Govern, de si vostè

fos possible que retirés el que diu «de manera regular i periòdica» i la paraula «avenços». D'aquesta manera quedaria: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que informi a la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea sobre els resultats assolits amb relació als fons europeus que es destinaran a finançar diferents projectes a Catalunya.» D'aquesta manera em sembla que utilitzem una tècnica totalment correcta i coincidirem tots plegats en allò que vostè, doncs, ha plantejat i que nosaltres compartim.

Si ens ho accepta, nosaltres hi votarem favorablement.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Ibarz, pot posicionar-se sobre l'esmena i, en tot cas, hi ha una petició, si ens la pot concretar més, perquè...

El Sr. Ibarz i Casadevall

Sí, moltes gràcies, molt honorable president. A veure, quan he presentat la iniciativa que ha donat lloc a aquesta Moció, jo mateix i el meu Grup som perfectament conscients d'una cosa que ha manifestat avui el senyor Castells arran d'una interpellació que li ha fet la meua companya la Maria Àngels Olano. És a dir, que en aquests temes Catalunya no és directament competent, no? Per tant, està d'alguna manera supeditada a una sèrie de gestions, de negociacions que faran els estats en el seu moment. Ara s'han aprovat unes perspectives financeres que hauran de ser concretades, a partir del moment que toqui, amb els pressupostos, programes, etcètera, que posaran negre sobre blanc un escenari, com deia el senyor Pérez, genèric. Per tant, és lògic que la informació que nosaltres demanem i que sobre aquests extrems que a nosaltres ens preocupen del resultat final de tot això es vagi produint a mesura que es vagin coneixent les dades. Per tant, en aquest sentit, estem plenament d'acord que no podem posar el carro davant dels bous. Per tant, i que la informació val la pena que es produeixi, per part del Govern, en el moment que es tingui, no abans perquè només es podrien fer estimacions.

Per tant, em sembla correcte i això, en aquest sentit, president, accepto la proposta que formulava el senyor Boada, en el sentit de retirar de la proposta concreta de moció la frase «de manera regular i periòdica» i una mica més endavant les tres paraules que diu «avenços i/o». De manera que la proposta quedaria: «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu que informi la Comissió Permanent de Legislatura sobre la Unió Europea sobre els resultats assolits amb relació als fons europeus que es destinaran a finançar diferents projectes a Catalunya.»

Moltes gràcies.

El president

Per tant, entenc que no...

El Sr. Ibarz i Casadevall

No acceptant la proposta que formula Convergència i Unió.

El president

En tot cas, queda clar, també, que és vostè que retira aquestes expressions.

El Sr. Ibarz i Casadevall

Retiro jo aquestes paraules, canviant el sentit de la Moció.

El president

Senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Només, senyor president, perquè vostè em pugui aclarir el següent. Si jo he entès bé el que aquí ha succeït és que, a iniciativa dels tres grups parlamentaris, sense cap esmena presentada...

El president

No, no ho ha entès bé. Deixi'm, li ho explico ràpidament, perquè així guanyarem temps.

Efectivament, si no hi ha esmena presentada, difícilment es pot fer una transaccional, però no estem davant d'una transaccional; estem davant d'una retirada d'una part del text que el senyor Ibarz, com a propietari de la Moció, pot fer en qualsevol moment.

El Sr. Fernández i Teixidó

D'acord, gràcies, president.

El president

Entre altres coses, també, perquè no modifica el sentit de la Moció, sinó, evidentment, aquesta Mesa no ho hauria acceptat.

(Pausa llarga.)

Posarem, doncs, a votació aquesta Moció, en els termes que ha quedat expressada pel seu ponent.

Comença la votació.

(Pausa.)

Aquesta Moció ha estat aprovada per 78 vots a favor i 39 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya (tram. 302-00162/07)

El desè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la situació econòmica industrial de Catalunya. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El vicepresident primer

Un moment –un moment–, si us plau. *(Pausa.)* Té la paraula, senyor Fernández Teixidó.

El Sr. Fernández i Teixidó

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, també amb brevetat, per presentar la Moció de Convergència i Unió respecte al debat en el darrer Ple de la situació econòmica i industrial del país.

Què preteníem, amb la interpellació que vàrem presentar? No tant –no tant– un debat específic sobre la conjuntura, sinó reflexionar plegats sobre algunes de les incerteses que té plantejada l'economia catalana. No estàvem preocupats en aquell moment, i vam tenir l'oportunitat de fer-ho ben patent al conseller Rañé, per si la nostra economia tenia en aquest moment un diferencial més gran o més petit d'inflació. No era aquest, el debat, sinó certs elements presents en l'economia catalana que ens haurien d'inquietar, sense més: diferencial d'inflació, dèficit comercial, estancament de l'estalvi, endeutament familiar, etcètera. I només dèiem: «Amb el conjunt d'incerteses que té plantejades l'economia catalana, val la pena que reflexionem plegats.» Aquest era el debat.

Jo crec que ens en vàrem sortir només de manera fragmentària, perquè vàrem tenir un debat inevitablement relacionat amb la conjuntura, com és habitual, sense voler entendre que aquestes dificultats que tenim a curt termini en les nostres empreses han d'ésser analitzades. Res més.

És a dir, vostès em deuran dir: «Home!, doncs, no era una interpellació que entrava en la «bronca» permanent al Govern respecte a la situació econòmica.» Doncs no ho era. Preteníem, sense més, poder analitzar aquests elements, que acabaran afectant inevitablement les nostres empreses i els treballadors.

Si vostès tenen l'amabilitat de preguntar a qualsevol expert en temes econòmics, els diran: «Quan el dèficit comercial és el que és i no hi ha possibilitat de devaluació de moneda, l'economia només té una alternativa: l'atur.» D'això és, del que volíem parlar. I amb la Moció que presentem anem posant diversos elements que configuren reflexions específiques per parlar de tot això. Res més.

I ho vàrem aconseguir, hi insisteixo, parcialment, perquè el Govern estava més interessat a presentar un balanç absolutament cofoi de la situació econòmica i industrial, que no és el nostre, perquè parlem amb les empreses i parlem amb els treballadors acomiadats. En la indústria, no en els serveis, sinó en la indústria, anem pel país, ens reunim en el territori, parlem amb els empresaris, parlem amb els sindicats, i ens diuen: «Estem inquiets i preocupats, i no veiem el Govern sensible.» Venim a la cambra i ho repetim, i el conseller Rañé que ens diu: «No es preocupin, perquè tenim una mica més de llocs de treball generats que els que teníem.» I s'ha acabat.

Bé, avui, precisament avui, surten xifres sobre l'atur, i creix, l'atur, a Catalunya; la segona comunitat autònoma que creix en atur a tot Espanya com a indicatiu d'alguns dels problemes de què parlàvem l'altre dia. I d'això, volíem parlar, de res més.

Deixi'm llegir una sola declaració, només una, una que crec que pot ser interès de la cambra, una. Diu: «Respecto a la economía en Cataluña me preocupa» –des-

prés li diré qui ho diu— «los malos tiempos por los que atraviesa el sector industrial catalán» —«los malos tiempos por los que atraviesa el sector industrial catalán». «Afortunadamente» —diu el senyor— «el declive industrial» —«el declive industrial»— «de Cataluña se vio compensado el año pasado con una demanda interna robusta sustentada en la construcción, pero algo debemos hacer si comparamos el 1 por ciento del crecimiento del sector industrial con el 3,1 del crecimiento económico en su conjunto.» Qui ha dit aquestes paraules? El ministre Montilla. El ministre Montilla diu: «Compte!, que estem en una situació de declivi de la indústria catalana i fa diversos anys que ho arrosseguem.» Si vostès tenen la possibilitat de consultar aquesta entrevista, és a *Cataluña Económica*, la revista del mes de gener.

Acabo, president, dient quin tipus de moció presentem. Doncs una que ens diu: «Veiem les mesures en l'àmbit del diferencial de la inflació que, d'acord amb l'informe dels experts, podem tenir.» Res més. Diem: «Presentem davant de la Comissió d'Economia un balanç de l'Acord estratègic.» Res més. «Presentem davant de la Comissió d'Economia un balanç de la tasca de l'Agència Catalana d'Inversions.» Res més. «Presentem davant de la Comissió d'Economia un balanç de la tasca de l'Observatori de Prospectiva Industrial i de les taules sectorials amb els agents i els experts, i presentem davant d'aquesta cambra, en sis mesos» —donem sis mesos de temps— «un balanç sobre el Pla d'internacionalització.» Res més.

I acabo. Amb quin objectiu? Polsar, posar sensors, està atent a l'evolució de la indústria del nostre país. Res més. I el Govern, cofoi, tranquil, autosatisfet...

El vicepresident primer

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández i Teixidó

...acabo, president, ens dirà que això, naturalment, no cal fer-ho, o, si més no, que, naturalment, el Govern ho fa habitualment.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Fernández Teixidó. No hi ha presentades esmenes. Per fixar la seva posició, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Lluís Miquel Pérez.

El Sr. Pérez i Segura

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, suposo que, per cortesia, eh?, li he d'agrair les paraules que em va dirigir personalment en la sessió passada d'aquest Plenari en la interpellació.

Fugi de la conjuntura. Jo crec que aquesta és la paraula, aquest és el concepte, i, en definitiva, és el que ens ha de moure, no? Parlàvem de la inflació, del diferencial d'inflació. Aquesta és una dada estadística que anem seguint, sabem que té un rerefons estructural, pe-

rò, en definitiva, no és la correcció d'aquests factors, són els corrents de fons de l'economia, eh? Veu com coincidim?

Tot just a l'inici del Govern, de l'acció de govern, es va emplaçar els actors socials, els actors econòmics i també totes les forces polítiques parlamentàries a revisar aquest aspecte, l'aspecte dels corrents de fons que, d'una manera latent o potencial, si no prenem ara decisions que s'han de fer efectives d'aquí a un temps, poden acabar capgirant les tendències favorables en el seu conjunt que té l'economia catalana, eh? Hem de ser previsors —hem de ser previsors.

I, en aquest sentit, ens trobaran, evidentment, al Grup Parlamentari Socialista, en això. Ens trobaran en aquestes previsions i en el seguiment escrupolós de totes les accions, tots els vectors, totes les prioritats, per a la competitivitat, que és, en definitiva, el factor unificador de la salut de l'economia, doncs..., ha de donar de si. I ho tenim a l'abast. Tenim una proposició no de llei conjunta —suposo que és l'única que s'ha produït, o de les poques, aquesta legislatura— per tal d'avaluar amb els consellers, amb els consellers principalment, els que lideren la implementació d'aquest Acord, tots aquests factors.

I tots els que sa senyoria aquí planteja estan allí. Allí es parla d'internacionalització, i, per tant, podrem avaluar una sèrie d'accions que a totes podem posar el nom de «Pla per la internacionalització de l'empresa catalana»; podrem veure si ja s'ha implementat l'Observatori de Mercats, què ens diu de l'entorn, de l'entorn de les empreses, de la seva capacitat exportadora, dels mercats de la Unió Europea, dels mercats tercers; podrem també veure quins resultats dona l'Observatori de Prospectiva Industrial; podrem veure, en definitiva, totes i cadascuna de les propostes que vostè, separatament, en aquest seguiment, ens planteja com una moció avui.

Jo el que li vull fer entendre, senyor Fernández Teixidó, és que és veritablement encomiable, tota la bateria de propostes d'aquesta Moció de seguiment fil per randa de diverses variables, com és la inflació, com és, en definitiva, la competitivitat, el grau d'internacionalització de l'empresa catalana, la implementació de l'Agència Catalana d'Inversions, de l'Observatori de Prospectiva Industrial... Però, és clar, tot això ho veuran en aquella sessió, ho veurem. Vostè diu que no, però ho veurem. I, si no, doncs, és ben lliure de treure-ho allí, no?

La feina parlamentària també ha de tindre les seves pautes. No podem malbaratar el nostre temps duplicant els esforços. No només els nostres esforços; els dels serveis de la cambra. Jo el convido a això. El convido, a vostè, a plantejar tots aquests aspectes. Tindrà, davant seu, no, al costat seu, també, els meus raonaments i els raonaments del portaveu, qui sigui en aquell moment, del Grup Parlamentari Socialista per tal d'aconseguir les mateixes finalitats. Però deixi, si us plau, que el Govern marqui els seus ritmes i no intenti, per dir-ho d'alguna manera, que és l'objectiu de la Moció, posar el carro davant dels bous, diguem-ne, amb una frase que abans el senyor Ibarz en una altra situació d'una altra moció ja ha utilitzat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miquel Pérez. En nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Isabel Nonell.

La Sra. Nonell Torras

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, a veure, el senyor Lluís Miquel Pérez ja ha parlat, doncs, dels punts d'aquesta Moció. Ell ha explicat que ja hi va haver una resolució d'aquest Parlament amb data 9 de febrer en la qual, doncs, ja hi haurà tota una explicació sobre els punts de l'Acord estratègic, en particular els punts números 2, 3, 4 i 5, que parlen de garantir les bases econòmiques, sobre l'Agència Catalana d'Inversions, la tasca de l'Observatori de Prospectiva Industrial i les taules sectorials.

Quant al punt número 6, sobre un pla d'internacionalització, doncs, a veure, m'agradaria destacar la quantitat de notícies que surten a la premsa sobre la política d'internacionalització que fa el Govern i totes les inversions que ha dut a terme amb aquest Pla d'internacionalització. Avui mateix, doncs, el Copca signa amb les principals patronals del tèxtil i la confecció a Catalunya un acord per la internacionalització del sector. Fa pocs dies hi havia que el Copca prepara un pla sectorial per exportar el programari català, i també que el Copca destinarà 15,6 milions d'ajuts a la internacionalització, un 5 per cent més que el 2005.

Ara, a mi, m'agradaria parlar, senyor Fernández Teixidó, del punt que vostè ha dit en començar avui aquesta Moció, en què diu que està molt preocupat per la política econòmica del país; volia analitzar com afecta les nostres empreses, catalanes, dur a terme aquesta política. Jo el que voldria dir, doncs, és que teníem l'oportunitat de tenir una eina molt important, que era l'Estatut, que era un nou model de finançament, que es va pactar aquí el 30 de setembre... Sí, vostè ara es posa a riure, però era una eina molt important per tenir recursos, els màxims recursos possibles, cosa que vam pactar aquí tots amb la unitat, aquesta unitat que ens dóna la força, amb què sí que hauríem pogut portar en el futur a terme unes polítiques sobre l'habitatge d'aquestes que en diem «estructurals», cosa que, d'alguna manera, ens repercuteix en la inflació d'aquest país, unes polítiques per dur a terme en la sanitat i l'educació que haurien afectat molt beneficiosament l'economia del nostre país.

El que no sé és per què aquesta força vostès la van trencar i així s'ha quedat, que ara tenim un model que no és un nou model, sinó que és la continuïtat d'aquell model que ja teníem, que no ens soluciona ni ens solucionarà en un bon grau i en una part important tots aquests dèficits que tenim. Avui ho deia el senyor Carod-Rovira en la seva pregunta al president, també, que les empreses deixaran de tenir ajuts potser per aquestes noves polítiques que es pacten ara, i que això ha sigut una llàstima. Jo no sé per què això ha passat, però, realment, aquesta és l'eina que teníem. I tornaré a dir que la força és el principal, el més important que havíem fet en aquesta cambrà, i això ha sigut una llàstima que no tiri endavant.

Vostès han pactat que la inversió serà proporcional al PIB de Catalunya durant set anys, i d'aquí encara se

n'han de restar els peatges. I després què? Aquests set anys no serveixen per recuperar el dèficit històric que arrosseguem d'inversió general o el deute històric. Això, evidentment, ens afecta, i estic segura que vostè també ho pensa, amb la qual cosa el nostre Grup d'Esquerra, evidentment, doncs, rebutjarà aquesta Moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Nonell. En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santiago Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, la interpellació que va tenir lloc fa dues setmanes sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya va tractar, com ja s'ha dit, diversos problemes, uns de conjunturals, altres d'estructurals, i se'n va fer una relació detallada, no? Una part important de la intervenció de l'interpellant es va dedicar al diferencial d'inflació, i també es varen citar altres aspectes, com el dèficit comercial, la inversió estrangera, la pèrdua de productivitat, estancament de l'estalvi, l'endeutament familiar. En definitiva..., i això ens duia a una pèrdua de competitivitat.

Jo havia apuntat un altre factor, segurament conjuntural, esperem que conjuntural i no pas estructural, que també afecta, entenem, la pèrdua de competitivitat de l'economia catalana. I ja no seré original, perquè no l'he tret jo; ja l'ha tret la diputada que m'ha precedit en citar l'Estatut o en citar la situació política actual que vivim, que, al nostre entendre, sense cap mena de dubte, afecta també la competitivitat de l'economia i les empreses catalanes.

Respecte al diferencial de la inflació, que va ocupar una part important i jo crec que mereix una breu reflexió, almenys per la nostra part, es va comentar i es va parlar de l'informe que es va encarregar a un comitè d'experts, en què acaben fent unes recomanacions per tal que el Govern adopti unes decisions, senyor Pérez. Perquè vostè diu: «Escolti'm, quan hi han problemes de fons el que cal és prendre les decisions per corregir aquests problemes de fons.» El problema està que el Govern no ha pres aquestes decisions. Té un informe sobre el diferencial d'inflació, té unes recomanacions, i siguem clars, diguem les coses com són: per què això no condueix a prendre decisions? Perquè ho traslladen a la conselleria de Comerç perquè en faci un informe i la conselleria de Comerç no fa aquest informe, i això impedeix que el Govern actuï com un govern, és a dir, unit, coordinat, ben dirigit, per tal de prendre les decisions que siguin necessàries, per tal d'arreglar precisament aquests corrents de fons que remouen l'economia catalana. És a dir que falten, com els deia, els elements fonamentals: una política ben coordinada i una política ben dirigida. I jo crec que està molt clar que això, amb aquest Govern, és com molt difícil, per no dir impossible.

El nostre Grup donarà suport a la Moció, perquè, en definitiva, demana el que diem, i és que a partir d'aquest informe el Govern prengui decisions i, per

tant, adopti unes mesures concretes per corregir aquests corrents de fons, per tal que aquest diferencial d'inflació que afecta, i molt, l'economia catalana, doncs, es pugui corregir, si més no a mitjà termini, perquè és difícil fer-ho a curt termini. I després demana passar comptes, i difícilment podem dir que no a passar comptes.

Passar comptes de què? De l'Acord estratègic. Jo estava convençut que la interpellació faria més referència a l'Acord estratègic que no pas a una altra cosa. Per què? Perquè el dia de la interpellació precisament feia un any de la signatura de l'Acord estratègic. Pràcticament ni es va esmentar. Però, en qualsevol cas, sí que considerem necessari, important, que es passin comptes d'aquest Acord estratègic, no només amb els agents socials, sinó entre el Govern i els grups parlamentaris en seu parlamentària. Evidentment, hi ha una proposició no de llei signada per tots els grups, però esperem que –no sé si trigarà molt a ser aprovada– es pugui produir aquest debat d'aquest balanç d'un any de l'Acord estratègic. Passar comptes de l'Agència Catalana d'Inversions. Evidentment, no hi podem dir pas que no. I passar comptes de l'Observatori de Prospectiva Industrial i del funcionament –relatiu, perquè sembla que funcionar funcionar, no funcionen massa– de les taules sectorials dels sectors madurs.

Finalment, es demana un estudi sobre la internacionalització, sobre el grau d'internacionalització de les petites i mitjanes empreses catalanes. Evidentment que sí. Ara bé, si aquest estudi ha de servir exactament per al mateix que va servir l'estudi sobre el diferencial d'inflació, és a dir, perquè el Govern no adopti mesures, escolti'm, tindrem un estudi més, el Govern continuarà sense prendre les decisions i, per tant, continuarem sense una política econòmica i industrial eficaç, efectiva i saludable per al país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. En tot cas, començar, en primer lloc, mostrant el que crec que és un compromís de tots, que ho han dit aquests dies, amb la gent, amb els treballadors i treballadores, de Ràdio 4, i fer-ho palès també no només amb alguns adhesius que sembla que a vegades siguin per una qüestió d'imatge..., sinó de compromís que hem fet. I dir-ho aquí en el Ple perquè també consti en el *Diari de Sessions*.

Bé, dit això, crec que el senyor Teixidó ha dit una cosa que és certa i que la comparteixo, no?, i més quan he pogut, com habitualment faig, doncs, resseguir el que va ser el debat amb el conseller. És que crec que va fer una bona descripció de dades, del que afecta la realitat econòmica i industrial del país. Hi han dades que són objectives; també són interpretables, algunes. Però crec que no ha cobert la segona part, i és una moció que pogués donar sortida a algunes de les incerteses que vostè deia, o de les preocupacions. Crec que en la primera part del

debat que es va fer es va cobrir aquest aspecte, però que la Moció, des del nostre punt de vista, no ho reflecteix.

I per això, doncs, no l'aprovem, no? Perquè, a més, nosaltres en tenim ganes, el nostre Grup Parlamentari té ganes que arribi el debat de la Proposició no de llei per poder entrar en totes i cadascuna de les matèries que vostè ha apuntat, en els temes econòmics, en com afecta això les indústries, com afecta els llocs de treball, com afecta, en definitiva, el que té a veure amb un element generador de riquesa, perquè després, des del nostre punt de vista, també pugui gaudir d'uns aspectes de redistribució i, alhora, millorar les condicions de competitivitat i també les condicions de treball.

Perquè allò que vostè va plantejar en el debat i el que va contestar el conseller té molt a veure amb la complexitat de la situació que vivim. Vostè mateix, no?, en la seva intervenció, deia que era conscient que la situació que vivim, que no la dramatitza –jo tampoc, jo no la qualifico ni de negativa ni de dolenta–, és d'incerteses. Vostè mateix apuntava que això no era responsabilitat del Govern. I continuava: «Pot ser d'aquest Govern, de l'anterior, que en formava part, de la situació internacional, etcètera.» A més, textual, no? I, en aquest sentit, el mateix conseller també li contestava dient: «Home!, som conscients d'aquesta situació, i ens preocupa que depèn com ho abordem pot afectar moltes qüestions i també podem tenir un problema.» I ho qualificava de «problema», i ara vostè mateix ho deia també respecte al que podien afectar el tema de l'atur aquestes tendències que apunten, que també succeeixen en diferencials d'Espanya; quan la cosa va bé, en general, a l'Estat espanyol, aquí hi ha aspectes que van millor; quan s'apunten aspectes a l'Estat espanyol, aquí també passa a l'inrevés, no? La realitat de l'estructura productiva del nostre país té aquestes situacions que fan que la realitat pròpia necessiti també mesures molt específiques per a allò que hem dit i defensat –més enllà que no sigui el debat de l'Estatut, aquesta Moció– d'un marc català de relacions laborals, que això ho compartim i creiem que serà, si així s'aprova, un gran avenç, no?

Però jo, més enllà de les seves propostes de Moció, em quedo, perquè també estic preocupat, amb la proposta que van fer els sindicats Comissions Obreres i UGT fa unes setmanes. És a dir, constaten que la indústria a Catalunya és un dels sectors més dinàmics, que segueix sent –davant de situacions o lectures catastrofistes, que no les ha fet vostè, no? – un dels principals motors de l'economia catalana. I a la vegada plantegen que, en funció d'aquesta situació de canvis, de noves conjuntures a Catalunya, a Espanya, a Europa i al món, fan falta tot un seguit de mesures concretes, que les van resumir en vuit, però que són, algunes, més descriptives, que crec que, sens dubte, les podem discutir, les podem acompanyar, les podem aprovar o discrepar-hi quan fem el debat, el debat que crec que ens portarà aquesta Proposició no de llei, que, si no m'equivoco, pot ser cap a final del mes de març o a principi d'abril, i, sens dubte, com que el que ens caracteritza a uns i a altres és que millori la situació productiva del país, de les seves empreses i dels seus treballadors, podem abordar aquesta situació d'incertesa amb mesures concretes i amb propostes que ens facin avançar a tots i a totes.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Miralles. Avisem per a la votació.

(Pausa llarga. El president es reincorpora al seu lloc.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre la situació econòmica i industrial de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 66 vots en contra.

————— **Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política en matèria de publicitat institucional** (tram. 302-00163/07)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre la política en matèria de publicitat institucional. Té la paraula per a la seva exposició la il·lustre senyora Elena Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Ribera i Garijo

Bé, gràcies, senyor president. Il·lustres diputats, honorable conseller, és evident que la Moció que presentem és la conseqüència lògica de la interpellació de l'últim Plenari, en què criticàvem amb tota la convicció de què som capaços i amb tota la fermesa la campanya de propaganda institucional del Govern que amb el tema i lema «Com tu» vam pagar caríssima per intentar convèncer una ciutadania que ja no han convençut.

Vam demanar, en primer lloc, que la retiessin. Per què? Per il·legal. Això va quedar claríssim en el Dictamen del president del Consell de l'Audiovisual, que no tenien autorització prèvia, que aquesta autorització no es va donar perquè no es va substanciar aquest tema el dia 12, que era quan el van conèixer, perquè no complia els requisits de l'article 109 de la Llei que està en vigor i que no necessita desenvolupament reglamentari; com no compleix aquests requisits, és evident que l'havien d'haver retirat perquè és il·legal. Com és il·legal, nosaltres vam dir: «Doncs reprovem els responsables directes.» Però a aquests responsables directes –que avui no hi són–, no només els reprovàvem a ells: també reprovàvem el Govern, que és qui és el responsable de tirar cap endavant una campanya que saben volgudament que és il·legal perquè no compleix els requisits. A hores d'ara és segur que ja han acabat, perquè això era fins al 28 de febrer, si no ho tenim mal entès, però per si un cas, els demanem que si encara els queden pancartes, banderoles, més material, que el treguin i que deixin d'enganyar els ciutadans amb els diners dels mateixos ciutadans.

En segon lloc, demanàvem que recuperessin aquesta imatge única que és l'escut de la Generalitat per fer política. I això és un favor que els fem, és un consell que els donem i que jo de vostès acceptaria com una mostra de la generositat de l'oposició. Perquè ja que vostès han cremat tota la imatge de Catalunya en dos anys, el que durant vint-i-tres anys s'havia aconseguit

en dos anys s'ho han polit, ja que en dos anys els ciutadans no se senten identificats amb la seva política, perquè en aquest moment més aviat és «sense tu», «un govern sense tu». Avui ens ho ha reconegut la consellera de Benestar Social, que tenen establiments, places per a gent gran i que els tenen buits, que tenen llistes d'espera i no són capaços d'ocupar aquests establiments, que tenen..., bé, no funciona res bé. El Síndic de Greuges, ahir a la tarda ho va dir: «Cinquanta-nou per cent d'increment de queixes en un any» –59 per cent–, estan batent rècords de destrucció total. Almenys conserven un bon símbol, que és l'escut de la Generalitat, els parapetarà d'aquesta imatge que tenen, i els costa gratis –els costa gratis–, el tenen a l'abast, el símbol. L'escut de la Generalitat és tot seu! Utilitzin-lo! I per això no fa falta pagar campanyes on es donin logos amb una «C» que igual representa «Catalunya» que el «cinema» de Catalunya. Tenen l'escut de la Generalitat, jo de vostès l'utilitzaria, i gratis, això no els costa res.

És escandalós el que estan fent, és escandalós, però els va malament a vostès mateixos, perquè els mateixos ciutadans de Catalunya no els creuen. «Sense tu», «un govern sense tu». I després diuen: «Com tu», intentant-los enganyar, però són intel·ligents, els ciutadans.

Tot això els està passant factura, ja ho estan dient les enquestes, i els passarà més factura «pròximament en estas pantalles». No es preocupin que la imatge de Catalunya nosaltres la recuperarem, perquè nosaltres comptarem amb el ciutadà de Catalunya i no ens faran falta campanyes institucionals, no ens faran falta; a força de treball, a força de confiar, que és el que hem estat fent durant vint-i-tres anys.

Impossibilitat seva per manca de coherència, per manca de complicitat en el Govern, per manca de cohesió en el Govern. I tot això el ciutadà ho sap, tot això el ciutadà s'ho troba cada dia quan va a sanitat i diuen «no hi ha llistes d'espera». Mentida!: catorze mesos per a una operació. «No hi ha llistes d'espera»..., i tant que n'hi ha de llistes d'espera! El ciutadà que té un avi a casa seva, que el vol portar a una residència...: ni pública, ni privada concertada. I tenim equipaments i estan buits! I això també ho sap el ciutadà. El ciutadà que necessita un pis i que no el troba: «Com tu», «com tu...», com deia avui el meu company diputat, «de fotut».

Això no és seriós i no és propi d'un govern que s'ha posat totes les medalles de progressisme, d'esquerres, de catalanista. Clar que necessiten campanyes, però facin-les millors, que els ciutadans se les puguin creure. Perquè el ciutadà aquesta pel·lícula ja no la compra i ja no se la creu.

El president

Té la paraula per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Joan Ferran.

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, admiro la seva passió, senyora Elena, però permeti'm que li digui una cosa. Miri, en aquest hemicicle, vostè és nova d'aquest mandat, però vostè veurà que hi

ha dues o tres maneres de presentar les mocions i de presentar les interpellacions, i normalment els grups seriosos intenten modificar les polítiques del Govern presentant mocions, de tal manera que puguin ser aprovades, que puguin ser transaccionades. Bé, aquest no és el cas. Vostès presenten una moció que el que volen és que els diguem que no els l'aprovem. Per què? Home perquè vostès no han entrat en la política positiva. Vostès el que van fer, triant la persona que va fer la interpellació, que és el senyor Felip Puig, que és el Doctor No, és la negació permanent de tot el que fa el Govern, doncs la veritat, sabien d'antuvi que a aquesta Moció els diríem que no. Per què? Perquè fixi's vostè, vostès a la Moció el que fan no és proposar coses per rectificar i millorar l'acció del Govern, sinó que el que fan és tenir tres, quatre, cinc, deu minuts de glòria per erosionar la política del Govern, erosionar els consellers, etcètera, i fer un reguitzell..., com si fos un debat de política general concentrat en unes petites píndoles, i ens les llancen aquí de forma..., com una metralladora, eh?, allò, pam, pam, pam. Però escolti, això no és política seriosa d'un grup tan nombrós com el de vostès, a veure si m'entenen... Si vostès volen fer política seriosa, ens han de portar propostes que puguin ser transaccionades, parlades, discutides, pactades, i després, potser plegats podem trobar alguna solució. Ara, si vostès ens llancen a la tribuna el senyor Felip Puig, amb la passió que el caracteritza, amb una intervenció, que jo m'he llegit amb deteniment la seva interpellació, en la qual ja vèiem que avui els plantejaments que ens posarien aquí, damunt de la taula, són els que ens han plantejat.

Miri, nosaltres no podem votar això. No podem votar això per moltes raons; vostès les comprendran. Nosaltres acabem de fer una campanya modesta de publicitat institucional, però qui ens retreia això era la persona que quan treballava a Benestar Social omplia el Palau Sant Jordi, gastava no sé quants milions de pessetes fletant tres-cents autocars, feia una publicació que se'n feia un milió i escaig d'exemplars per repartir-ho a totes les cases, que les persones rebien quatre o cinc vegades els exemplars. En fi, que feia una propaganda tan a dojo que avui és inversemblant, és que no ens podem creure que el senyor Puig i que la senyora Elena ens retreguin a nosaltres que fem... (*Remor de veus.*) Eh?...

El president

Senyora Elena Ribera, sí...

El Sr. Ferran i Serafini

Doncs que la senyora Ribera i el senyor Puig ens retraguessin aquestes qüestions. Escolti, és incomprendible; a veure si ho entenen, és incomprendible. Els diré perquè. Miri, per una raó molt simple. Nosaltres, l'any 2004, hem gastat que no arriben a deu milions d'euros en publicitat institucional. Vostès, en l'últim any del seu mandat, quatre vegades més! –quatre vegades més!–, trenta-nou milions d'euros enfront a deu milions d'euros! I són xifres que estan a l'abast de qualsevol diputat. Com ens poden venir vostès, a nosaltres, que són els campions de la publicitat gratuïta, a explicar-nos que fem una despesa electoral en una campanya institucional? Com ens poden dir això, quan estan emergint aquests dies als mitjans de comunicació quina era la

seva tàctica i la seva pràctica en estudis, enquestes, treballs de tot tipus, que han anat fent de forma recurrent al llarg d'un vintenni ignominiós, que és el que vostès han estat manant en aquest Parlament de Catalunya?

Per tant, senyores i senyors diputats, permetin que els digui que no els podem aprovar aquesta Moció, perquè ni en la forma, ni en el contingut, ni en el mètode, ni en la vergonya que haurien de tenir d'haver-nos-la presentat després de la història que vostès tenen, no els la podem aprovar, ni pel plantejament, ni per l'exposició.

Moltes gràcies, senyor president. Senyora Ribera, benvinguda a aquest Parlament. (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

El president

Senyor Puig...

El Sr. Puig i Godes

Sí, senyor president, per al·lusions personals i directes.

El president

Té un minut.

El Sr. Puig i Godes

Moltes gràcies, senyor president. No, és només per recordar al senyor Joan... (*rialles*), «Juanito» per als amics, al senyor Joan Ferran, que no es deu haver llegit el text de la Moció, perquè la Moció em sembla que no parla en cap moment de pressupostos –per cert, sempre fent trampes, com és habitual ja, des de fa temps que ho coneixem–, perquè el total gastat en publicitat l'any passat pel Govern de la Generalitat i tots els seus organismes és més de 54 milions d'euros; evidentment, molt més del que va gastar el Grup de Convergència i Unió. Però en tot cas, senyor president, la Moció no parlava d'això. Senyor Joan, li demanem que la torni a mirar i, en tot cas, potser la tornaran a votar una altra vegada..

Moltes gràcies.

El president

Senyor Ferran...

El Sr. Ferran i Serafini

Gràcies, senyor president. El senyor Felip sap que va fer la intervenció que va fer en el plenari anterior, sap perfectament que les xifres que li hem donat de publicitat institucional són les que són, el que passa és que té cua de palla perquè el seu Govern es va caracteritzar de ser el Govern amb la mà més trencada en publicitat institucional que coneix la història d'aquest país.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, la senyora Marina Llansana. I aprofitant l'avinentsa, pregaria que tornéssim a recuperar la normalitat en l'hemicicle. Senyora Llansana, té la paraula.

La Sra. Llansana i Rosich

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora Ribera, vostè deia: «Això no és seriós». I a mi, francament, el que no em sembla seriós és tot aquest enfilall d'acusacions sense fonament que ha fet vostè a la seva intervenció. Ja que vostè, al meu entendre, ha desaprofitat el seu temps i ha preferit fer titulars demagògics en lloc de parlar del contingut de la Moció, procuraré, doncs, de fer-ho jo. Ja li avanço que el nostre Grup Parlamentari votarem en contra d'aquesta Moció per diversos motius, i que parlaré del contingut.

En primer lloc, hi votarem en contra perquè és fals que aquesta campanya sigui illegal; és fals. I no facin dir al CAC coses que no diu. El CAC no ha dit mai que aquesta campanya fos illegal. Si hagués estat illegal, el CAC ho hauria dit i el Govern l'hauria retirat immediatament. Per tant, si la campanya no es va retirar, és perquè el CAC no ho va demanar. Al contrari, es va mostrar d'acord amb la proposta del Govern de tancar aquesta campanya el dia 28 de febrer. Si el CAC, senyora Ribera, ho hagués demanat, el Govern ho hauria retirat, perquè el Govern assumeix voluntàriament que el CAC controli aquest i d'altres aspectes. Perquè escolti, és que és durant aquesta legislatura, i no abans, que s'aproven les lleis del CAC i la Llei de l'audiovisual. És ara i no abans que es treu el CAC de la situació, si em permet, de congelació que estava patint des de feia quatre anys, i és aquest Govern que impulsa un canvi per donar-li totes les competències que ara té. I ho fa, a més a més, amb convicció. I és per això que el conseller primer va informar d'aquesta campanya al CAC, d'acord amb la Llei de l'audiovisual, tot i que la seva entrada en vigor fos posterior a la concepció de la campanya i que encara quedí pendent el seu desplegament reglamentari. En va informar, tot i que, com ja deia, la campanya havia estat concebuda, encarregada i publicada al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, per al concurs públic, el dia 25 de juliol de l'any passat, i la Llei de l'audiovisual va entrar en vigor el dia 3 de gener d'aquest any. Quan es va decidir la campanya, per tant, encara no se sabia ni quan s'aprovaria la Llei de l'audiovisual, ni què diria aquesta Llei. Si em permeten, i els diputats que van viure de prop el debat d'aquesta Llei saben que, tenint en compte les incidències que hi va haver en el tràmit final d'aquest debat i les vicissituds que va viure aquesta Llei en el darrer tram, podria molt ben ser que, a hores d'ara, aquesta Llei encara no estigués aprovada; no fóra estrany, tenint en compte el que va passar en l'última fase del debat.

Entenem, senyora Ribera, que no els agradi aquesta campanya, entenem que els molesti, entenem que els incomodi, però també han d'entendre que la publicitat institucional forma part de l'activitat pròpia de qualsevol institució pública en qualsevol democràcia del món. I de fet, vostès ho haurien de tenir més present que ningú, perquè el Govern anterior va recórrer nombroses vegades a les campanyes de publicitat institucional, campanyes que, per cert, com ha recordat el senyor Ferran, tenien uns costos molt superiors a les actuals; uns costos molt superiors! I els números són els que són! L'any 2003, el Govern de Convergència i Unió va dedicar trenta-nou milions d'euros a la publicitat institu-

cional. L'any 2004, el Govern actual deu milions d'euros. I aquestes són les xifres.

Per tant, el Govern actual no només fa un esforç de contenció i d'austeritat, sinó que també fa un esforç de transparència, perquè tant l'actuació del secretari de Comunicació del Govern, el senyor Enric Marín, com del director general de Difusió Corporativa, el senyor Jordi Menéndez, han tingut una actuació basada en la transparència i en l'estalvi del diner públic. Les campanyes s'han fet a través d'un concurs públic de contractació i amb el coneixement, en tot moment, de la Comissió Assessora de Publicitat Institucional.

I per últim, senyora Ribera, estigui tranquil·la amb els logos; estigui tranquil·la. Ja ho va explicar el conseller primer en el transcurs de la passada interpel·lació. El símbol de la «C» pretén identificar el Govern, no substitueix en cap cas el logotip de la Generalitat. La «C» corporativa i l'escut institucional de la Generalitat conviuen formalment dins els mateixos anuncis; no es desvirtua, no es canvia, no s'arracona el tret identificació de la Generalitat. Estigui tranquil·la.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Gràcies, senyora Llansana, per retornar una mica a la serenor d'aquest debat, que, amb respecte, semblava del «-Hola, don Pepito. -Hola, don José» (*Rialles.*) «¿Pasó usted por mi casa? -Por su casa yo pasé.»

En qualsevol cas... Senyora Llansana, vostè diu: «Estiguin tranquils que no canviarem el logo.» Bé, vostès, el Departament de Presidència, el conseller primer, quan va arribar al Govern, van encarregar un estudi a una empresa que es diu Staff Consultants, per un valor de 26.100 euros -que, Déu n'hi do, són calés-, i l'encàrrec era concretament, textualment, «avaluar el grau d'identificació associativa dels símbols de la Generalitat amb l'anterior etapa i valorar el canvi d'aquests símbols». Per tant, no diguin que això és un invent de l'oposició. Vostès s'han gastat 26.100 euros dels catalans i de les catalanes en el fet de tractar de canviar el logotip històric que representa la màxima institució d'autogovern de Catalunya, de la Generalitat.

En qualsevol cas, senyora Ribera, nosaltres ens abstenem en el primer punt d'aquesta Moció, tenint en compte que ja fa..., abans-d'ahir va acabar la campanya, i, per tant, és sobrer votar aquest punt, no? I donarem suport al punt 2 d'aquesta... Bé. Perdó, senyor president, ens abstenem del punt 1, primer paràgraf, i votarem a favor del segon paràgraf.

Pel que fa al punt 2 de la Moció, senyors del tripartit, mirin, vostès... -i em sap greu dir-ho, però-, vostès menteixen, fan una campanya illegal i, a més a més, ofenen greument els catalans amb aquesta campanya. Menteixen, perquè diuen que ampliaran la xarxa de metro,

i tenen mig país paralitzat com a conseqüència del desastre del Carmel. Menteixen –menteixen–, perquè diuen que invertiran més en recerca, i ens els pressupostos d'enguany s'han reduït els recursos per a recerca amb relació a l'any anterior. Menteixen, perquè diuen que han construït 120 escoles i instituts i hi han més barracons que mai. Menteixen, perquè diuen que han construït 27.000 pisos protegits i només n'han fet 6.000..., n'estan fent 6.200. Menteixen, perquè diuen que invertiran 600 milions d'euros en la rehabilitació de barris degradats, i només hi destinen 200 milions. Tot això, vostès ho diuen en aquesta campanya. A més a més, fan una campanya il·legal, i no ho diem nosaltres, ho ha dit el Consell de l'Audiovisual de Catalunya.

I, per cert –i per cert–, menys prepotència –menys prepotència. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sí..., perquè, miri, l'altre dia el conseller primer, en la interpellació que li feia el senyor Puig, en un moment donat va dir, en un to amenaçant que a mi em preocupa d'un govern que es diu catalanista, d'esquerres, democràtic i tot això..., diu: «Ja esbrinarem –ja ho esbrinarem–, no, no..., no es preocupi, ja esbrinarem com és possible que el Grup de Convergència no tingui aquesta correspondència entre el CAC i el conseller primer.» Bé. Escolti, vostès..., em recorda allò d'Alfonso Guerra, no?, matar el missatger. Escolti, no importa. No, no facin una altra cacera de bruixes a veure quin funcionari o com és que aquesta carta ha arribat al Grup de Convergència i Unió... El que és greu és que vostès incompleixen el que diu el CAC. I això és el fet greu. I això és el menysteniment a les lleis que aprova el mateix Parlament i a la mateixa legalitat. I vostès incompleixen la llei amb aquesta campanya institucional.

En tercer lloc, deia abans, tenim un govern que menteix, i Catalunya no mereix un Govern que menteixi. Tenim un govern que fa campanyes il·legals. I, en tercer lloc, tenim un govern que ofèn els catalans. Aquest és, senyores i senyors diputats, el pitjor govern, no que ha tingut mai Catalunya, sinó que mai ha patit Catalunya. (*Veus de fons.*) Tenim un govern que no governa. Tenim un govern instal·lat en la contradicció i en la discrepància permanent. Campanya de la Generalitat: «Govern de Catalunya, com tu.»

Escoltin, si us plau, no insultin més els catalans, fent-nos creure que nosaltres, que els catalans som com vostès, perquè no és cert. No..., nosaltres, els catalans «no som d'eixe món».

El president

Senyor Bosch, en nom d'Iniciativa, pot parlar.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. La interpellació del senyor Puig, fa quinze dies, es basava en tres punts de crítica a la campanya que comentem. El primer era que els missatges de la campanya –ho deien– falten a la veritat. El segon era una crítica al logo utilitzat, i una certa obsessió per a l'ús del color vermell. I el tercer punt era que la campanya era il·legal. En base a tot això, avui discutim una moció que té dos punts: primer, la retirada del logo; es

diu que genera confusió. Segon, la reprovació de dos alts càrrecs de la Generalitat.

Evidentment, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Alternativa, votarem contra la Moció, però volíem comentar breument les crítiques més enllà de la mateixa intervenció de disgust permanent de la senyora Ribera, que em sembla que encara no ha assumit que és a l'oposició... Jo m'hauré de referir més, potser, a les crítiques inicials que va fer el senyor Puig. Primera, l'autobombo... Convergència i Unió, amb això de l'autobombo té molta experiència, i, en canvi, està molt poc legitimada per criticar-lo.

Jo no vull, ara, posar molts exemples, només en posaré un, perquè el senyor Puig va posar, precisament, l'exemple: el de la línia 12 de metro, que, com a ciutadà del Baix Llobregat, no em resisteixo a comentar. Perquè, si algun exemple hi ha per citar d'autobombo i de crear falses expectatives entre la ciutadania, va ser la campanya engegada fa uns anys pel Govern de la Generalitat, amb el suport d'alguns alcaldes que no eren de Convergència i Unió, per vendre el fum d'un projecte inexistent, que ara el nou Govern de la Generalitat ha d'arreglar.

Segona qüestió, el logo i el color vermell. Deia el senyor Puig: «Canvien la imatge de la Generalitat i intenten un nou dibuix només de color vermell, allò que vostès, obsessionats amb la seva visió sectària i partidària, atribueixen a això de ser d'esquerres. Parlem de la identificació de la Generalitat.» Bé.

S'explica que quan Guifré el Pilós es va posar la mà a la ferida li va quedar tacada de sang. Per això, les quatre barres de la nostra bandera i del nostre escut són vermelles. Molts segles després, l'esquerra adoptà el color vermell com a element distintiu. No crec que ni el Govern tripartit, ni el senyor Marín, ni el senyor Menéndez tinguin res a veure ni amb el primer fet ni amb el segon.

Tercera qüestió, la suposada il·legalitat, i aquí potser ens podem entendre més. Efectivament, l'article 109 de la Llei 22/2005, de la comunicació audiovisual de Catalunya, no permet «promoure ni desenvolupar campanyes que tinguin com a finalitat destacar la gestió o els objectius assolits pels poders públics». És cert que la campanya es va adjudicar abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei, però, per al meu Grup, no és menys cert que les lleis són per ser complides i que, d'acord amb la nova Llei, campanyes com la que ens ocupa no es poden fer a partir d'ara o, en tot cas, resten subjectes a l'autorització prèvia del Consell de l'Audiovisual.

I de tot això potser en podríem treure algunes lliçons tots plegats: la primera, que si Convergència alguna vegada tornés al Govern, no podria tornar a actuar mai més com ho va fer. La segona, que aquest Govern no ha de realitzar més campanyes com aquesta o, si més no, n'haurà de demanar l'autorització del CAC. I tercera, tots plegats hauríem de contribuir a prestigiar el Consell de l'Audiovisual, que prou ens el critiquen des d'alguns sectors, i la millor manera de prestigiar-lo és reconeixent-ne l'autoritat i atendre'n les resolucions.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem, doncs, a votació aquesta Moció sobre política en matèria de publicitat institucional.

Comença la votació.

Aquesta Moció ha estat rebutjada per 50 vots a favor i 66 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de vuit del vespre i catorze minuts.